Sven Hassel
Bătălia din Ardeni

Motto

„Crăciunul a adus vestea noii contraofensive germane din Ardeni. Lovitura a fost ucigătoare. Am văzut sute de oameni cărora le pierise orice sclipire de viață și care s-au lăsat în voia soartei".

MICHEL DE BOUVARD

Prăbuşit în fotoliu, Führer-ul iscodea cu ochi porcini asistența încremenită. Atmosfera glacială strângea ca o chingă otrăvită pleiada generalilor din statul său major şi, încet-încet, privirea placidă căpăta un licăr halucinant, ca apoi să se transforme într-o explozie de ură şi dispreț. Fața palidă şi buhăită, cu buzele ca o lamă vânătă, se sălta tremurând nervos în acelaşi ritm cu brațul stâng, în timp ce cu dreapta ridica un document tipărit pe hârtie galbenă, cretată. O voce neverosimil de hârjâita şi tăioasă țâşni într-un crescendo furios.

— Bănuiesc că ați auzit de planul Morgenthau? Ați aflat, aşadar, ce ne pregătesc Aliații la sugestia acestui secretar de stat american! Un evreu, domnilor! zbieră el, spumegând. Veşnicul evreu care stă la pândă în mlaştina plină de pericole pe care noi, arienii, trebuie s-o străbatem! Încă de la venirea mea la putere, am susținut clar că iudeo-plutocrația anglo-saxonă e la fel de periculoasă ca şi bolşevismul! Mulți s-au grăbit să-mi râdă în nas, să mă critice, să mă declare nebun... şi iată rezultatul!

Sări neaşteptat de vioi din fotoliu şi porni şontâcăind împrejurul mesei de abanos. Ochii săi rotunzi şi sticloşi se fixau pe rând asupra ofițerilor care nu îndrăzneau să facă niciun gest. Începu cu generalul Alfred Jodl, şeful statului-major al OKW-ului, şi termină cu feldmareşalul Gerd von Rundstedt.

— Rezultatul! Cruntul adevăr! Acest individ, Henry Morgenthau, preconizează, nici mai mult, nici mai puțin, decât transformarea Germaniei, după război, într-o țară de agricultori, după ce, în prealabil, îi va fi fost distrus tot potențialul industrial. Ăştia sunt occidentalii pe care domniile voastre doresc să le lăsați să pătrundă pe teritoriul Reich-ului în detrimentul ruşilor, şi se poate lesne ghici că unii dintre cei prezenți aici au avansat deja discuții cu mediile aliate! Un nou şi monstruos complot e pe cale să se nască, domnilor, răcni el dement, ridicând un deget sfrijit în aer.

Cuvântul „complot" făcu să înghețe inimile celor prezenți, căci ecourile represiunii fewce, generate de atentatul de la 20 iulie, încă mai stăruiau. Scăpat ca prin minune de bomba lui von Stauffenberg, Führer-ul decapitase rapid toată

vechea opoziție ofițerească. Degetul ridicat acuzator descrise o mişcare de rotație nervoasă.

— Noul complot poartă denumirea de „capitulare necondiționată". Niciodată germanii nu vor suferi o atare situație ruşinoasă şi incompatibilă cu spiritul lor combativ. Mai mult ca niciodată, tinerii noştri, pătrunşi de suflul național-socialist, se vor ridica precum un zid în calea duşmanilor Reich-ului milenar!

Saliva împroşcă luciul mesei, iar moțul negru al frezei căzu acuzator pefrunte, unindu-se aproape cu mustăcioara zburlită de furie. Cu un gest convulsiv, îşi aranja părul şi se aruncă în fotoliu, epuizat brusc.

— În aceste condiții, nu ne putem permite niciun moment de slăbiciune, cu atât mai mult în Vest! Pătrunderea Aliaților în bazinul Ruhrului ar fi catastrofală pentru continuarea războiului! Voi lua imediat măsuri în vederea remedierii situației. Vă avertizez că apărarea cu dârzenie a frontierelor vestice şi reconstruirea rezervelor trebuie să constituie o premisă nestrămutată a noii linii pe care o vom urma. Va trebui să mă bazez încă o dată pe intuiția mea providențială şi să vă anunț că în aceste momente îi voi ignora în mod intenționat pe sovietici, pentru a da curs înfrângerii forțelor aliate. Anglia este epuizată, iar americanii au fost pregătiți pentru război ofensiv, defensiva lor lăsând loc îndoielilor între ei.

MOARTEA SUBITĂ

Dinspre insulele Frisice, peste lacul Ijssel şi printre canale, se pornise un vânt mistuitor. Totul era acoperit de chiciură. Unităţile regimentului nostru, răspândite în împrejurimile Amsterdamului, s-au pus în mişcare. Venisem aici în urma „micii bubuieli” de la Arnheim, prea târziu ca să mai luăm parte la ceva. Părăseam cu o totală părere de rău capitala atât de pitorească şi cosmopolită, plină de cârciumi şi bordeluri, cu oameni veseli, în ciuda situaţiei groaznice în care se găsea Olanda în acea toamnă a lui 1944. Buzunarele noastre erau pline de florini şi dolari, foarte căutaţi, căci ne aflam în preajma armatei aliate. Drumul nostru spre Utrecht se opri brusc în toiul nopţii. Nimeni nu ştia de ce. Probabil vreun sabotaj dintre cele care se ţineau lanţ, cu toate măsurile represive luate de ai noştri. Olandezii păreau împinşi de o nebunie bizară. Nu aveau ce mânca, nu aveau combustibil, electricitatea şi gazul erau pe sponci, dar zi de zi sărea în aer câte un pod, câte un depozit de muniţii, deraia un amărât de tren, iar pe maidane găseai cadavrele trădătorilor ucişi, cu lungi note explicative atârnate de gât. Hazul cel mare îl constituia haosul provocat prin distrugerea digurilor sau deschiderea ecluzelor. Dilema stăpânirii unui vast teritoriu inundat devenea dintr-o dată foarte mare. Te găseai în postura stupidă de a ocupa un dig îngust sau un petec minuscul de pământ mlăştinos cu o fermă izolată, ori una dintre acele mori obsedante care împânzeau ţara ca nişte ture de şah. Povestea lui Don Quijote de la Mancha risca să devină un adevăr pentru comandamentul lui Seyss-Inquart sau „şase şi un sfert”, cum îl porecleau olandezii.

De-a lungul coloanei se auziră zgomote de motoare şi portiere trântite, apoi ropote de paşi.

— Ce dracu' se petrece? Murmură Heide, veşnic curios. Dar nu-l băgă nimeni în seamă. Toţi eram făcuţi zob, după chiolhanul din seara precedentă. În dreptul tancului nostru, se opri un grup gălăgios. Ne avertizară cu trei bocănituri în apărătoarea şenilei.

— Cine mă deranjează? tună Micuţul, şi apăru în vârful turelei cu o sticlă de „genever” în mână.

Se holbă cu ochii săi basedowieni la grupul ciudat, însoţit de Lowe. Un Hauptsturmführer cu însemne de artilerie, trei locotenenţi din jandarmerie şi trei olandezi din NSB, toţi înarmaţi până în dinţi. Uşor dezorientaţi de melonul cenuşiu, ofiţerii priviră în dreapta şi în stânga.

— Housse, Meneerhauptmann! strigă Micuţul şi întinse braţul pentru salutul nazist, fără să lase sticla din mână.

Vizibil şocat, SS-istul, numit cu echivalentul gradului din Wehrmacht, îşi împinse cascheta pe spate şi căută undeva în dreapta tancului, aşteptând parcă să găsească o explicaţie acolo.

Micuţul rânji, beat ca un porc.

— Dacă îl căutați pe Hitler, să știți că nu-i acolo, îi transmise el confidențial și slobozi un râgâit sonor. Führer-ul s-a retras la Berlin, unde se odihnește în umbra Reichstag-ului!

Locotenentul Lowe întoarse capul jenat, iar NSB-iștii chicotiră amuzați. Jandarmii priveau impasibili. În alte condiții, l-ar fi spânzurat imediat în chinuri pe un asemenea impertinent, dar momentul impunea prudență.

— Coboară imediat de-acolo, brută! strigă căpitanul.

Găliganul execută rapid și ateriză, cu un tropot sonor, direct în poziție de drepți. Lowe, surprins, privi la saboții galbeni, tiviți cu flori albe și portocalii. Erau cei mai uriași saboți văzuți vreodată, comandați special de Micuțul, într-un atelier din Haarlem.

— Creutzfeld, canalie! Ce dracu' sunt „cuirasatele” astea? Izbucni Lowe.

— Saboți olandezi, domnule! zise el demn. De cea mai bună calitate. Să treci Marea Nordului în Anglia e un fleac cu chestiile astea. Ca să nu mai vorbesc de puzderia de canale de pe-aici!

SS-istul izbucni într-un râs isteric, iar apariția lui Porta cu jobenul pe-o ureche îi înteți și mai tare criza.

— Pe legea mea, locotenente! Exclamă el, hohotind. Și zici că ăștia sunt cei mai grozavi soldați? Ei bine, te cred. Adună tot plutonul, continuă el printre lacrimi. Când o să-i prezint Sturmbannführer-ului Stark, o să pice pe spate!

— Beyer! Tună Lowe. Toți oamenii la mine. Treziți-vă odată, e ordinul direct al comandantului, adunătură de tâmpiți! Kreutzfeld, schimbă dracului saboții ăia! Imediat! Trebuie să apară șeful!

Prea târziu. Chiorul se ivi înarmat cu bastonul său de stejar, însoțit de un ofițer superior din SS și staff-ul său.

— Drepți! comandă Lowe, cu sângele înghețat în vine.

— Obergruppenführer, răcni Chiorul. Ăștia sunt! Cea mai dură grupă din câte s-au văzut. Sunt sigur că este exact ceea ce vă trebuie. Hmm, lăsând la o parte halul în care arată. General Kammler, maior Stark, adjunctul său, făcu el prezentările. Șeful Armatei a V-a a Reich-ului vă salută.

— Să trăiți, urlarăm la unison, asemenea unei baterii de mine cu reacție.

Generalul ne trecu în revistă fără grabă, interesându-se îndeaproape de potențialul fiecăruia. Omul – ori nu-l interesa ori era un mare prefăcut. – Nu schiță niciun gest de mirare la vederea ținutei noastre. Ba chiar se strâmbă un pic în dreptul impecabilului Heide.

— Tu, ăla de-acolo cu joben, zise el calm.

— Obergefreiter Josef Porta la ordin, Obergruppenführer.

— Aș vrea să știu cum ai manevră un camion greu de treizeci de tone cu trailer pe un drum îngust ce trece printr-o localitate aglomerată.

Maiorul Stark întinse o hartă. Undeva, dincolo de canale izbucnise un incediu care răspândea lumini roz și verzi. Porta se lansă cu frenezie într-o

explozie de explicații ce cuprindeau tot, de la viteza de mers până la manevrele din curbe şi colțurile caselor atinse eventual. Generalul îl ascultă cu admirație pe lunganul care conchise, potrivindu-şi monoclul strâmb:

— Şi nu mă îndoiesc, generale, că o pereche de faruri cu infraroşii ar fi strict necesare pe timp de noapte, altminteri deplasarea unor piese de artilerie în această țară întinsă ca o tipsie nu va scăpa aviației de asalt aliate care ne-a scos peri albi în ultima vreme.

Kammler surâse enigmatic.

— Ați mai servit ca artilerişti?

— Nimic din ceea ce mişcă pe front nu ne este străin, generale.

— Bun, zise el, fluturând poalele mantalei lungi de piele. Atunci, misiunea e simplă, dar, rețineți, exactă ca un metronom. Veți prelua încărcătura trenului sabotat de rezistența olandeză la vest de Utrecht, sub comanda căpitanului Van Venvoort. Legătura, maiorul Stark.

Generalul schiță scurt şi concis un plan care nu admitea abateri. Priveam uimit la acest tip cu ochi pătrunzători şi profil acvilin, care în mai puțin de un an trecuse de la funcția de arhitect la cea de general de corp de armată, fără să fi purtat vreodată uniforma. Apropiat colaborator al lui Himmler, în funcția de director al secției de construcții a biroului central SS, el inventase pentru aceasta lagărele de concentrare şi, mai târziu, instalase camerele de gazare de la Auschwitz. Trecuse cu obrăznicie peste specialiştii OKW-ului şi iată-l aici în calitate de comandant tactic al armelor secrete atât de mediatízate propagandistic. Doar în SS era posibil aşa ceva, deci nu era de mirare că nu se preocupă de micile noastre deviații. În scurt timp ne acaparase total şi eram curioşi de moarte să aflăm ce ne rezervă această misiune ultrasecretă. Drept încheiere, Legionarul, care nu putea suferi colaboraționiştii, îndreptă un deget acuzator spre NSB-işti.

— Cu băieții lui Mussert cum rămâne? Sunt atât de strânşi cu uşa în ultima vreme, încât ar putea să ne pună bețe în roate.

— Nicio grijă, rosti locotenentul de jandarmi Wessel. Ne sunt loiali şi, de altfel, rostul nostru va fi să curățăm drumul de gunoaie! La nevoie, vom evacua localități întregi, doar ştiți ce suntem în stare!

— Bun, trânti Heide, Kalb a înțeles, doar e şi el tot un fel de „colaborator”

— Câine nazist! zise rânjind Legionarul. Ai grijă să te ții departe de roțile camioanelor! Voi fi în spatele tău...

„Operativa” se încheie cu un rând de votcă finlandeză, apoi ne îmbarcarăm rapid în trei Mercedesuri de teren cu punte dublă. Porta era în frunte cu toată liotă de ofițeri mânând nebuneşte pe drumurile acoperite de polei şi pot să bag mâna în foc că generalul nu mai trăise aşa ceva. Doar Chiorul, impasibil, moțăia, se pare, în gulerul ridicat al mantalei. La o răscruce apărată de polițai, ne despărțirăm de „prețioasa” încărcătură, locul lor fiind luat de van Venvoort şi

jandarmi. Ținta finală am atins-o în câteva minute. Situația era jalnică. Trenul nu fusese deraiat cu exploziv, ci prin scoaterea unei bucăți de cale ferată. Containere uriaşe zăceau răspândite pe câmp, în jurul lor roiau zeci de soldați din trupele de geniu, care le trăgeau cu troliul pe remorcile unor camioane Krupp enorme. Activitatea era extrem de periculoasă, căci rezervoare ciudate, argintii, ardeau cu flăcări stranii, iluminând câmpul ca ziua.

— Preluați maşinile, ordonă SS-istul. Vom porni în grupuri de câte trei; viteza adaptată la condițiile drumului!... Distanța, zece kilometri între grupe! Fiecare om va primi echipament călduros şi o raniță cu alimente.

Am urcat în monstrul de oțel, secondat de căpitan şi un soldat, cu o stație radio şi o mitralieră MG 42, pe care o fixă imediat în turela din plafon. Am pornit animalul de doisprezece cilindri în V, care percuta imediat, cu un mormăit de urs Griz-zly. Micuțul, care tot încearcă să tragă cu ochiul în containere, se alese cu un şmotru din partea lui Lowe. Ca să se calmeze, se apucă să înfulece cu poftă conținutul raniței SS-iste.

— Eet smakelijk! Îmi ură el printre îmbucături. Căpitanul, permanent uluit, îmi aruncă o privire întrebătoare.

— E un idiot, dar valorează cât un regiment de blindate. O forță distrugătoare foarte apreciată în război, aşa că nu-i purtați pică. E un fel de maşinărie drăcească greu de oprit, ca şi ceilalți, de altfel, şi foarte disciplinați! În felul lor... o să vedeți!

Căpitanul tuşi printre dinți, în semn de încredere.

— Pornim, anunță el, o dată cu ancorarea ultimului container. Direcția Haga!

Am aprins reflectoarele cu infraroşii şi peisajul se ilumină deodată ca într-un tablou de Van Gogh. Ce ironie a soartei, acest mare pictor olandez, a cărui viață reflecta în totalitate tragedia unui mic popor atât de apropiat mie! Am debreiat şi monstrul se urni cu o uşurință ireală. Servodirecția funcționa perfect. Viteza de marş: cam douăzeci de kilometri pe oră.

— Meilervagen, zise căpitanul, aşa se numeşte maşina care transportă „piesele”...

Am tăcut. Aveam propriile experiențe cu SS-ul. Care „piese”, ce şi cum, nu mă interesa. Ştiam doar că nu aveam chef de vorbă. Mă interpelă brusc:

— Ce eşti tu?

— Fruntaş, domnule! Prin mila Domnului, vorbă lui Porta...

— Bine, bine, rânji el, nu pari german, mă înțelegi? Eu sunt olandez... Aerul! N-ai aerul de neamț.

— Regimentul nostru e plin de germani naturalizați, m-am eschivat, căci nu aveam niciun chef de confesiuni.

Ca şi SS-ul, am adăugat morocănos, cu gândul la Copenhaga.

Căpitanul vvru să continue, dar în momentul următor râmase cu gura

căscată. Micuţul ieşise prin chepengul cabinei, lăsând camionul să meargă singur. Îl zăream, masiv şi crăcănat, în bătaia vântului rece; sorbea dintr-un obiect strălucitor ce părea a fi o sticlă de bere. O aruncă cu putere şi am putut să jur că s-a auzit un râgâit răsunător.

— Sfântă Fecioară! Murmură Van Venvoort. Ce face? Dacă se întâmplă ceva, suntem terminaţi...

Mai multe perechi de braţe îl prinseră pe nebun, care se zbătea, iar la un moment dat, primi în căpăţână o cască de oţel, care trebuia să fi fost a locotenentului Lowe. Reuşiră să-l tragă înăuntru la timp, căci drumul traversa un pod mobil. Tablierul din stânga zbură cât colo, cu un zgomot de arc detensionat, şi reteză acoperişul chioşcului de comandă. Un grup de poliţai fugi îngrozit, dar camionul se redresa şi viră perfect la câtiva milimetri de troliul podului. Căpitanul se holbă înspăimântat, cu mâinile înţepenite pe unul dintre mânerele de protecţie ale bordului. Am trecut lent pe lângă chioşcul făcut zob, urmând aceeaşi buclă instinctivă a Micuţului, care urma să mă ducă în curbă. O mutră cunoscută îmi zâmbi ţanţoş de pe un afiş cu ramă neagră. Era Adolf cu o mână în şold şi privirea semeaţă. Adolf Hitler ist derSieg: era scris cu litere mari albe. Geamul era crăpat, tăind în două mustaţa Führer-ului. Becul gălbejit de la uşa chioşcului plesni deodată sec, iar eu trebuie să fi greşit undeva, căci am auzit un geamăt surd de fiare, urmat de un plescăit enorm.

— Bravo, Swen, se auzi o voce veselă în staţie, ne-ai scutit de un necaz, dar nici podul ăsta n-o să se mai ridice curând...

Era Legionarul, care venea în urma noastră. Căpitanul privi curios pe geam şi deveni livid.

— Drace, am rupt troliul podului!

— Pierderi de război, domnule! Am zis eu, zâmbind amuzat, în geamul portierei se ivi un tip din Ordnungpolizei, în uniformă verde ca fierea, ce părea foarte surescitat.

— Micşoraţi viteza, şuieră el în olandeză, altfel o să distrugeţi tot...

Am depăşit mică localitate ce părea a fi evacuată fără evenimente, deşi casele cochete din lemn şi cărămidă netencuită se zgâlţâiau din încheieturi, gata să pice.

— Ar fi timpul să dispari, strigai la poliţaiul care transpira abundent. Îmi distragi atenţia, şi crede-mă că am nevoie de toată concentrarea...

A trebuit să-i fac vânt, căci se ţinea crâncen de portieră. Maşinile noastre treceau mult prea aproape de case şi un accident stupid se putea întâmpla oricând, de ajuns ca să atragă atenţia Rezistenţei, foarte activă în zonă.

Coloana a pătruns cu viteza melcului în Haagsche Bosch, una dintre pădurile de la periferiile Hagăi, odinioară locul preferat al îndrăgostiţilor din oraş, acum un ţinut de coşmar răscolit de aviaţia aliată. Zorii mijeau când am atins periferiile oraşului. NSB-ul se ţinuse de cuvânt. Toată zona era evacuată în grabă,

încât uşile rămaseră deschise. Nu m-am putut împiedica să nu mă întreb încotro mergeam. Aveam să aflu imediat. În stație, răsunară ordine rapide pe care căpitanul, agitat deodată, le împărți mai departe, desfăcând coloana în grupe. Eu, Micuțul şi Legionarul am poposit lângă un hipodrom. Tribunele cenuşii se zăreau în ceață şi, după o scurtă acalmie, cisternele şi camioanele negre ale SS-ului se iviră discret. Echipele de soldați tăcuți năvăleau ca furnicile, executând mişcări precise, ce vădeau un antrenament îndelungat. Asistam cu gura căscată, aşezați în tribune, căci de noi se pare că nu mai era nevoie. Containerul se deschise şi, direct pe sol, servanții montau o placă conică şi un soi de macara simplă. Porțile au căzut în lături, o dată cu falca Micuțului. Căpitanul ne aruncă o privire țanțoşă: era rândul său să ne lase muți. Pe trailer se ivi o rachetă enormă, vopsită în culori de camuflaj gri, lungă de peste paisprezece metri şi un metru şi jumătate în diametru. Servanții s-au repezit să o alimenteze din cisterne diferite, apoi să o armeze. „Creatura” fu ridicată apoi, la verticală, deasupra plăcii, fără niciun fel de infrastructură.

— Doar nu vreți să ziceți că chestia asta va zbura, şopti Micuțul, sugrumat.

— Gura! îl apostrofarăm, căci nu voiam să pierdem nimic din ceea ce se petrecea.

Un norişor alb provenit de la oxigenul lichid plutea în jurul fascinantei rachete. Servanții s-au retras în grabă, întinzând cabluri electrice şi, totuşi, nu m-am putut împiedica să nu remarc anacronismul evident între noi şi această minune a tehnicii. Doamne, unde ajunsesem! Un semnal sonor şi apoi o bufnitură ciudată. Uriaşul cilindru prinse să vibreze, iar dintre cele patru planuri în cruce izbucni cu intensitatea luminii de magneziu jetul fierbinte de gaze. Câteva secunde ce părură o eternitate lăsară impresia că racheta nu se va ridica, dar, încet-încet, ea se desprinse. Mai întâi lent, apoi din ce în ce mai rapid, după care dispăru cu o viteză uluitoare, într-o direcție necunoscută. Spre Anvers, după cum aveam să aflăm mai târziu. Nenorocitul de port belgian, asupra căruia se dezlănțuise forța distrugătoare a acestui adevărat zeu „THOR”: Germanii se pierdeau ca de obicei în amănunte rafinate. Între 12 octombrie şi 31 decembrie, Kammlerva trimite asupra oraşului damnat nu mai puțin de nouă sute patru rachete care veneau depăşind viteza sunetului, neputându-se face nimic împotriva lor.

— Pe Allah! Exclamă Legionarul. Cum de-a reuşit Germania să piardă războiul? Curat ghinion! Cugetă el în timp ce urmărea drăceştile fuzee.

— Ajunge! Îşi reveni Lowe din consternare. Trebuia să ne regrupăm demult! Swen, pune stația în funcțiune!

Un strigăt gutural se auzi din ceață şi un joben galben, vizibil ca un far, apăru în viteză.

— Ați văzut?! răcni Porta. E de neimaginat aşa ceva.

Şmecherii ăştia lansează tiribombe chiar din oraş. Tare aş vrea să mă uit

prin măruntaiele uneia!...

— Lăsați gălăgia! Tună Lowe. Trebuie să plecăm urgent.

— Şi cu Haga cum rămâne? sări Micuțul. Măcar o oră-două, acolo...

— Nici să nu îndrăzniți! Vom prinde regimentul din urmă, cât mai repede, altfel Chiorul ne va jupui de vii!

Van Venvoort apăru mândru.

— E inutil să vă spun că va trebui să păstrați cel mai mare secret asupra celor văzute aici. Vă aşteaptă două camioane, şi nu uitați că duşmanii Reich-ului vor avea de-a face cu arme şi mai periculoase! Victoria e a noastră.

— Prea târziu, bombăni Barcelona. Duşmanii sunt deja la porțile castelului...

Căpitanul se prefăcu că nu-l aude.

— Schenk mir deln Lachlein Lilli Marlen..., cântă Micuțul.

Nici nu apucase Hitler să-şi exprime prea bine dorința în legătură cu lovitura din zona Ardenilor, că generalul Alfred Jodls-a şi apucat de treabă cu o viteză nemaipomenită. Curând el a prezentat Führer-ului mai multe variante de atac şi totul în cel mai mare secret. Ca o culme a acestei acțiuni, stătea drept dovadă că nici chiar Rundstedt şi Model, direct interesați de ofensivă, nu au avut habar de nimic până la 26 decembrie, în centrul acțiunii stătea proaspăta Armată a Vl-a, reconstruită cu un colosal efort, ultimul de altfel. Creierul pregătirilor era generalul Rudolf Gercke, comandantul transporturilor Wehrmacht-ului. Punctul forte al activității sale l-a constituit organizarea căilorferate, de o asemenea manieră, încât avea să dea peste cap toate părerile Aliaților cu privire la distrugerea rețelei de transport feroviar de către aviație. O altă mare urgență rezolvată, şi nu în ultimul rând, a fost traversarea Rinului. Cu un efort uimitor au fost modificate podurile, bacurile, întărită infrastructura rutieră. Au fost fabricate chiar şi „travee” speciale pentru căi de acces a echipamentului greu, căci peaici trebuiau să treacă tancurile de luptă grele de şaptezeci de tone „Tiger II”. Ca o încununare a acestui prim triumf, la est de Rin au fost ridicate noi depozite cu o capacitate de înmagazinare uriaşă. O primă victorie era câştigată deja.

Punctul forte nemțesc - Organizarea

Ce păcat că, la modul absurd, rezervele strategice ale Führer-ului erau pe sponci, iar regimentele blindate vor primi ordin să se descurce cum or şti cu benzina şi uleiul capturate de la inamic. Anvers-ul căzuse în ziua de 4 septembrie. Generalul englez Horrocks pornise ofensiva pe 31 august, cerându-le oamenilor săi imposibilul. „Doresc să fiu la Bruxelles şi Anvers în mai puțin de patru zile „, a spus comandanților, apoi s-a cățărat pe un tanc, având drept echipaj un singur ofițer din statul-major, aghiotantul său şi un ofițer de transmisiuni. A făcut un semn cu mâna blindatelor de gardă aflate la Donai şi a pornit în fruntea lor, strigând: „Diseară vom fi la Bruxelles". Lucru care s-a şi întâmplat după un mers lung de o sută douăzeci de kilometri.

Singurii care şi-au dat seama cu adevărat de importanța Anvers-ului şi a celor patruzeci de kilometri de instalații portuare ale acestuia au fost Ramsay şi Hitler – cel din urmă hotărât să recucerească poziția cu orice preț.

Conform planului final, care fusese minuțios pus la punct, la bătălie urmau să participe trei armate reunite sub comanda feldmareşalului von Rundstedt. Se spera să reediteze atacul din 1940, în aceeaşi zonă, când zdrobise forțele belgiene şi franceze. Cele trei forțe însumau şaizeci şi opt de divizii cu tot cu rezerve, opuse celor şaizeci şi unu de divizii aliate. Numele de cod „Wacht am Rhein „, folosit la început ca acoperire, s-a transformat în final în „Herbstnebel” (Ceața de toamnă). Secretul acțiunii a fost menținut sub amenințarea cu moartea de la cel mai mic soldat până la comandant de armată. Cele trei forțe ale Grupului de Armate B, condus de mareşalul y/alter Model, aveau în componență Armată a V-a Blindate, condusă de general Hasso von Manteuffel, Armata a VI-a Blindate, condusă de generalul SS Sepp Dietrich, care va primi în ianuarie 1945 denumirea de „VISS”, şi, în sfârşit, Armata a VII-a Infanterie Blindată, condusă de generalul Brandemberger.

Lovitura urma trei direcții principale, care urmăreau să taie în două armata aliată şi să recâştige supremația în Vest; spre Bruxelles, spre Anvers, prin Licge şi, respectiv, spre Givet prin Luxemburg, pentru asigurarea întregii operațiuni.

În momentul atacului, forțele aliate, date peste cap, aveau să facă față unor atacatori de patru ori mai numeroşi. Germanii reuşiseră să obțină acelaşi raport de forțe realizat de generalul Ladendorff în 1918, când a vrut să nimicească armatele britanice. Data finală a atacului a fost fixată pentru 16 decembrie.

CEAŢĂ ŞI MISTER

Am fost dislocaţi în regiunea Echternach, în spatele Liniei Siegfried, urmând să fim puşi la dispoziţia Armatei a V-a. Totul plutea în ceaţă şi la propriu, şi la figurat. Ulterior, ne-am dat seama că ne aflam, de fapt, în fieful Armatei a VH-a, deplasarea spre centrul zonei urmând să aibă loc cât de curând, la mijlocul lui decembrie. Timpul se înrăutăţise iremediabil, iar plafonul de nori atârna greu, fără semne de înseninare. O adevărată mană cerească, întrucât în felul ăsta scăpăm de acea nenorocită de aviaţie, care ne urmărise ucigător de-a lungul Europei. Oricum, iama din această zonă nu prezenta probleme pentru noi, veterani căliţi în stepa rusească, iar echipamentul şi haleala curgeau gârlă. Era semn sigur că urma să se petreacă ceva. Nu eram atât de prostănaci, asemenea trupelor proaspete alcătuite de Hitler–Jugend şi Wolksgrenadieri – să credem într-un reviriment al armatei. În regiune apăreau şi dispăreau o grămadă de regimente SS. Dacă cineva ar fi fost deosebit de atent, le-ar fi putut găsi bine disimulate de-a lungul Rinului. Se zvonea chiar că în curând se va ivi o nouă armată alcătuită din regimentele de elită ale SS-ului, refăcute după dezastrul de la răsărit, dar ne străduiam din răsputeri să evităm astfel de bârfe. Pe întreg frontul domnea un aer atât de secret, încât ţi se zbârlea părul. Tancurile noastre „Panther” au fost retrase fără niciun avertisment, o echipă de SS-işti în cârdăşie cu Wolff le-a ridicat tot calabalâcul.

— O să primiţi alte trotinete curând, ne aruncă el misterios.

— Ne doare în cur de fiarele tale! replică Micuţul. Din partea mea, poţi să ne aduci biciclete. O să pedalez furios până la Berlin!

Apăru locotenentul Lowe, însoţit de Barcelona şi Bătrânul. Privi circumspect adunătura oploşită sub streaşină remizei şi, pentru prima dată, fu mulţumit de cum arătam. Uniformele nou-nouţe şi pufoaicele de camuflaj albe, înspicate cu tonuri de gri, arătau impecabil.

— Kreutzfeld, ridică clapele căciulii, îl dibui el pe Micuţul, care nu se grăbi să se execute.

— Permiteţi să raportez, dar mă doare îngrozitor o ureche, în care mi-a răcnit una dintre târfele madamei Gretta. Mi-a spus că numai aşa un idiot ca mine poate să înţeleagă că nu are ce să caute descălţat în bordelul ei. Puţeau atât de tare, încât s-a îndreptat părul tuturor curvelor, dar eu nu pot renunţa la bocancii mei de paraşutist, capturaţi la Stalingrad.

Lowe preferă să renunţe, amânând pe mai târziu problema. Era clar că bestia nu va ridica urechile căciulii îmblănite.

— Beyer, urmă el, vei aduna compania a V-a. Ne vom deplasa la Trier, unde sunt probleme cu viaductul peste râu.

— Vreun tren cu haleală blocat? se învioră Porta.

— Nici vorbă, trebuie montaţi nişte contraforţi.

— Iată-ne şi pionieri, bodogăni Legionarul. Ce scârbă de regiment! Quelle merde!

— Gura! Urlă Lowe, înfuriat brusc. Obiecțiile în scris la colonelul Hinka. Şi, acum, îmbarcarea! Gregor şofer. Beyer cu mine în cabină!

Am urcat tropotind zgomotos în Opelul nou-nouț cu însemnele organizației „Todt”. Gregor demară în trombă, chinuind cutia de viteze, spre disperarea lui Porta.

— Iată, domnilor, perora el, ce înseamnă un fost şofer de general! Dar să nu disperăm, viața nu-i ca o cutie de viteze, făcută din pinioane, aşa că ne vom concentra puțin asupra locului în care suntem cantonați! Ştiți oare unde vă aflați?

— În buricul războiului, răspunse Micuțul. Întotdeauna pe noi ne aduce unde e rahatul cel mai mare...

— Kreutzfeld, eşti un dobitoc, care, în afară de geografia cloacăi unde te-ai născut, habar n-ai de altceva! Şi-aşa nu cunoşti decât strada bordelului, a măcelăriei şi postul de poliție.

— Recunosc că ştiu mult mai puțin, zise spăşit Micuțul: bordelul şi postul de poliție sunt în acelaşi loc...

— Ei, bravo! Ne aflăm, domnilor, într-una dintre cele mai frumoase regiuni ale Germaniei. Echternach! Un ținut mirific, recunoscut pentru hărnicia oamenilor, unde se vorbesc atât germana cât şi franceză, precum şi un dialect numit franca. Aici belgienii se amestecă cu ai noştri. Un loc taman bun pentru „Mergi-sau-crapă” unde să se odihnească după război...

— Mergi, mon ami, prefer să mă întorc în Legiune sau cel puțin în Alsacia, dacă voi fi zdravăn...

— Drace! se „ilumină” deodată Heide, foarte preocupat de situație. Nu care cumva vom ataca Strasbourg-ul?

— Dragul meu Julius, ricana Porta, eşti un idiot incurabil, care încă visează la rachetele lui Adolf. Este evident că direcția e alta, dar vom discuta mai târziu despre asta... Deci, cum spuneam: ceea ce habar n-aveți voi este principala bogăție de-aici!

Micuțul holbă ochii şi ridică, în sfârşit, urechile căciulii, care, aşa cum stăteau pleoştite, îl făceau să semene cu un urs mare şi prost. Îşi ținu respirația, aşteptând continuarea.

— Ei bine, alcoolul! Al-co-olul, domnilor, silabisi Porta, apăsat.

Micuțul expiră uluit.

— În acest loc binecuvântat de natură se află cele mai grozave distilerii din toată Europa!

— Mai grozave ca ale ruşilor? se minună Barcelona. Caramba!

— Ruşii nu sunt în Europa decât de vreo câteva luni, analfabetule! Deci, cum vă spuneam... Ați privit în jur? Ați băgat de seamă câte livezi de meri, pruni,

peri şi caişi au rămas încă în picioare, ferite de lucrările idioților noştri genişti? Toate astea înseamnă tone de rachiu de o calitate excelentă, ca să nu mai vorbim de fructele de pădure! Păi, unde credeți voi că sunt tonele astea de materie primă? Vă spun eu, pe undeva, pe-aici, puse la fermentat în butoaie şi recipiente de cupru!

— Sfântă Fecioară! Exclamă Micuțul, înghițind în sec cu o mină terifiantă. Şi ce-i de făcut?

— Iată, în sfârşit, o întrebare inteligentă, una dintre sclipirile lui Kreutzfeld. Pariez unu la sută că, în timpul lucrărilor la pod, Lowe o să fie chemat neîntârziat la comandament, iar noi o să rămânem cu Bătrânul... adică de capul nostru. Nu-i aşa, băiete? zise el linguşitor, luându-l de gât pe sergentul Karl.

— Nici nu mă gândesc! strigă îngrozit Karl, fără să scape din strânsoarea lunganului. Am auzit cât de periculoşi sunteți...

— Ei, haide, un mic apel acolo nu te costă nimic. Iar dacă ți-e teamă, nu trebuie decât să-mi şopteşti codurile. Mai bine să planeze amenințarea Curții Marțiale asupra ta, decât să planezi tu pe rambleul podului. Doar suntem camarazi acum!

— La naiba, gemu transmisionistul, am să mă gândesc serios!

Camionul începu să țopăie, semn că părăseam şoseaua. Mergeam paralel cu o garnitură de tren colosală, al cărei capăt se pierdea în ceață. Nesfârşitul şir de vagoane trebuie să fi fost tras de şase locomotive. Judecând după cele două din mijloc şi cele două din față care pufăiau în aşteptare. Camionul opri în dreptul roților gigantice care ne depăşeau de trei ori. Un mecanic cu bască neagră ne strigă vesel:

„Era şi timpul. Echipa dinaintea voastră a fost deja înghițită de ape.

Un potop de înjurături îl făcu să tacă imediat. În şir indian, ne-am angajat de-a lungul potecii croite în nămeții de zăpadă. Un subofițer de genişti ne aştepta tropotind lângă ghereta pazei. Un butoi găurit servea drept godin în fața postului. Mirosea a prăjeală.

— Vrea cineva castane? Ne întâmpină plutonierul. Am dat dedracu', !...

— Ce se petrece aici? întrebă Lowe, frecând cu mâna înmănuşată castanele fierbinți.

— O întreagă echipă de la căile ferate a căzut cu parapeți cu tot. Idioții au aruncat cu grenade pe gheață. Sloiurile s-au ridicat în sus şi au smuls contraforții lucrării.

— Şi trenul? întrebă Bătrânul. De ce nu trece pe bucăți?

— Ar dura zile întregi şi oricum, podul trebuie ramforsat. Curioşi, ne-am angajat pe rambleul protejat cu plasă de oțel. De la acea înălțime amețitoare am zărit trunchiuri de copaci care se îngrămădeau asemenea unor turme de elefanți albi. Trosnete puternice se auzeau până la noi.

— Pod de viitură, anunță Heide, atotştiutor. Trebuie dinamitat, altfel nu

vom face nimic.

Aruncă o castană pe care vântul o suflă imediat ca pe un fulg.

— Cu ce-au coborât contraforții? se interesă Porta.

— E o macara feroviară. Aşteaptă în partea cealaltă. Ce părere aveți?

— E mai uşor de aruncat în aer decât de ramforsat. Va trebui să distrugem gheața. Am mai făcut aşa ceva în Rusia, dar aici bate un vânt teribil.

Lowe se sfătui în tăcere cu cei doi şi până la urmă schițară un plan. Eu şi cu Micuțul urma să dinamităm aglomerația pe trei secțiuni, în timp ce restul echipei va reaşeza opera de susținere. Lowe trimise după macara, care se ivi, făcând să geamă viaductul. Ne-am hotărât să prindem de cablu una dintre enormele roți de rezervă, pe care le transporta acel atelier, în chip de suport pentru noi. În felul acesta, puteam fi lăsați peste pod împotriva vântului. Am legat de spițele roții echipamentul şi ne-am asigurat cu un cablu şi carabine. Lowe privea dus pe gânduri.

— Floare la ureche, domnule! îl linişti Micuțul.

— Tocmai îmi făceam socoteala, zise rânjind Lowe, că n-ar fi rău dacă soarta s-ar îndura şi te-ai duce direct în râu. Ai putea să faci dovadă de bun-simț, măcar o dată, şi să te laşi luat de vânt...

— Nicio speranță, domnule, băieții buni au întotdeauna noroc, răspunse el, râzând semeț.

Macaragiul deplasă brațul cârligului, trecându-ne dincolo de palierul podului.

— Neîndurarea şi amărăciunea vieții Mi-au urmărit paşii tinereții, Dar n-am să mă las acum înfrânt Nici de soarta neagră, nici de vânt...!

Micuțul răcnea o veche romanță rusească. Curentul de aer ne zgâlțâia ca pe surcele, dar măgădăul nu părea afectat. Probabil se credea un erou titanic şi îți trebuia multă experiență ca să-l înțelegi. Pentru el, toate aceste măgărețe nu erau altceva decât o recunoaştere a forței şi îndemânării sale. Era uimitor cum se împleteau inocența şi brutalitatea la unii oameni, sau poate că războiul era de vină. Brațul macaralei se extinse prudent, fiindcă, cu toată greutatea, exista pericolul să fim izbițide pilonii podului. Când, în fine, am fost opriți la câțiva centimetri deasupra barajului, nebunul se avântă vesel pe suprafața care gemea sinistru.

— Ei, ce faci?! Nu vii? zbieră el. Dar eram paralizat.

— Mişcă-te odată, zdreanță, doar nu vom sta aici o veşnicie...

Am coborât asemenea unei pisici, înnebunit la gândul unui accident. Simplul contact cu apă rece ca moartea ar fi fost de-ajuns să ne termine, ca să nu vorbesc de tremuratul convulsiv al pojghiței mizere şi riscul de a fi zdrobit în vreuna dintre crevase.

— Şi lada cu trotil? Ce faci cu lada? Doamne, ce găgăuță! Prins la capătul corzii întinse strună, Micuțul foră o gaură cu burghiul, apoi, fără niciun fel de

prudență, îndesă calupurile şi îmi ceru o capsă pirotehnică, pe care o amorsă rupând cablurile cu dinții. Cântând bine dispus, trecu la următoarea încărcătură, răsucind mânerele de oțel cu mâinile goale. Cei de sus priveau plini de interes, strigând bucuroşi, când una dintre cutele îngrămădirii se ridică brusc la doi metri. Îngrozit, am aruncat lada şi-am fugit spre roata salvatoare, dar Micuțul calcă firul de siguranță, făcându-mă să execut o tumbă caraghioasă.

— Înapoi, jigodie, doar n-o să-l laşi pe taica Wolfgang singur!

În 4 labe, am adunat batoanele de TNT. Nu era chip să fugi cu una-cu două, iar furia idiotului era proverbială. Nu o dată „bunăvoința" lui se transformase într-un uragan periculos. Am revenit folosind cutia drept sanie. O nouă explozie de surcele se produse la câțiva metri de noi şi un gheizer de apă neagră izbucni, bolborosind îngozitor.

— Trebuie să mă întorc la detonator, am spus speriat, altfel pierdem firele!

„Gorila" cugetă o clipă, apoi îmi dădu binecuvântarea. Doamne, ce uşurare! M-am întors cu toată viteza, sfâşiindu-mi gleznele în cioturile dure şi alunecoase, în timp ce Micuțul sărea de colo-colo cu dexteritate, adunând cablurile de detonare. Reveni gâfâind, spre disperarea locotenentului Lowe, care, colac peste pupăză, trebui să renunțe la sfârşitul reprezentației din cauza unui apel urgent. Macaraua ne muta în aval pe un vânt năprasnic. De data asta am simțit că o să crăp din cauza balansului. Stomacul meu o luase razna, iar frigul mă pătrunsese până în oase. Roata grea se învârtea ca un titirez dement, dar Micuțul nu cedă.

— Ajunge, nu mai pot! Am strigat, spumegând. N-am de gând să crăp că idiotul aninat de un cablu!

Am refuzat orice efort, oricum eram epuizat, şi am aşteptat înfrigurat să fim ridicați la adăpost. Normal că Micuțul a acționat detonatorul, aruncând în aer podul de lemne. Apele au năvălit într-un tumult drăcesc, negre şi învolburate. Presiunea asupra podului fusese eliminată.

Plutonierul de la genişti ne-a dus la masă într-o baracă din tablă ondulată, în timp ce cei de la atelierul feroviar au pus la încălzit niturile şi au pregătit ciocanele pneumatice. În lipsa lui Lowe, Porta şi-a expus planul său de a descoperi o distilerie. Operațiunea, ca orice chestiune serioasă din război, a fost botezată „Nebel und Geheimnis". Bătrânul şi Karl au fost înfrânți de majoritatea încântată de idee; Heide a cedat mituit cu o cutie de trabuce ordinare şi o sticluță de parfum şutită de Micuț de la ordonanța generalului von Choltiz în Pariş. Fără să mai piardă timpul, Porta a constituit o grupă de cercetare, care trebuia să scotocească împrejurimile, în timp ce noi urma să continuăm munca la pod pe o ceață din ce în ce mai deasă. Într-un gest de supremă mântuire, şeful trenului a consimțit că poate trece. Garnitura s-a prelins pe lângă noi ore întregi şi a trebuit să facem de gardă cu toții pentru asUpraveghea infrastructura.

„Cercetaşii" s-au întors la miezul nopții beți criță, semn că Porta avusese dreptate. Gregor, care-i condusese, abia reuşi să îngaime numele unui cătun, că

adormi buştean. Un lucru era însă sigur: toată zona aflase de o misiune ultrasecretă în curs de desfăşurare. Karl era turbat, insistând încontinuu pe lângă Bătrânul să ne vedem de treabă. Ordinele erau şi-aşa dure cu mişcările prin regiune şi riscul de a fi puşi la zid plana asupra noastră. Bineînțeles că nu găsi nicio înțelegere, ba mai mult, Porta îl determină să mai trimită un rând de mesaje false, şantajându-l cu primul. Zorii ne găsiră gonind nebuneşte prin ceață, în direcția indicată de Gregor. Bibanii sosiți de curând în plutonul V au fost obligați să rămână la siguranța podului. Werner, genistul, jubila încântat de aventura sa, neştiind că se afla la un pas de batalionul nostru.

Locul se dovedi încântător. O fermă tipic nemțească, asemănătoare unei mici fortărețe, cu acareturi din piatră albă şi acoperiş de ardezie cenuşie, totul strălucind de curățenie. Am intrat în curtea interioară, în stilul bine cunoscut, Gestapo-SD-SS, cu Micuțul, Werner şi Porta pe motoşenilata Zundapp în avangardă. Stăpânii erau deja la muncă şi ne-au ieşit în întâmpinare mirați. O femeie robustă „tipic ariană”, de o frumusețe aspră, şi un bătrân falnic cu mustăți à la Hindenburg. Doi copii speriați se ascundeau în spatele fustei negre cu flori albastre. Argații, ce păreau prizonieri, aşteptau cu măturile în aer.

— Vom face o percheziție! se răsti Werner fără nicio introducere.

Petlița cu runele SS, lăsată intenționat la vedere, strălucea sinistru ca şi capetele noastre de mort de la chipie. Bătrânul nu părea impresionat. Se interesă cu glas baritonal, obişnuit să comande:

— Ce vă interesează şi cine sunteți? Vă fac cunoscut că familia noastră este absolut loială Reich-ului...

— Ne doare-n cot, tataie! răcni Micuțul atât de crunt, încât mustățile bietului om se zburliră. Se va executa o percheziție şi gata! Iar cu loialitatea aia a ta poți să te ştergi undeva!

— Conduceți-ne la pivnițe, zise surâzând Porta, potrivind şmechereşte chipiul negru ofițeresc tivit cu fir argintiu. Cum te cheamă? Ciripi el delicat.

— Marielle, şopti blondă, brusc grăbită.

— Draga mea, continuă Porta confidențial. Situația e critică, iar tipii ăştia sunt nişte brute, care devin fiare când întâmpină rezistență. Suntem un comando special al Reichsführer-ului SS Himmler, iar misiunea noastră este strict secretă. Sunt medic, iar grupa mea e în căutare de resurse neconvenționale. Nu cred că ați face ceva care să fie împotriva soldatului german!

— Nici nu mă gândesc, zise ea emoționată, dar ce anume căutați? Nu că m-ar interesa, dar v-aş putea ajuta fără să facem prea multă dezordine.

— Ei bine, se poate să fi auzit de „Nebe und Geheimnis”, răspunse el, privind-o intens prin monoclul ce-i dădea un aer aristocratic. SS-ul caută alcool... Nimic nu funcționează fără alcool, dar, gândeşte-te, cum să spui cuiva asemenea lucru despre SS?

— Aha, am înțeles! În cazul ăsta, ați nimerit unde trebuie. Urmați-mă...

Toți pornirăm, gloată, pe urmele femeii, curioşi nevoie mare. Bătrânul, exasperat, rămase de pază secondat de bunic şi de cei doi nepoți fascinați de armele sale.

Două uşi din stejar masiv, ghintuite în fier forjat, au fost date în lături, şi iată-ne introduşi într-o hrubă de alchimist dominată de întuneric. Se auzi declicul unui salter şi o privelişte de basm izbucni feeric. Era o instalație de distilare fabuloasă. Alămurile retortelor şi inoxul robineților sclipeau de credeai că te afli la comanda submarinului „Nautilus". Conductealambicate şi vase de cupru misterioase străjuiau coridorul placat cu gresie roşie, iar pe un perete trona imaginea unui ofițer de marină cu chipul încadrat de o barbă neagră şi ochi sfredelitori. Tunica era înstelată de ordine şi decorații.

— Soțul meu, zise Marielle. Comandant de submarin. A dispărut undeva în Atlantic împreună cu echipajul său.

— Iisuse! îngăimă Porta. Toată chestia asta funcționează?

— Bineînțeles! Albert al meu a lăsat totul în ordine. O mână forțe de bărbat, şi vom pune totul în mişcare!

— Atunci, la treabă! zbieră Micuțul, îmbrâncindu-l pe Porta şi lovind fesele blondei. N-avem timp de pierdut, Reichsführer-ul aşteaptă rezultate!

— Madre Dios! sări Barcelona. Eu mă voi ocupa de cazane şi iler! Am mai văzut aşa ceva în Castillion, unde se foloseau portocale.

— Mon cher, eu voi supraveghea răcirea, hotărî Legionarul.

— Iar eu calitatea! jubilă Micuțul.

— Gura, imbecilule! ricană Porta. Tu şi cu Swen o să vă ocupați de combustibil şi de materia primă. Unde sunt băile de fermentație şi... ce-avem acolo?

— În magazia alăturată, vă avertizez că totul este pur. Nu există nicio combinație. Pere şi coacăze negre, doar fructe proaspete culese din pomi!

Magazia era imensă, încărcată de un aer uşor acid. Bărdace din doagă de lemn bolboroseau înspumat. Porta examina expert conținutul şi tăria „pădurilor", uimindu-şi gazda cu cunoştințele sale. Gustă rând pe rând spuma roz, înainte de a hotărî ce butoi va intra la distilat. În nici douăzeci de minute, hala „fierbea" de activitate. Fluxul tehnologic era fără cusur, iar roşcovanul, urmat de „gorilă" să, alerga printre cazane de-ai fi zis că e Scaraoțchi în persoană. La un semn, ne-am repezit în dreptul ştuțului de evacuare, aşteptând cu evlavie primele picături. Gregor acționa canaua serpentinei şi aerul încins şuieră prelung cu miros sublim, apoi crescu o picătură ca o broboană de cristal. Ne-am ținut răsuflarea şi picătura căzu zglobiu, făcând să ne freamăte nările. Era o distanță uriaşă de ia marmitele cu sfeclă şi cartofi, rudimentare, până la această instalație controlată riguros.

— Doamne, începe..., şopti Porta.

— Pe Allah, ce miros sublim! Doamnă, faceți-ne plăcerea şi gustați prima!

— Excelent! zise ea îmbujorată. Domnul doctor e un adevărat expert. Sper să nu vă supărați dacă mă retrag să pregătesc un mic dejun. Butoaiele sunt în partea cealaltă.

— Mulțumim, dar vom transporta totul în canistre, altfel aceste frumoase şi vechi butoaie vor fi pierdute pentru totdeauna.

În toiul mesei, destul de bogate pentru valul de rechiziții abătute asupra oamenilor, apăru unul dintre curierii lui Karl, alb ca varul. Îl dreserăm rapid cu un pahar de rachiu.

— Chiorul vrea să ştie unde sunteți. Hinka a dispărut şi el. Lowe e hotărât să vă taie, dacă nu mă întorc cu o explicație plauzibilă. Drace, ce schnaps teribil!... Mai vreau unul.

— Bea şi ascultă, băiete! Ce-ai văzut aici e secret. Serveşte un cârnat, nu te sfii... Noi suntem în tabăra geniştilor. Plutonierul Wemer poate să-ți confirme că suntem în curs de aprovizionare cu materiale de construcții, aşa că mai ia două sticle de-aici şi dă-i bice!

— Dar cu „Nebel und Geheimnis" ăsta ce este?

— Amice, te afli chiar în miezul acțiunii, răspunse Porta, zâmbind, şi mai împinse o sticlă de rachiu încă aburită.

— Aha, pricep! zise soldatul cu ochii sticlind, înhață sticlele, hulpav.

— Am roit-o! Bazați-vă pe mine, încheie el fără să bage în seamă zgomotul de canistre.

— Ați cam întins coarda, bâigui Bătrânul. Eu zic să plecăm.

— E interdicție de circulație pe timp de zi, i-o tăie Porta.

— Aşa e, întări Barcelona, e şi interdicție radio, aşa că putem face liniştiți pe muții.

Închină un pahar în cinstea Bătrânului, dar se pare că vedea dublu, căci întinse mâna pe alături. Heide apăru furios.

— E strigător la cer! răcni el. Unii se omoară muncind şi alții benchetuiesc! Ai face bine să te ridici, zise el, zgâlțâindu-l pe Barcelona. Nu mai fac față şi la boiler, şi la retardă. Supapa trebuie supravegheată îndeaproape, căci descarcă târziu şi riscăm să rămânem fără cazan...

Ne-am ridicat pe dată, deşi nu mai eram treji demult. Oboseala şi alcoolul proaspăt avuseseră un efect de bombă asupra noastră. Singur Micuțul încărcă la canistre, pufăind ca un tren de duminică. Porta dispăruse cu blonda văduvă, țâncii se jucau cu pistoalele ruseşti ale Bătrânului; bunicul privea tot bâlciul condescendent; se lămurise, în sfârşit, cu SS-iştii ăştia: o adunătură de nebuni. Printre spărturile norilor apărea din când în când o „musculiță" rea.

— E un avion „Mosquito" zise Micuțul. Motoare englezeşti!

— Dar ce caută atât de jos? spuse uimit Heide. Jigodiile astea nu mai au pic de respect!

Avionul execută o spirală descendentă şi huruitul motoarelor se auzi

înfundat în ceață. Urmară o serie de explozii şi un tir drăcesc de mitraliere antiaeriene. Năvăliră toți în curte, urmați de Porta cu nădragii în vine.

— Au atacat podul! strigă Werner. Asta e bateria automată. Tirul continuă în cascadă, căci drumurile erau împânzite de antiaeriană, care declanşa fără servanți, indiferent de timp, iar avionul încerca probabil să fugă la mică înălțime.

— Pe cai! ordonă Bătrânul. Lucrând aşa, ne trezim cu toată ofițerimea pe cap...

O bubuitură infernală ne aruncă, însă, la pământ şi o ploaie de ardezie sfărâmată se abătu asupra noastră. O matahală neagră zbură peste acoperişul fermei, ca apoi să pice cu un vuiet strident. Într-o clipă eram sub camion, iar în mijlocul curții ateriza boilerul distileriei.

— V-am spus eu că e ceva cu supapa aia, miorlăi Heide. Bunicul examina cazanul înfipt semeț în caldarâm şi clătină din cap, înfuriat. Răcni scos din fire:

— Dacă în 1918 s-ar fi întâmplat aşa ceva, Kaiserul v-ar fi aruncat în ocnă pe viață! Asta nu e armată! Am să mă plâng Reichsführer-ului. Fiul meu era prieten la cataramă cu Gruppenführer-ul Heinz Lammerding.

— Bănuiesc că o canistră din cel mai bun rachiu nu te-ar putea convinge să renunți, zise rânjind Porta.

Era numai în izmene, căci îşi pierduse nădragii.

Bătrânul îi întoarse spatele, încheind orice discuție. O bâlbâială apoplectică puse stăpânire pe el.

— Ajunge! zise Bătrânul gâfâit... M-am săturat. Roiul, altfel vă termin cu mâna mea...

Am atins podul la țanc. Nu trecu nicio secundă şi din ceață se ivi maşina lui Hinka. Lowe ne privi circumspect.

— Ce se petrece? întrebă comandantul, holbându-se la caschetă neagră a lui Porta cu hârca SS-ului.

— Nişte englezoi, domnule, au deranjat frumusețe de lucrare... Dacă ați fi văzut ce splendoare s-a dus dracului!

— Reluăm munca! hotărî Hinka. Sub directa mea îndrumare! Adunați cadavrele!

Werner privea consternat corpurile geniştilor veniți în lipsa noastră.

— Doamne, dacă merge tot aşa, o să rămân singurul din toată compania...

Lowe se plimba nervos de colo-colo. Aruncă o privire în camion şi bombăni ceva la urechea lui Hinka.

— Beyer! strigă el. Ştii ceva de vreo acțiune secretă? Pe tot parcursul am întâlnit numai polițai afumați. Nu-mi vine să cred că a turbat armata lui Adolf!

Bătrânul dădu din umeri. Comandantul cercetă canistrele, degustând curios conținutul.

— Hmm! făcu el, zâmbind parşiv. Englezii au ratat ceea ce era mai interesant! Chiorul o să fie extrem de mulțumit de cadoul nostru. Doi oameni de

pază! ordonă sec, fără să țină seama de gemetele noastre.

— Aruncă dracului chipiul ăla, scrâşni Bătrânul.

Porta se execută vesel, înlocuindu-l cu jobenul sau galben. O semişenilată a SS-ului năvăli în trombă. Se opri ciudat de prudent. Tunul de 20 se roti în direcția noastră.

— Ah! strigă Werner. În sfârşit, altă grupă de-a mea! Portiera blindată se deschise în cele din urmă şi un tip solid cu scurtă de piele şi însemnele blindatelor apăru grijuliu.

— Doamne, țipă Werner, Sturmbannführer Kluge! Şi se repezi să raporteze.

Hinka privea nepăsător cu unicul său braț în şold.

— Kluge din SS Panzerdivision „Hohenstaufen"! se prezentă el simplu. Dumneata trebuie să fii comandantul...

Dădu cu ochii de Porta şi de Micuțul.

— Pe voi vă cunosc, zise el, rânjind. Mi-ați distrus podul în Olanda!

— Dumnezeu e milostiv! Spuse Porta. Acum a aranjat să reparăm altul!

— Am fost trimis în legătură cu o operațiune „Nebel undGeheimnis"! Nenorocita de interdicție radio mi-a dat peste cap toată treaba. Nu poți coordona o activitate genistică în stilul ăsta, darămite să afli ce se petrece în zonă! Un lucru e sigur! Acțiunea e a SS-ului.

— A SS-ului?! întrebă consternat Hinka.

— Absolut! Mai adineauri am dat peste o fermă distrusă de o grupă de-a noastră! Jigodiile distilau alcool clandestin, deşi chestia asta e interzisă cu desăvârşire. Se pare că însuşi Reichsführer-ul Himmler a ordonat această acțiune de curățire, ca să nu mai vorbesc de armele de proveniență rusească! O asemenea chestie e de neimaginat în inima Reich-ului!

Bătrânul se îngălbeni şi controla tocul „Naganului" acum gol. Oberscharführer-ul Werner o sfeclise. Distracția lua o turnură periculoasă. Karl privea triumfător, inconştient de aportul important adus „acțiunii".

— Şi tipii unde sunt? se trezi curios Micuțul.

— Direct într-un lagăr de concentrare, dincolo de Rin. Unul dintre ei a avut tupeul să pomenească numele lui Heinz Lammerding. Defetişti ticăloşi! Nu m-aş mira să fi semnalizat englezilor poziția viaductului.

— Ei, cam asta-i, zise Hinka grăbit. Toată lumea la treabă! Vă urez noroc la vânătoare, comandante! încheie el brusc. Măcar să merite...

Lowe ne aruncă o privire de-a dreptul ucigătoare, la care răspunserăm ridicând din umeri, nevinovați.

Niciodată în istoria războiului nu au fost alăturate în luptă două mari armate diferite, atât prin structură, cât şi prin conducere. Încă o dată a ieşit la suprafață, în mod evident, ura Führer-uluifață de armată şi de ofițerii ei, care în accepția lui se făceau vinovați de multe eşecuri. Hotărârea lui Hitler de a încredința lovitura principală Armatei a Vâ-a, condusă de Sepp Dietrich, a avut

drept urmare pierderea avantajului în Ardeni. El a vrut că gloria victoriei să aparțină acestor trupe, care se remarcau net prin fanatismul lor şi ataşamentul față de nazism, iar când Armata a V-a a lui von Manteuffel avansa cu succes, el a pus la dispoziție mai mult în silă unitățile din rezen>a strategică.

Oberstgruppenführer-ulJoseph Dietrich, zis Sepp, numit la comanda Armatei a Vl-a, era unul dintre cei mai vechi acoliți ai lui Hitler. Născut în 1892, de meserie măcelar, el a participat la primul război ca voluntar de Ulani, apoi conducător de tanc, a luptat ca sergent-major. Gardă de corp a Führer-ului, s-a distins în mod deosebit la 30 iunie '34 în Noaptea cuțitelor lungi", organizator al „Leibsiandarte Adolf Hittler”, devenită mai întâi brigadă, apoi divizie, el fiind primul comandant al Corpului I Blindate SS, apoi comandantul Armatei a VI-a. Acest mardeiaş s-a descurcat excelent la comanda unor eşaloane mici, dar ca şef de armată nu va face față.

După eşecul de la Balaton, în Ungaria, Hitler va spune că această Armată a VI-a e cea mai mare decepție a sa. De furie, Sepp îşi va smulge „Crucea de cavaler” cu briliante, aruncând-o pe jos, în biroul său din Viena. Acestui tip care amestecă patriotismul cu competența i se opunea generalul Hasso von Manteuffel, un ofițer de rasă, stilat, al cărui nume aristocratic cobora undeva până la Frederic al II-lea al Prusiei, clasă foarte detestată de Hitler. El i-a explicat lui Jodl că este important ca diviziile blindate să nu se oprească în drumul lor spre Menge, să înconjoare satele şi pozițiile apărate, care nu puteau fi cucerite imediat, şi să-şi continue drumul, fără să ia în considerare faptul că flancurile lor sunt descoperite. Apoi a declarat concis că proiectul e aproape imposibil de realizat. Dar hotărârea Führer-ului era irevocabilă, ca şi ordinul său direct, de a fi cucerit oraşul Bastogne. Dorința sa ca operațiunea din Anleni să fie decisivă era atât de mare, încât a refuzat sistematic orice sugestie venită din partea generalilor. Astfel, von Rundstedt a sfârşit prin a se retrage definitiv, iar OKW-ul va trata problemele legate de pregătire direct cu eşalonul lui Model, care se înclinase în fața ordinelor.

De partea cealaltă, Aliații pluteau într-o ceață totală. Datorită măsurilor draconice luate de nemți, mergând până fă a cantona Armata a VI-a în zona Hanovra şi fluviul Weser „ei erau convinşi că atacul se va produce în regiunea Roer. Momentul ales şi zona de atac vor constitui o surpriză desăvârşită şi, nici chiar în ziua ofensivei, Eisenhower nu era convins că începuse ceva important.

Frontul între Aix-la-Chapelle până la sud de Luxemburg era apărat de Armata I a generalului Courtney Hodges. Aici erau dispuse în linie trei corpuri de armată: al VI-lea al generalului J. Lawton Collins şi şase mari unități ce țineau spre Roer; al V-lea al generalului Leonard T. Gerow, cu patru divizii îndreptate spre regiunea celor şapte lacuri şi a barajelor cheie de pe râul Roer; la sud, Corpul al VII-lea al generalului Troz Middelton, dispus pe o sută douăzeci de kilometri cu Diviziile 4 şi 28, unități de veterani, aflate în refacere după luptele

grele din zona Aix-la-Chapelle; Diviziile 9 şi 106 abia sosiseră din Statele Unite şi încă nu aveau habar de război. Trupele erau în parte decimate şi dispuse defectuos, iar generalii armatelor aliate aveau probleme de comunicare. Doar un exemplu e de ajuns. Bradley înghesuise patru unități blindate, departe, în nord, spre frontul de la Roer, în timp ce linia frontului, atât de subțire a Ardenilor, devenise una „fantomă" şi prost aprovizionată, iar germanii ştiau asta. Mai târziu, Eisenhoer avea să ia asupra lui greşelile subordonaților, cu o generozitate şi modestie caracteristice stilului său, şi în felul acesta niciunul dintre ei n-a fost pedepsit sau schimbat din funcție; o altă întâmplare nemaiîntâlnită în analele războiului.

CERC VICIOS

În lipsa tancurilor care întârziau să apară, veteranii regimentului continuau munca în regiune. Lowe ne trase o săpunea lă zdravănă.

— Nu-mi vine să cred, conchise el, cum un ticălos lipsit de scrupule poate târî după el un pluton întreg, pentru a-şi realiza planurile meschine!

Drept urmare, aranja în aşa fel încât Porta pierdu întreaga cantitate de alcool. Nici nu întorsese bine spatele, că roşcatul telefona imediat lui Wolff.

— Ai înnebunit! țipă Heide. Nişte nevinovați au intrat deja în lagăr...

— Dar de când ai tu conştiință, „cur nazist”? Şi-apoi în ziua de azi nimeni nu-i nevinovat! Toți de-aici sunt într-un fel sau altul în legătură cu Rezistența belgiană, iar Frauleih Marielle cunoştea o grămadă de chestii secrete...

— Ce secrete? sări Unterscharführer-vX Sievres de la compania de furieri din „SS Leibstandarte”, care făcea de gardă cu noi.

— De pildă, cunoaştea la fix dimensiunile mustății lui Adolf, zise hlizindu-se Micuțul.

— Ciubotă împuțită, o să raportez chestia asta! zbieră Sievres. Vă ştiu eu pe voi ăştia...

— Mă doare-n cot, oricum n-a auzit nimeni ceva... şi chiar de-o fi, măndel va sufla şi el o vorbă despre cei o sută şaizeci de dinți de aur strânşi de un anume Sturmann ce făcea parte din „Totenkopf'! Tare-aş vrea să aud ce zice Gruppenführer-ul Max despre foştii săi subordonați care nu au declarat ce trebuie!

— Jigodie! Izbucni SS-istul, scoțând baionetă. O să te castrez cât ai zice peşte!

— Gura, dobitocilor! Interveni Porta. Nu vedeți că sunteți pe cale să distrugeți o alianță?

— Alianță! strigară în cor cei doi.

— Sievres ştie aproape sigur de afacerea bluzoanelor de proveniență SS, care în drum spre depozitele lui Wolff s-au transformat în mantale uzate.

— În cazul ăsta, declară trist Micuțul, sunt gata să jur cu mâna pe inimă, că Sievres e cel mai sărac sergent din toată armata Führer-ului.

Trebuie să fii nebun dacă-ți imaginezi că scapi doar cu o declarație. Mă doare-n cur de alcoolul tău, deci nu voi pune la bătaie dovezile mele fată de Wolff decât dacă ieşi la mal cu două baxuri de Chesterfield din cele zece şutite cu înlesnirea furierului Wiese...

— Iisuse, cască gura Porta, dar am bătut palma cu Wiese...

— Dar de când ai tu conştiință, „cur roşcat”? râse Sievres... Sivres e cel mai sărac sergent din toată armata Führer-ului.

— Trebuie să fii nebun dacă-ți imaginezi că nu uită. Wolff va pleca curând într-o misiune la Kobleny, şi să terminați cu poşirca ta...

Un lătrat răguşit ne înştiința că apare Wolff. Prudent, stătea în cadrul uşii, cercetându-ne din priviri.

— Sper că m-ai deranjat pentru o chestie importantă! se răsti el cu tupeu. N-am timp de prostii cu atâtea probleme pe cap... şi sper să nu fie vorba de alcool.

— Ce-i cu alcoolul meu? şopti Porta, speriat.

— Te-ai țicnit? I-auzi, alcoolul tău!... Chiorul inspectează personal canistrele în fiecare zi la ora douăsprezece. Vestea licorii a ajuns atât de departe, încât chiar Model a trebuit să intervină cu relații pentru doi litri, şi, în plus de asta, locotenentul Lowe e cu ochii pe tine ceas de ceas. Abia vei ieşi din gardă că vei fi expediat urgent la amenajarea unui depozit cât mai departe de aici.

Cuvântul „depozit”, atât de încântător urechilor lui Porta, nu stârni niciun ecou de data asta.

Era atât de pleoştit, încât amuți complet. Abia la ieşirea lui Wolff reacționa.

— Urmează-mă! Îi strigă el Micuțului. Nu mai sunt decât două ore de gardă, iar tu fă bine şi pregăteşte dovezile alea, i se adresă el lui Sievres.

Pe Obergefreiter-ul Wiese îl găsiră la popotă. Purta o pălărie neagră de cowboy, iar în colțul gurii mesteca un trabuc de tutun verde. Banditul se visă deja în State.

— Ia te uită, Obergefreiter-ul Porta, ce oroare! Îi întâmpină el şi Puse bocancii pe masa ofițerilor, în stil texan.

— Salut, ticălos bătrân! zise roşcatul, strâmbând din nas. Puah! Cum de poți fuma porcăria asta, când stai pe un maldăr de țigări americane?...

Țigările de calitate sunt pentru măgari, răspunse el. Doar nu crezi că prăpădesc bunătate de marfa în vânt... „Ce retardat!” gândi Porta şi continuă mieros:

— Ştiu că o lichea ca tine nu m-ar ajuta nici cât negrul de sub unghie, dar am nevoie de un împrumut! Alde Charlie sunt prin apropiere şi o să restitui marfa în procent de unu la sută! Asta ar trebui să dea de gândit şi unui zgârcit mai mare ca tine!

— Un împrumut! țipă Wiese, îngrozit. Ce dracu' şi-ar dori de la mine unul care are tot ce vrea pe o rază de o sută de kilometri?...

— Două baxuri de Chesterfield pe care am să le restitui de ştiu că plec în misiune de comando cu băieții lui Skorzeny...

— Sfinte Sisoe, mă bagi în mormânt! Să nu mai pronunți numele ăsta nici în somn! Ce, eşti tâmpit? O să fim spânzurați de limbă...

Îşi şterse broboanele de sudoare cu o batistă mare ecosez, dintre acelea folosite de „highlanderi”.

— Mai ai să scoți un cimpoi şi totul e pe bune! i-o trânti Micuțul. Ce dracu' te agiți atâta? Zi ori da, ori ba, că n-avem timp de glume!

Fața lui Wiese se lumină dintr-o dată.

— Ăsta e, ai pus degetul pe rană, cimpoiul plutonierului Birke! E unul dintre suvenirurile pe care le doresc neapărat, dar nemernicul astă nu se lasă momit cu nimic, e dracul gol! Vezi ce faci, şi ţigările vor fi ale tale fără nicio problemă!

Porta se prăbuşi zguduit: un cimpoi blestemat şi un plutonier nebun de legat. Căută în memorie câteva date despre el.

— Timpul curge, maimuţoiule! îl trezi Micuţul din reverie. Ştiu, unde poate fi găsit individul.

Feldwebel-ul Birke îşi pierdu controlul cu totul când auzi tărăşenia.

— Porta, tu şi gorila ta nu sunteţi în toate minţile. N-am auzit aşa ceva de când sunt. Cimpoiul ăsta e udat cu sângele meu! L-am capturat de la „Şobolanii deşertului”, pe când ne retrăgeam din Livarit, şi nici măcar Führer-ul n-ar putea da ordin să-l predau...

— V-aţi retras atât de repede, încât aţi uitat şi podul spre Fervaques intact, zise rânjind Micuţul.

Dar primi imediat o lovitură la ţurloaie.

— Ce dai! se răţoi el. Am dreptate, iar Führer-ul nostru habar n-are de chestia asta...

— Mă ameninţi, banditule! ţipă ca ars Birke. Uiţi că vorbeşti cu cel mai decorat comandant de tanc?

— La dracu'! gemu Porta. Eu sunt pe cale să turbez şi vouă vă arde de istorii. Ce-a fost, a fost! Haide, Birke, trebuie să ai vreo problemă, ştii că sunt capabil să rezolv orice! Micuţul e nervos şi, oricum, nu prea gândeşte...

— Staţi, interveni măgădăul, surprinzător... Dar dacă îţi promit că voi recupera cimpoiul? Cuvântul lui mandea e beton, iar Wiese, un nenorocit! Niciodată cimpoiul ăsta nu face cât două baxuri de ţigări! Eu n-aş da muzicuţa mea pentru nimic în lume!

Birke căzu pe gânduri, iar Porta aşteptă cu inima cât un purice.

— Am auzit de rachiul tău şi nu te condamn...

— Doamne..., se învioră el, dacă vrei un procent, nu e nicio problemă...

— Ei, aş! De când am intrat în parohia părintelui Emanuel, nu mă mai interesează aşa ceva, taică Petru, înţelegi? Însă, ca orice om, am şi eu puncte slabe... Sunt un iubitor al artei, cinematografia e pasiunea mea, dar, cu toate restricţiile astea, am pierdut o groază de filme... Sunteţi atenţi? îi apostrofă el, căci cei doi căscau gura. Am aflat că deunăzi a căzut în mâinile unor idioţi o adevărată comoară. Un container cu pelicule, care trebuia să ajungă la americani. Vă daţi seama ce minunăţii se ascund acolo?

— Poate chiar Donald Răţoiul şi Mickey Mouse..., holbă ochii Micuţul, turbat după desene animate.

— Exact! răcni Birke. Şi multe altele.

— Şi ce-i aşa greu de pus mâna pe ele?

— Păi, asta-i! Containerul a fost predat lui Wolff, care nu vrea să-l lase sub nicio formă!

— Sfântă Fecioară din Köln! Wolff?! Porta văzu negru înaintea ochilor.

— Refuz să cred aşa ceva. Omul ăsta e un monstru care pune gheara pe orice... Lăsați-mă să mă gândesc, simt că mi se învârte creierul. Kreutzfeld, cât mai avem?

— Exact o oră jumate. Cred că mai întâi trebuie să vedem cum scăpăm de misiune. Lowe se va ocupa personal de noi! Ia o vodcă, să te mai limpezeşti, îl îndemnă el.

— Dacă nu împuşcăm toți iepurii dintr-o dată, nu facem nimic, vom juca la cacealma..., zise el, sorbind votcă însetat. Trebuie să fie o ieşire. Haide la Wolff! Târgul e făcut, dă-ne cimpoiul şi vei avea filmele!...

Wolff ascultă consternat expunerea lui Porta.

— Şi vrei să mă faci să cred că vei renunța la toată marfa, dacă-ți împrumut pentru o zi filmele?...

— Exact, ce te costă?

— Nu ştii în ce te bagi, omule! Material de propagandă strict interzis, o adevărată bombă! Îți dai seama că, dacă răsuflă ceva, o să fii aruncat în cea mai neagră ocnă a Reich-ului, şi zău dacă mi-ar părea rău să dispari dimprejurul meu!...

— Atunci, ce te reține? zise roşcatul, consultându-şi ceasul pe furiş.

— Nu-mi dau seama! Marfa e în custodia mea, suț' asigurarea Chiorului, şi tărăşenia cu „misiunea” voastră tâmpita de la fermă stă să pice; toți stau cu ochii ațintiți asupra voastră de când cu rachetele Reichsführer-ului Himmler... Habar n-am, dă-mi un motiv!

— Motivul, tântălăule, e că nu vezi niciodată mai sus decât mine! Putem înlocui alcoolul cu unul de calitate proastă, de sfeclă, să zicem, în care am turnat un aromatizant special... Iată-l, zise el scoțând o sticlă, tăticul lui Machiavelli, îl are de la ferma nevinovaților cetățeni ai Reich-ului! Nişte falsificatori ordinari! Marielle mi-a vândut secretul, vom fi bogați, dacă ai un pic de minte!

O demonstrație rapidă îl lăsă paf pe Wolff, care saliva deja.

— Drace, Porta, dacă n-o să crapi în războiul ăsta, precum meriți, o să cucereşti lumea... Bine, accept! Ia-ți mizeriile astea.

Micuțul înhață cutia cu role exact în momentul în care vocea locotenentului Lowe îl chemă la ordin prin megafon. Măgădăul lipăia fericit prin noroi, ducând atent „comoara..

— Auzi, oi fi eu cretin, dar luminează-mă. Ce te dai aşa de ceasu' morții pentru câteva bidoane de rachiu! Mai înțeleg: bocanci, cafea, aur, conserve..., dar pileală e peste tot, la urma urmei...

— E un secret mai mare decât armele de răzbunare ale lui Adolf şi nu mă îndoiesc de tine. Oricum, dacă nu ne grăbim, o să afle toată lumea. Alcoolul e

contrafăcut şi, în cel puțin o săptămână, o să fie apă chioară, pricepi? Bineînțeles că Wolff, o să intre în belea, dar şi eu o să pierd o grămadă de parale. Poate fi chiar o poliță în alb pentru noi...

— Cine-ar fi tâmpitul care să garanteze pentru nişte asasini ca noi! Rânji Micuțul. Fugi de-aici...

— Ia gândeşte-te, cap de lemn! În curând vom lua contact cu gangsterii de peste ocean. Dacă găsesc omul potrivit, suntem organizați. Jumătate de formulă el, jumătate eu! Rahatul ăsta de război se va termina curând, şi poți să fii sigur că ne va căuta şi-n gaură de şarpe. Pricepi? Biletul spre New York e asigurat la clasa I!

Sfinte Sisoe, eşti mai țicnit decât credeam! Dar fie, viața e atât de veselă, încât mă dau bătut. La urma urmelor, ai dreptate, întotdeauna va fi nevoie de nişte tembeli, care să facă treaba celor mari.

Grupa de intervenție plecă sub comanda Feldwebel-vXm Birke, iar ca surpriza să fie completă, Obergefreiter-ul Wiese apăru voluntar în ultimul moment.

— Pe Allah! strigă Legionarul. Ce adunătură! Plecăm cumva să începem stagiul într-un balamuc?

— Ține asta, ca să nu te simți în afara bordelului, râse Birke.

— Un fes roşu?! Dar musulmanii din SS nu-şi pierd niciodată însemnele...

— L-am obținut la schimb, cu o uniformă italiană. Era foarte grăbit să se schimbe... Insigna e din argint. Poate te hotărăşti într-o zi şi îmi dai steluța de comisar.

— Atunci n-ai decât să te transferi pe Frontul de Est, răspunse râzând Legionarul, potrivind fesul cu ciucure negru. Personal, aş prefera un „chipiu alb”, dar ai noştri au alergie la aşa ceva, mai ales după pierderea Franței...

Izbucniră în hohote.

— Franța nu e pierdută! răcni Heide. Führer-ul se concentrează pentru o lovitură de măciucă asupra Aliaților! Nu vă e clar ce se întâmplă, adunătură de măscărici?!

— Führer-ul va da o lovitură de măciucă în căpățâna ta seacă, de-o să vezi numai zvastici, interveni Legionarul. Tu ai multe calități, Heide, dar ții cu cine nu trebuie. Asta ți-a tulburat simțul realității! Uită-te la tine, ai nervii distruşi.

— Din cauza voastră am ajuns în halul ăsta. Pe lângă voi, războiul e o joacă...

Camionul hurducăia pe un drum lateral mărginit de ar, trepozite şi tabere de corturi. Spre dezamăgirea noastră, am fost debarcați în pântecele negru al unui depozit de lubrefianți, unde am terminat treaba în timp record. Binecuvântata interdicție. Radio ne lasă la dispoziție tot timpul din lume; Micuțul şi Porta au montat aparatul de proiecție şi ecranui alcătuit din două foi de cort galbene. Birke nici nu catadicsi să organizeze vreo pază. Instalat confortabil într-

un scaun imperial cu tapiţerie albastră şi ornamente aurii, aştepta răbdător, ca un copil prost, începerea spectacolului.

Am organizat un adevărat cinematograf, unde, cu excepţia plutonului 2, se împărţeau bilete. Gregor şi Barcelona se ocupau de barul asortat cu alune americane, gumă de mestecat, bere, cafea şi, culmea rafinamentului, coniac de Tenessee cu Coca-Cola. Spectacolul se deschise în cinstea Micuţului cu o bobină de desene animate Walt Disney şi puteai jura că hohotele de râs s-au auzit dincolo de Rin. Am continuat cu Buster Keaton, Fraţii Marx, Laurel şi Hardy, Ben Turpin şi Fatty. Doamne, americanii ăştia ştiau să râdă! Max Linder, Mack Sennett şi Lloyd – toţi amestecaţi într-un spectacol burlesc şi dement, cu petarde, dinamită, grenade şi puşcoace, rachete pe post de lumânări şi urmăriri uluitoare, asortate cu nenumărate bătăi atât de dragi Micuţului. Bomboana pe tort a fost mult aşteptatul „Dictatorul", cu Charlot. Dansul cu globul pământesc a fost cerut de atâtea ori, încât la uşa „cinematografului" era o coadă nesfârşită. Sturmscharführer-ul Walter, din campania de stat-major a grupului de cercetare comandat de Sturmbannführer SS Knittel, urmărea sufocat de uimire scenele groteşti ale omuleţului ce semăna izbitor cu Führer-ul Adolf. Tânărul arian nu-şi imaginase în viaţa lui o asemenea blasfemie la care subscriau veseli cei din jurul său. Era hotărât să raporteze direct Obersturmbannführer-ului Peiper, comandantul Brigăzii 1 Blindate „Leibstandarte Adolf Hitler", de care aparţinea. Aici trebuia făcută curăţenie generală, nicidecum îndreptată o stare de spirit. Ameţit de turbare, se îndreptă spre motocicleta să, dar vehiculul dispăruse. În locul său zări un avorton ciudat, cu fes roşu, pe care strălucea hârca rânjită a ordinului său. Căută spre petliţe, dar, în loc de runele SS, zări alte două hârci. Sughiţă înspăimântat. Oare ce divizie era asta ?!

— Bonjour! Mon ami! Tu cherches quelque chose?

Hangerul arăbesc străluci în mâna sa.

— Mon Dieu! strigă Walter în franceză, fără să vrea. O să ucizi un camarad?

— Camarad, pe dracu'! strigă cu ură Legionarul.

— Crestează-l pe nemernic! îl îndemnară la unison soldaţii care aşteptau la rând. Javra asta nazistă o merită din plin.

Bătrânul apăru din senin şi îl culcă fulgerător pe SS-ist cu o directă de stânga. Apoi îşi aprinse calm pipa.

— Doar n-o să intri la apă de pomană, Alfred? Tipul e în misiune şi ai lui or să-l caute fără zăbavă. Un singur cuvânt scăpat de vreun martor, şi ne vor pune la zid!

— Vous avez raison, mon ami. Allah va rezolva favorabil soarta gândacilor ăstora de bucătărie...

Ciuli urechile, căci din interior izbucni un sunet prelung şi tânguitor de cimpoi, acompaniat de o muzicuţă şi un flaut. Era cântecul scoţian al fetei care-şi aşteaptă în zadar logodnicul să vină de la război. Apoi se auzi un marş vesel şi,

dând din umeri, intrară să se alăture petrecerii care era pe cale să se încingă.

Patrula mixtă ne-a oprit la întoarcere. Erau patru jandarmi fioroşi şi cinci SS-işti de la cercetare. Singurul treaz, plutonierul Birke se răsti la ei arogant şi le înmâna ordinul de deplasare. Undeva, în spate, l-am desluşit pe Walter, care aştepta retras. Feldwebel-ul de jandarmi ridică prelata, dar imaginea îl cam puse pe gânduri. Privi rând pe rând melonul, jobenul galben şi fesul roşu, chipiul de „bergsaglieri” cu pene de cocoş al lui Gregor şi termină cu basca scoțiană cu pampon albastru a lui Birke. Pălăria de cowboy neagră a lui Wiese chiar îl scoase din sărite. Se îndepărtă prudent, armând pistolul. Cei din ataşele motocicletelor ne luară la ochi cu MG-urile. Doar Legionarul şi Micuțul erau înarmați. Ei nu se despărțeau niciodată de revolverele „Nagan”, dar acum nu conta, aşa că am coborât împleticindu-ne şi ne-am trântit pe marginea drumului.

— Jos! strigă el.

— Pot să ştiu ce căutați?! răcni şi mai tare Birke.

Şirul impresionant de cruci de pe tunica lui zdrăngăni amenințător.

— Oamenii mei sunt rupți de muncă şi n-am chef de glume! - Vom percheziționa totul. Am informații despre materiale subversive.

La un semn, jandarmii se repeziră să scotocească totul, dar în zadar. Micuțul se ridică deodată, scrutând amurgul urduros.

— Jabo! Anunță el.

Şi pe dată ne-am rostogolit în noroiul şanțului. O fracțiune de secundă, şi liniştea se sparse în mugetul tunurilor. Un snop de rachete mătură şoseaua şi trei avioane „Tempest”, dintre cele noi, cu fuzelaje vopsite în benzi albe şi negre, trecură vuind înspăimântător. Când ne-am ridicat capetele muți şi surzi, pe şosea nu mai erau decât bucăți de nerecunoscut: carne şi tablă amestecate sinistru. Camionul nici măcar nu explodase, ci zăcea forfecat pe o lungime de trei sute de metri pe şosea. Legionarul înălță o rugă spre cer, apoi făcu cu ochiul spre Bătrânul. Ne-am regrupat tăcuți, fără să-i mai mulțumim Micuțului. Oricum, era a nu ştiu câta oară când ne salva viața, şi am pornit fără să băgăm în seamă patrula mixtă sfârtecată. Ceva mai jos, am dat peste jeep-ul lui Wolff, distrus şi el de pirații aerului. Superintendentul ne ieşi în întâmpinare, şontâc-şontâc, cu frumoşii lui pantaloni de călărie sfâşiați. Privi cu ură spre Porta.

— Ce-a fost toată povestea asta cu Sievres? Ticălosul m-a pus pe jar de azi de dimineață. Tocmai veneam să văd dacă nu ştii ceva! Sunt disperat, a trebuit să-i cedez alcoolul!

— Doar nu mă suspectezi, zise Porta, nevinovat, bătându-l pe spate. Simtem prieteni, la naiba!... Cât despre rachiu, ducă-se! Şi nu am pierdut filmele în atacul de adineauri, aşa că suntem chit, nu?

— Allah le aranjează pe toate, murmură Legionarul. El e mare şi bun.

Am pus din nou Mercedesul cu osie dublă pe roți şi ne-am înghesuit în el, alcătuind o piramidă nimicitoare. Wiese umflă burduful cimpoiului, iar

Mărunțelul fredona tonul cu muzicuța. Hârbul se unii, trosnind din toate încheieturile, şi spre cerul întunecat se înălță marşul de întoarcere al „highlanderilor”, într-o manieră care-l făcu să lăcrimeze până şi pe Wolff. Porta îi urmărea reacțiile cu coada ochiului. Ştia că nu se poate baza pe aparența; Acceptarea situației: Wolff nu era omul care să cedeze cu una cu două, aşa că îi trase un cot.

— Ce mi se pare ciudat, e că Sievres ăsta era pe bune cu Sturmscharführer-ul Walter, care tocmai a fost prăjit de englezoi adineauri. Tipul a apărut la fix, chiar în timpul micii noastre reprezentații cinematografice şi ne-a amenințat cu toți dracii din lume…

— Asta mă cam pune pe gânduri! strigă Wolff, scos din pepeni. O să am eu grijă de nemernicul ăsta, poți conta pe mine!

Porta se destinse, în sfârşit, iar Micuțul începu un cântec vesel din Tirol, care ne făcu să ragem de bucurie.

În limba aceeă, „ardean” înseamnă „pădure”.

Zona Ardenilor a fost considerată de Eisenhower un loc neprielnic pentru desfăşurarea operațiunilor ofensive pe timpul iernii, datorită reliefului muntos şi a pădurilor masive. Asemenea Olandei; teritoriul era în concepția Aliaților cam lipsit de obiective strategice şi, printr-o ironie a soartei, el a fost destinat (trupelor care încă nu primiseră botezul focului, sau care fuseseră greu încercate în luptă şi decimate. În această fază, ambele comandamente sufereau de o ciudată carență de memorie. Aliații uitau că, în mai 1940, acelaşi raționament îngăduise germanilor să străpungă frontul francez, slab apărat în acest sector, şi să pecetluiască soarta țării, iar naziştii uitau că nu mai sunt aceiaşi din 1940. Cele mai bune unități ale Wehrmacht-uluifuseseră nimicite, iar noile recrutări în masă ale cetățenilor între şaisprezece şi şaizeci de ani, nu creau decât iluzia unor forțe proaspete. Acest material uman avea să fie spulberat cu rapiditate pe câmpurile de luptă, întocmai cum pățiseră şi statele atacate în '39- '40.

O scurtă privire aruncată asupra hărții Ardenilor ducea la concluzia, de altfel foarte riscantă, că succesul acțiunii depindea de cucerirea nodurilor rutiere. Drumurile erau bune şi solul înghețat, propice deplasărilor de trupe blindate, dar în acelaşi timp şi înguste, mărginite de versanți abrupți ce nu permiteau o desfăşurare amplă sau o retragere rapidă.

OKW-ul considera necesar, de asemenea, să se creeze o stare de confuzie extremă, în spatele frontului, aşa că au pregătit în acest scop două unități speciale: una comandată de celebrul Otto Skorzeny, cu un efectiv de aproximativ două mii de oameni, între care şi o grupă de vorbitori ai limbii engleze. La nicio săptămână de la acțiunea sa, în care îl răpise pe Horthy din Budapesta, el a fost invitat la Rastemburg şi înaintat la gradul de Obersturmbannführer (locotenent-colonel), direct de Hitler. Cu această ocazie, el a aflat, în acea zi de 22 octombrie, că va avea de executat operațiunea de diversiune cu nume de cod, „Grief”, în

cursul unei ofensive în Ardeni, cu cel puțin o lună şi jumătate înaintea protagoniştilor de bază. Această destăinuire făcută unui aventurier de talia cea mai mare nu trebuie să ne mai mire, căci ea nu venea decât să sublinieze acțiunile din totdeauna ale Führer-ului. A doua grupare, alcătuită din paraşutişti, conduşi de Oberstleutnant-ul Freiherr Friederich-August von der Heydte, urma să fie lansată în prima noapte a ofensivei, spre a bloca căile de acces spre flancul nordic. Baronul von der Heydte, eroul de la Carentan, unde luptase cu un curaj extraordinar împotriva Regimentului 501 din Divizia 101 Paraşutişti americani, era exact opusul lui Skorzeny: un „gentleman „cum îl considerau adversarii. Convocat de generalul Student la 8 decembrie, a primit ordin să formeze o grupare de luptă, ce va lansa acțiunea cunoscută sub numele „Stosser”. Nu e uşor de ghicit ce a trebuit să facă în aproape o săptămână acest ofițer încercat pentru a pune la punct o acțiune sortită Iadului.

Pe 2 decembrie, Hitler a catadicsit, în fine, să-i cheme la Berlin pe Model şi von Manteuffel. Data ofensivei a fost deplasată de la 7 decembrie pe 14, iar apoi pe 16 ale lunii. La 12 decembrie, el a convocat la noul său Cartier General, situat în castelul Ziegenberg, lângă Giessen (Hessen), pe toți generalii, şefi de armate, corpuri de armate şi de divizii. Toți participanții au fost dezarmați în cel mai pur stil gangsteresc, iar în spatele lor a fost plasat un lung şir de SS-işti, care le urmăreau orice mişcare. „Nimeni nu îndrăznea să se mişte, măcar pentru a-şi scoate batista din buzunar”, îşi va aminti generalul Bayerlein, mai târziu.

În locul unor precizări absolut necesare, privind ofensiva anunțată în termeni ditirambici, Hitler s-a lansat într-o lungă cuvântare, ce însuma ideile lui fundamentale despre coaliție, ca apoi să demoleze toate propunerile şi obiecțiile potrivnice, uzând de spiritul vizionar providențial pe care şi-l aroga.

BAL MASCAT

Am fost treziți brusc, în miezul nopții, şi goniți cu viteză în spatele cazărmii. Dezbrăcați şi dezarmați, de am crezut că până aici ne-a fost. Mulți dintre noi au căpătat pe dată convingerea că armata se săturase, în sfârşit, şi o să ne facă felul. Ne priveam unii pe alții, dar majoritatea arăta spre Porta, care, neavând buzunare, îşi încrucişa mâinile deasupra burțiiscofâlcite şi slobozi un râgâit nepăsător. Alura slăbănoagă, şuie, terminată cu joben galben, ne-a făcut să râdem. O umbră cu manta lungă de piele se ivi în lumina murdară: Chiorul...

— Treceți la camioane şi echipați-vă! ordonă el scurt.

Stupefacție! Uniforme SS de cea mai bună calitate. Se iscă un tărăboi nemaipomenit.

— Gura, dobitocilor! Mârâi Lowe. O să treziți toată lumea!

— Bine, domnule, dar ce soi de chestie e asta? întrebă Barcelona.

— Ne trimiteți iar la rachete?! Vru să ştie Mărunțelul...

— Ador jucăriile!

Încercă să-şi încheie vestonul, dar acesta pârâi cu un zgomot asurzitor.

— Poftim, boarfele SS-ului! Nu sunt bune de nimic...

— Țin să vă anunț că eu nu pun „Cap de mort” la joben sub nicio formă! Declară Porta; Iar pisica mea a fugit când a văzut uniforma... Ofer recompensă o mie de reichmarks!

O mulțime de huiduieli s-a abătut asupra lui. Bătrânul se ivi cu ochi lăcrimoşi şi trişti, molfăind luleaua ciobită.

— Nu înțeleg un lucru, am nevoie de o explicație...

— Întreabă-ne pe noi, replică Porta, luându-l de umeri. La ce crezi că sunt buni părinții? Ia zi lu' mandea, ce te nelinişteşte?

— Vreau să ştiu de ce mă simt aşa de jalnic? N-am mai avut sentimentul ăsta de când aveam opt ani şi mama se încăpățâna să mă îmbrace cu şpilhosen galben!

— Terminați cu tâmpeniile, interveni Lowe. Aliniați-vă, pluton! Inspecție...

Holbă ochii, uluit, când văzu pe epoletul lui Porta strălucind două romburi de căpitan.

— Locotenente, se înfoie el cu mândrie, țin să te avertizez că un SS-Hauptsturmführer civilizat nu face obiectul vreunei inspecții.

— Ai turbat, îl îmbrânci Lowe. Aruncă dracului însemnele alea şi treci la rând!

— Ce brutal, strigă lunganul, tipic pentru SS! Ştiam eu că unitățile lui Himmler au ceva în neregulă.

— Fugi de-aici, râse Gregor. Şi eu care eram convins că aici se adună elita Germaniei, cei mai buni fii ai Mutterland-ului!

Chiorul ridică bastonul, semn că vroia linişte. Ne privi îndelung, apoi îşi

drese vocea, mulțumit.

— Arătați bine, sunteți veseli că întotdeauna şi asta mă încurcă. Nu-mi plac schimbările bruşte. Pisica lui Porta s-a întors, aşa că putem pleca în misiune. Avem ordin să deplasăm o serie de materiale pentru SS. Trebuie să vă mişcați repede şi curat. Vreau să uit că ați incendiat un bar în Amsterdam, că ați dărâmat un pod strategic, că ați distrus o fermă şi doi subofițeri din compania de stat-major au fost mătrăşiți. Apropo, ştie cineva încotro se îndrepta Unterscharführer-ul Sievres, când a dispărut? Nu că l-aş fi iubit prea mult, dar ai lui îl caută cu disperare... Kreutzfeld, ce zici? Putem da de el, să aflăm chestia asta?

— Nu cred că merită să dezgropăm omul doar ca să aflăm atâta lucru, domnule general!

Plutonul izbucni în râs.

— Ei, acum, că ştim cum stăm, vă previn că o să vă deplasați sub fanionul Diviziei Panzergrenadier „Polizei I”. Nimeni nu va îndrăzni să vă oprească, iar dacă da, culcați-i la pământ fără milă. Nu abuzați de acoperire, avem şi aşa o grămadă de probleme. Ăsta e traseul, zise el, luminând o hartă cu lanterna, şi ne dăscăli pe îndelete asupra traseului. Lowe şi Beyer vor conduce; nu vreau să aud nicio întrebare!

Sfârşi rapidul briejing prin a da foc tuturor hârtiilor şi hărți, apoi ne salută şi dispăru fantomatic.

Micuțul îşi găsise până la urmă un veston, dar în ultima clipă şi-a adus aminte de muzicuță şi n-a fost posibil să plecăm, cu toate amenințările. Coloana dispăruse de zece minute, când s-a hotărât să apară. Lowe aştepta resemnat; semn că nu-l atrăgea deloc misiunea.

— Ne-au luat ca din oală, gâfâi Micuțul, aşa că am făcut un tur de forță să iau câte ceva pentru drum. Dă-i gaz, Swen, continuă el şi înghesui în spatele scaunelor o desagă voluminoasă.

— Credeam că eu trebuia să zic chestia asta, mârâi Lowe, dar nu fu băgat în seamă de malacul care se tolăni confortabil.

— Să mă anunțați când trecem Rinul, zise el, căscând. E prima misiune pe teritoriul patriei şi nu vreau să pierd nimic... Poate ne aşteaptă cu flori şi pături curate şi ne vor ruga să oprim războiul.

— Nătărăul ăsta are dreptate, am zis eu. Înaintăm în plin teritoriu german cu o misiune de luptă. Oare s-a gândit cineva cu adevărat la chestia asta?

— Toți, într-un fel sau altul; Luptăm la granițele țării; mâine cine ştie ce se mai poate întâmpla!

Cerul se lumină deodată pe direcția de mers. Tunete înfundate se rostogoleau asemenea unei avalanşe de bolovani. Lumina verde era brăzdată de pete roşii-vinetii care pulsau ciudat. Undeva, deasupra Germaniei, se ducea o bătălie aeriană de noapte, care lăsa impresia că se apropie de noi. Lowe privea

crispat spectacolul dantesc, deranjat, totuşi, de sforăitul Micuţului. Un sat cufundat în beznă îl făcu să tresară. Lanterne gălbejite de camuflaj se iviră semnalând disperat. Am privit întrebător.

— Opreşte, dar stai cu degetul pe trăgaci!

Două umbre se apropiară în grabă. Erau ofiţeri superiori ai armatei. Unul se urcă pe treaptă şi vru să zică ceva, dar, când zări însemnele cu runa lupului, amuţi de spaimă.

— Ce-i, căpitane? se răsti Lowe. Spune o dată, nu ne mai ţine în drum!

— Mergeţi spre Mayen? zise el, înghiţind în sec. Nu vreau să vă deranjăm, dar avem un rănit grav... un general-maior.

Lowe cumpăni rapid. Deşi n-ar fi trebuit, acceptă. Ofiţerii urcară grangurul bine legat pe o targă, dar, în loc să rămână cu el, aşa cum ar fi fost normal, o zbughiră imediat.

— Ce dracu', Swen, ăştia-s nebuni? Dă-i drumul.

Am demarat pentru a prinde din urmă coloana ce urma o rută pe centura Mayen-ului. Din caroserie se auzi un răcnet vesel, urmat apoi de cântece dezfranate. Ne-am privit uimiţi şi l-am trimis pe Micuţul să vadă ce se petrece.

— E beat ca un porc, zise el, râzând. E plin de bani şi are o coroană dentară minunată... Zici că sunt minele de aur ale lui Solomon!

Preocupat de eveniment, Lowe nu sesiză pericolul.

— Drace, în ce porcărie m-am băgat! Tipii ne-au dat ţeapă. Ce crezi Swen?

— Cred că trebuie să ne descotorosim de el în oraş! Dacă ofiţerii au întrebat de Mayen, înseamnă că voiau să-l expedieze aici!

— Ai dreptate, să facem un mic ocol şi să aruncăm beleaua asta undeva. Chiorul o să mă desfiinţeze dacă află...

Coloana încetini, însă, într-un filtru de control dublu, Porta se ivi lângă noi.

— Ar cam trebui să preluaţi conducerea, domnule, altfel n-o să atingem Koblenz-ul până dimineaţă...

Purta încă însemnele de căpitan. Lowe se lămuri brusc.

— Mai am unele probleme, Porta. Te vei ocupa tu de treaba asta, sau nu te crezi în stare?

— Cine, eu?! sări Porta. Lăsaţi pe mine, vom trece ca uraganul prin barajul ăsta!

Suflă pe steluţele argintii şi dispăru în beznă.

Nu trecură nici zece secunde şi din faţă se auzi un tărăboi de nedescris. Din caroserie izbucni un muget infernal. Ofiţerul se puse pe urlat cu voce de tunet.

— Dezlegaţi-mă, bandiţilor! Curtea Marţială o să fie prea blândă pentru voi. Torgau o să vă mănânce ficaţii...

— Kreutzfeld, fă ceva! Doamne, cum am ajuns în situaţia asta?

— Cu plăcere, şefu! Îmi place la nebunie să pocnesc ofiţerii superiori!

Dar generalul avea ochi de bufniță.

— Doar n-o să lovești un general! strigă el ca un leu în luptă.

— Ba bine că nu, râse Micuțul şi îl altoi scurt şi la timp, căci deja se vedeau lumini şi căşti lucind spre noi.

Apăru mutra lividă ca de ceară a unui polițai.

— Ce e, colega, aveți probleme? Am auzit un strigăt înfiorător.

— Un caz de dezinterie acută. Am informat. Trebuie să intrăm pe drumul cel mai scurt spre spital!

Un colț de prelată se ridică brusc şi mutră schimonosită a Micuțului îşi făcu apariția cu spume în colțul gurii.

— Sfântă Magdalena din Koblenz! strigă polițaiul îngrozit. Faceți prima străduță la stânga, o să ajungeți chiar în centru, apoi mai întrebați. La întoarcere, treceți în viteză, o să am grijă să nu vă oprească nimeni! Căpitanul vostru e nebun de-a binelea...

Am virat cu greu şi ne-am trezit într-un nenorocit de cartier pe jumătate în mine. Cu accelerația apăsată la maximum, m-am avântat pe strada desfundată. Eram deja în întârziere. Dar, ghinion! Un şanț mocirlos ne bară calea. Opelul sări ca un greiere uriaş şi negru, trosnind asurzitor din încheieturi. Un gard de fier forjat zbură cât colo, ca apoi să percutăm zidul deja şubrezit al unei case galbene. Hărăbaia se opri, în fine, înălțând un nor de praf înecăcios.

— Drace, Swen, te crezi la atac cu blindatele? Strigă Lowe, amețit. E din ce în ce mai rău...

Am încercat să degajez, dar în zadar. Micuțul sări şi înşfăcă o bucată de şină de oțel, provenită din acoperiş, şi o folosi drept pârghie sub puntea din spate. O mulțime de chipuri îngrijorate apăreau din case.

— Ce stați şi vă holbați? zbieră malacul. Puneți mâna şi împingeți!

Cu o sforțare generală, mastodontul se urni greu.

L-au pus din nou pe drum, dar ghinionul ne urmărea în continuare: una dintre punțile duble era strâmbă, căci hardughia rula şontâc-şontâc. Colac peste pupăză, Micuțul ne anunță că generalul este mort. Am tăcut consternați.

— Cred că a făcut un infarct, ne încuraja el. Vă garantez că nu prezintă vreo urmă de lovitură... Sau s-o fi înecat cu propria-i vomă, că a borât ca un dobitoc, îngână el vesel. Asta-mi aduce aminte de colonelul Sauer care era înnebunit după cârnați cu sos de muştar...

— Creutzfeld, taci! zbieră Lowe. Simt că turbez... Hâțâna leşul corpolent, în uniformă frumoasă de infanterist, ca apoi să-i care la şuturi în coaste.

— Te-ai găsit să dai ortu' popii în camionul meu, porc nenorocit, să putrezeşti în Iad! Swen, scoate-ne cât mai repede de-aici şi fii atent la drum, trebuie să mă gândesc ce facem cu mizeria asta!

— Eu zic să-l lăsăm frumuşel rezemat lângă o cârciumă şi s-o întindem...

— Pe dracu', Kreutzfeld, e totuşi un general-maior! Idiotul ăsta o să ne bage

în necaz...

— Nu-i decât un cadavru ca sutele de mii pe care le-am văzut până acum. N-o să-i pese nimănui. Statul-major o să-l declare mort la datorie şi cu asta basta...

Pe Blukerstrasse am dezbrăcat generalul pe care Micuțul îl aşeză artistic, de-ai fi zis că s-a prăbuşit beat şi a murit înghețat. Lowe observă în treacăt un ciudat zâmbet întipărit pe buzele vinete.

— Să mergem, oftă el un pic mai potolit.

Am trecut barajul fără probleme, dar, după nici zece kilometri, roțile din spate mijloc s-au blocat, degajând un nor de ferodouri încinse. Iisuse! Împreună cu Micuțul am demontat jantele şi le-am aruncat pe marginea şanțului. Camionul mai avea încă nouă roți, aşa că ne-am continuat drumul după o pauză de cincisprezece minute, de-ajuns ca să fim prinşi din urmă de un „Kubelwagen" al poliției ce semnaliza disperat. Era „Chip de ceară", şi mai galben şi mai timorat. Cu un efort disperat îşi ceru scuze pentru oprire, apoi reuşi să ne comunice, bâlbâindu-se complet, marea lui problemă:

— Şi ce mă interesează pe mine cadavrul tău? zbieră Lowe de-i cutremură casca. Ai turbat, suntem în misiune specială sub comanda directă a Führer-ului şi doar faptul că nu e vreun lagăr prin apropiere te scapă de arestare!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Oberstunführer, vă conjur, dacă nu expediez generalul de aici, se va declanşa o anchetă monstruoasă... Vă rămân dator cu viața!

— Ce general?... întrebă prostit Lowe.

— Ticălosul ăsta, răspunse el, arătând spre sac, care şi-a găsit să crape în sectorul meu... Unitatea lui se află la Koblenz. Am aranjat cu un amic de-acolo, care o să vă satisfacă orice dorință. Tipul e în misiune temporară, dar e de-ajuns să întrebați de supraintendentul Wolff şi-o să-l găsiți imediat... El o să se ocupe de cadavru!

Am buşit cu toții într-o explozie de râs homeric care l-a adus pe „Chip de ceară" în pragul leşinului. Era evident că omologii săi din SS nu erau zdraveni.

— Wolff, zici? Hohoti Micuțul. Şi cam ce dorințe are el la îndemână?

— Pe legea mea, zise polițaiul, întrezărind o portiță, orice... Plus că o să am grijă să nu întâlniți nici muscă pe şosea. În zonă sunt concentrări masive şi au mereu loc ambuteiaje. Voi ține pe marginea drumului, chiar şi pe Scaraoțchi în persoană, doar sunteți în misiune specială!

— Fie, acceptă Lowe, mărinimos. Aruncă jigodia aia în camion, dar să te ferească sfântul să vorbeşti prostii! Divizia mea are nevoie de oameni în Iugoslavia. Permanent, alde Tito curăță acolo un pluton-două pe zi... înțelegi?

— Absolut, Obersturmführer, vă stau întru totul la dispoziție, altfel ajung oricum la mama dracului!

La ordinul său, generalul-maior a fost aruncat precum un sac de cartofi în

caroserie, apoi am demarat asemenea unei rachete, zbierând ordine în stație, fără să țin cont de interdicție. „Chip de ceară” s-a ținut de cuvânt. Am traversat zona cu toată viteza, dar, pe măsură ce avansam, devenea tot mai evident de ce trebuia să ne ținem gura. Toate drumurile şi localitățile erau înțesate de trupe şi echipament, abil camuflate. Altele se îndreptau către front, la adăpostul întunericului, însă erau date atât de rapid la o parte, încât treceam asemenea lui Moise peste ape. Acest tur de forță ne aduse în zorii zilei la bariera oraşului complet ruinat. Prin mioarele de ceață şi ninsoarea măruntă, ciudat, parcă fragmentat în aer, se zărea vârful ascuțit al catedralei gotice. Ce sentiment straniu, să vezi mândra Germanie transformată atât de jalnic, cu toți mămicii ei, odinioară fugăriți la porțile teritoriului! Am fost preluați de un căpitan SS, de proveniență incertă, uluit să ne vadă atât de repede la postul de control. La acea oră străzile mişunau de trupe ca un furnicar. Ca din pământ, s-au ivit acei polițai atotputernici, care ne-au condus, aparent fără niciun efort, în curtea plină de moloz a unei clădiri masive. Peste gardul de piatră, ce părea că limitează suburbia, se vedea un teren viran presărat cu movile troienite.

— Ați ajuns prea repede, mormăi căpitanul. Dacă ceața persistă, la prânz vom pleca mai departe. (Privi dezorientat gradele de pe uniformele noastre, țuguind buzele vinete.) Care naiba e şeful aici?

— Locotenent Lowe. Cu cine vorbesc? Haustunmführer Kresner! Faceți abstracție de grad, eu voi fi un soi de călăuză, molfăi el plictisit, privind uşor cruciş peste locotenent.

— Aveți idee cum stăm cu bordelurile prin zonă? Intră direct în subiect Micuțul. Dar cu pileală? Mi-e o sete nebună...

— Habar n-am, dragule, mie unul îmi plac băieții, aşa că descurcă-te singur... Cât despre pileală, e o cramă imensă în centrul oraşului! Hmm...

Privi atent la găligan care, prudent, îşi trase poalele bluzonului de camuflaj peste buci.

— Ați auzit întâmplător de un oarecare Wolff, de la 27 Blindate? Interveni Lowe.

— Ah, ticălosul ăla nenorocit!? Îşi face veacul în depozitele gării. Deja a pus pe jar toată lumea bună...

— Wolff! sări Porta ca ars. Ce-i cu Wolff?!!

„Nu-i treaba ta”! se răţoi Lowe. (Apoi îl trase brusc pe Micuțul deoparte.) Dispari! îl amenință el pe roşcat.

— Dacă merge careva în oraş, sunt dispus să-l conduc cu maşina, continuă Kresner. Nu mi-ar strica un şofer.

— Feldwebel-vX Kalb, amicul nostru, ar fi cel mai indicat, zise Heide, rânjind.

— Pe Allah, Julius, ce vrei să insinuezi? sări Legionarul. - Că domnul căpitan ar fi o companie foarte plăcută pentru unul care şi-a lăsat fuduliile la

muzeul din Torgau, răspunse Heide, prăpădindu-se de râs.

Nicio secundă, şi încăierarea era gata, spre bucuria celor din jur. Gregor sări să-i țină partea Legionarului, iar Wiese lui Heide. În păruiala generală, doar căpitanul observă că Mercedesul său demara discret. Un cuțit îi şuiera pe sub nas, aşa că se retrase prudent. Una dintre ferestrele clădirii se prăbuşi cu zgomot şi o rafală de automat răsună înfundat. Era Bătrânul.

— Potoliți-vă, lichelelor, îi alintă el, altfel mă văd nevoit să vă găuresc tărtăcuțele!

— El a început, zise Legionarul, arătând cu hangerul spre Heide. Ucigaşul ăsta de evrei! Lasă-mă să-l termin odată!

— „Mergi sau crapă" degeaba a trăit printre franțuji, n-are niciun pic de simț al umorului..., se plânse Heide.

— Gata, ori terminați, ori vă pun de gardă! Argumentul părea că dă randament, căci se potoliră ca prin farmec. Un stol de porumbei, speriați de împuşcături, roia în jurul podului înveselind parcă ruinele cu gângurit şi freamăt de aripi. Din curtea vecină se auzi larmă, urmată de un pârâit caraghios întrerupt de rateuri astmatice. Stupoare. Jobenul galben se zări alergând de-a lungul gardului de piatră şi în stradă țâşni silueta cocârjată cu genunchii la gură a lunganului ce călărea o motocicletă deşucheată.

— Aşteaptă-mă, banditule! Răzbătu un răcnet, şi pe urmele lui se ivi Birke, pedalând frenetic pe o bicicletă de curier, care trosnea din toate încheieturile.

Porumbeii aliniați la streaşină priveau mirați ciudata arătare cu beretă scoțiană şi pampon albastru.

Kresner privi întrebător către Bătrânul, care dădea neputincios din cap. O țață, înfofolită cu trei cojoace şi încinsă cu un şal verde, venea țipând isteric. În mână agită un ditamai făcălețul.

— Cine e tâmpitul care conduce gaşca asta sinistră? Trâmbiță ea, nervoasă, fără să pară impresionată câtuşi de puțin de adunătura cazonă. Voi ăştia din SS n-ați găsit altceva mai bun decât să jefuiți o bătrână cumsecade? Ce-or să facă Hilde şi Andreea fără motocicletă şi bicicletă? Sărăcuțele fete au de alergat dis-de-dimineață!

— Dacă e vorba pe-aşa, o să mă ocup eu de bietele fete, zise Heide, zâmbind cu subînțeles.

Dar magaoaia îl pocni aprig cu făcălețul. - Tacă-ți fleanca, țărănoiule! Tu ăla de-acolo, ăla micu', ce căşti gura? zise ea, arătând spre Legionar. Tu îmi inspiri încredere, aşa că fă-te-ncoace imediat. Fetele mele trebuie să ajungă cât mai repede la sediul „Serviciului de muncă pentru tineretul feminin", iar apoi la spital. Azi se donează sânge şi ați face bine să treceți şi voi pe-acolo, înainte să vă înfundați în cine ştie ce cârciumă! Hai, odată, blegule! Şi nu uitați, sunt căpitan, chiar dacă asistentă medicală! Dar gradul bate curul, nu-i aşa, băiete?

— Sau aşa ceva, recunoscu Legionarul, supus. Deci, cu ce-o să plecăm?

— În curte e o rablă de Citroen, care zace acolo de-o lună, şi, până mă schimb, o să puneți la bătaie şmecheriile voastre de bărbați să-l porniți, altfel va ieşi un tărăboi monstru.

La comanda Bătrânului, ne-am repezit cu mic cu mare, asemenea unor copii, şi iată că tărăboanța porneşte în timp ce matroana gălăgioasă apare înțolită într-o impecabilă uniformă SS şi însoțită de două blonde solide, cărora le fugeau ochii ca la draci. Legionarul le înghesui ceremonios pe scaune şi biata maşinuță demară apoi în uralele noastre, lăsând în urmă un imens nor de fum.

Kresner se resemnase în final, sătul de balamuc, şi plecase pe jos, iar eu am privit ceasul. Mai era o oră până să pornesc pe urmele lui Lowe, dar nu aveam astâmpăr. Un spiriduş parşiv îmi dădea târcoale, împungându-mă neîncetat.

— Gata, am roit-o! i-am strigat Bătrânului. Lowe ține morțiş să vadă camionul reparat...

Şi, fără să mai aştept, m-am repezit către maşină.

— Swen, unde naiba vă grăbiți cu toții? Vru să afle Bătrânul. Dar era prea târziu, că deja demaram în trombă. Drumul spre gară n-a fost deloc simplu. În ciuda orei matinale, pe străzi era un adevărat balamuc. Trupe din toate armele treceau somnambulice, fără să țină cont de lățimea carosabilului; oameni înfofoliți trăgând sau împingând tot soiul de cotigi spre piețe numai de ei ştiute, biciclete ce derapau caraghios în zloata afânată, tricicluri de lăptari, acum pline cu tot felul de hanțe, vehicule grele de transport, care blocau instantaneu circulația şi provocau crize de isterie polițailor, militari cu semilune strălucitoare... O hodoroagă de tractor Berliet derapa de-a curmezişul chiar în fața mea. Am claxonat furios concomitent cu zbieretele inumane ale unui polițai. Bietul om, zăpăcit, a blocat definitiv utilajul.

— Împinge-l într-o parte, hotărî polițaiul. Să nu-l mai văd aici.

Fără întârziere, am debarasat strada şi, profitând de situație, mi-am continuat drumul cu elan, stârnind o mulțime de înjurături la adresa SS-ului. Spre depozite am răzbătut cu uşurință, datorită gabaritului şi însemnelor. În mulțime am zărit cu uimire chipul Micuțului. Lowe comanda o grupă pestriță ce ducea pe umeri sacul cu generalul.

— Faceți loc! Urlă găliganul, îmbrâncind pe oricine. Trece un general de brigadă! La o parte... Hai, Swen, slavă Domnului că te-ai gândit să vii mai devreme. Dricul nostru a rămas blocat în centru! Hai, băieți, sus cu ştabul.

Soldații aruncară cadavrul care ateriză cu un zgomot sec şi o tuliră bucuroşi să scape de corvoadă.

— Tipul ăsta a-nceput să mă calce pe nervi! Oftă Lowe. Să-i dăm bice, poate terminăm odată!

— Fiți cu ochii în patru, am avertizat eu. Porta şi Birke au pornit pe urmele voastre! Vor apărea curând, fără doar şi poate.

— Porcul ăsta roşcat! gemu Lowe. O să-i găuresc bucile de cum apare! Nemernicul miroase orice mizerie ca un vultur pleşuv!

Micuțul, plecat în recunoaştere, se întoarse imediat.

— L-am bunghit imediat după cele două potăi care stau de veghe la uşă. Abia aştept să văd ce mutră face când ne-o vedea. Să vă conduc la intrarea dinspre peron. E uimitor prin ce locuri aterizează Wolff ăsta!

Am tras camionul la rampă şi am trecut aroganți pe lângă gărzile înlemnite de spaimă la vederea noastră. Apariția unor tipi din „Orpo" e tot ce putea fi mai rău. Mai mereu se lăsa cu arestări subite, anchete dure ori „sinucideri" ciudate. Wolff se lăfăia într-un jilț de piele monumental şi ascuns cu totul după un vraf de dosare minuțios aşezate. Fără să ridice capul din hârțoage, strigă arogant şi netemător:

— Vă aşteptam, intrați şi aşteptați. Voi rezolva imediat toate chestiunile.

Ne-am aşezat amuzați pe băncile negeluite din birou.

— Nu mă gândeam c-o să livrați „coletul" atât de rapid, dar e o treabă bună. Toată mascarada asta se va termina înainte de prânz.

— Ați făcut bine că l-ați ajutat pe amicul meu Spaatz. În zilele astea contează orice relație, mai ales când e vorba de ŞŞ.

— Hmm, mda..., tuşi Mărunțelul plictisit, şi se întinse, trosnindu-şi oasele.

Bocancii săi uriaşi ajunseră până la biroul lui Wolff.

— Doamne, sări el, ce pute în halul ăsta?

Ridică ochii, dar în secunda următoare îşi acoperi fața cu palmele ca după un vis urât. Trecu apoi printr-o gamă de culori de la purpuriu la alb, amestecate cu un bâlbâit gutural şi, în fine, reuşi să îngăime numele noastre.

— Voi aici?... Ce aiureală! Ce-ar fi să vă roiți? Aştept pe cineva important... ei, la dracu'...

— Ce memorie prodigioasă! zise rânjind Lowe. Dragul de Wolff şi-a amintit numele noastre şi încearcă să ne provoace la o discuție inteligentă! Eh, dar nu prea avem timp de aşa ceva! Nu cumva aştepți un general-maior? Ei, uite, ai în față garda care-l însoțeşte, aşa că fă bine şi ridică-ți târtița din fotoliu, căci belferul din sac a cam început să miroasă mai rău ca bocancii lui Kreutzfeld.

Încă nevenindu-i să creadă, Wolff cercetă conținutul sacului.

— Habar n-am ce căutați în uniformele astea oribile, nici nu vreau să ştiu. Mă interesează însă care este prețul?

— Habar n-am de ce vrei tu să reabilitezi un porc de general şi nici nu vreau să ştiu, îl parafrază Lowe. Mă interesează însă ce se petrece aici! Ăsta e prețul.

Micuțul holbă ochii, dezamăgit, dar, ciudat, se abținu să comenteze. Wolff încercă să arunce o privire în sac, dar Lowe îl opri brusc.

— Mai întâi, informația!

— La naiba! Ce-ai vrea să ştii? Dacă ar fi după experiența mea, nu se va

întâmpla nimic. O grămadă de pregătiri care au drept scop deplasări masive de trupe. Ai zice că se pregătește o ofensivă, dar nu-i așa. Nu văd echipament, nu văd haleală și, ce e mai rău, nu văd combustibil. Toate vin cu târâita în cantități insuficiente. Abia au sosit tancurile voastre pe care mă pregătesc să le expediez.

— Deci, să înțeleg că ne pregătim pentru apărare, conchise Lowe.

— Tocmai aici e nenorocirea... E vorba de un atac! Vestea pe care o dădu Wolff căzu ca o lovitură de grație, exact în momentul când Porta și Birke intrară intempestiv. Priviră dezorientați adunarea năucă și dubioasă din jurul unui sac și mai dubios.

— Un atac sinucigaș!! zbieră deodată Micuțul, după un efort de gândire.

— Ce atac? țipă Porta ca mușcat de viperă. Ce dracu' se petrece aici, ce soi de porcărie mai e și asta? Un depozit gol?

— Dar ce te așteptai să găsești, peștera lui Ali Baba? zise Wolff, rânjind. Ai dat-o în bară de data asta, tărtăcuță proastă și avară ce ești!

— E ceva în neregulă aici! strigă Birke, acuzator. Ce e chestia asta?

— Un priveghi! Rosti solemn Micuțul. Aveți niscaiva lumânări? Acuși urmează dezvelirea...

— Gata, hotărî Wolff, să terminăm cu prostiile, și așa am pierdut o grămadă de timp.

Deschise sacul, dând la iveală trupul țeapăn al generalului. O secundă privi uimit gura pungită a cadavrului.

— Nu se poate, bâigui el.

Și, cu un gest scurt, scoase din tocul de piele Walther-ul generalului. Folosi pistolul pentru a-i cerceta curios dantura, apoi îl șterse pe uniforma feldgrau de calitate a ofițerului și îl puse la loc.

Cu fața congestionată de o furie prost mascată, îi cercetă pe cei din jur.

— Ce te holbezi? îl repezi Micuțul.

— Am fost înșelat. Ce mizeria dracului! Unde-i aurul meu?

— Aurul tău? Ai turbat? zise Porta, râzând. Te uiți în gura unui mort și întrebi de aur? Ești bun de spânzurat.

— Mă doare-n cur de voi! zbieră Wolff. Ori îmi dați coroana dentară, ori vă luați mortăciunea de aici! Ați înțeles?!

— Oberfeldwebel, nu ești zdravăn? Interveni Lowe. Vrei să zici că o grupă din „Orpo” SS, condusă de un ofițer superior, a furat coroana dentară a unui general-maior de infanterie? Te-ai țicnit de-a binelea! Exclamă el, ridicând brusc automatul. Kreutzfeld, fă rost de un ștreang! Swen, pune o ladă sub grinda de-acolo! Dacă încerci să fluieri cumva după javrele alea, te lichidez imediat!

Armele noastre țăcăniră amenințător. Wolff se îngălbeni dintr-odată.

— Am glumit, ce dracu', doar facem parte din aceeași unitate... Lasă, scap eu de cadavru, cum ne-a fost înțelegerea...

— Tu, camarad cu noi? zise rânjind Lowe. Doamne, tipul ăsta e aiurit

complet. De când sunt în SS, n-am văzut aşa ceva.

— Depozitele sunt de vină, zise Birke, gânditor. Am mai auzit cazuri din astea. Cică aerul închis se combină cu mucegaiul şi afectează creierul. Toți pacienții sunt irecuperabili… Aiurează, spun chestii ciudate…

— E un soi de schizofrenie! strigă Porta, care îl ajută pe Micuțul să petreacă ştreangul după grindă.

Paznicii şi personalul depozitului se apropiară curioşi şi se înveseliră instantaneu când au priceput că Wolff urma să fie executat. De-afară se auziră două chelălăieli îngrozitoare. Birke apăru ştergând de sânge baioneta lungă a „Thompson” -ului său.

— Gata, oftă el. Am făcut de petrecanie potăilor ălora nesuferite…

Wolff se rezemă amețit de cadavrul generalului. Asuda atât de abundent, încât vestonul era leoarcă pe el şi scotea aburi ca un cal.

— Domnilor ofițeri, trebuie să fie o greşeală! zbieră el. Mi s-a părut că v-aş cunoaşte vag de undeva, dar m-am înşelat! De unde să cunosc eu pe cineva din poliția SS-ului? Cred că am avut vedenii…

— V-am spus! Urlă triumfător Birke. Mucegaiul e de vină…

— Aşa e, se agăță el disperat de chestia asta. Am boala depozitelor. Dar mi-am revenit, gata! Cât despre defunct, o să mă ocup personal. E un erou mort la datorie, care va avea parte de toate onorurile…

— Şi berea? întrebă Lowe. Berea neagră pe care ai primit-o de la generalul Brown în schimbul alcoolului? Poliția nu doarme, avem date precise.

— Şi berea! răcni fericit Wolff. Cum să uit de bere…

Îl priveam surprinşi pe locotenentul nostru. Se afla într-o ipostază nouă.

— Şi țigările, şi haleala?! Ce-mi umbli mie cu prostii din-astea, că ai depozitele goale?

— Tot, tot, domnule ofițer… Obersturmführer, mă scuzați! Ce stați, strigă el către oamenii săi, dezamăgiți de întorsătura lucrurilor. Treceți şi încărcați mai repede.

Privi oripilat spre Micuțul care, sus pe ladă, îşi băgase capul în ştreang să verifice nodul.

— Păcat, oftă el. Şi când te gândeşti că am folosit ultima mea bucată de săpun!

— E în regulă, Oberscharführer, o să vă pun la dispoziție o lădiță din cel mai bun săpun…

— Şi nu uita şi-o cutie mare din cele mai bune trabuce, ganguri Micuțul, sprijinit cu beregata în lațul gros de cânepă.

— E uimitor! Râse Porta, dând jobenul pe ceafă. Câte poate să fure un subofițer de intendență, şi te miri de ce nu mai ajunge nimic la bietul răcan de pe front!…

Camionul se umplu cât ai clipi cu toate bunătățile din lume, başca

reparația urgentă a punții din mijloc. Lowe comandă, în sfârşit, îmbarcarea, lăsându-l năuc de spaimă pe Wolff. În loc de salut, îşi duse degetul la buze şi făcu un semn arhicunoscut, la beregată. Întors la birou, lovi sticluța lui de cerneală roşie, care folosea la marcarea ieşirilor. Privi după uşă, unde găsi câinii ciobăneşti legați fedeleş, care scânciră vesel la vederea stăpânului, dar se prăbuşi vlăguit, fără să mai aibă putere să se bucure.

Ne-am reîntors prudent prin ceața deasă şi, printr-un noroc extraordinar, l-am agățat pe Kresner, care aştepta în îmbulzeala de pe trotuar. Ceața îşi avea avantajele ei, căci aviația aliată, care de regulă se repezea asupra arterelor circulate de orice fel, ne lăsa în pace. Căpitanul era de un laconism şi o muțenie rar întâlnite la un cadru SS. Se mulțumea să mormăie şi să râdă cu gura până la urechi, sau să ia diverse atitudini mimice, avantajat de mobilitatea extraordinară a feței. Porta l-a întrebat, spre hazul tuturor, dacă nu a fost cumva clovn sau actor de pantomimă.

— Am fost actor, e adevărat, recunoscu Kresner înveselit, apoi amuți din nou, mulțumindu-se să dea din cap, afirmativ, în momentul când Lowe îl anunță că vom amâna plecarea pentru la noapte.

Porta a fost numit bucătar-şef şi maestru de bal, iar Micuțul, şef de cantină. El a aşezat la repezeală opt mese cap la cap, în lunga sala de la parter, şi a montat capre pentru cele trei butoaie de bere. Legionarul şi ofițereasa au debarcat cu un pluton de zdrahoance declarate asistente, care mai de grabă arătau ca nişte paznici de puşcărie. Dar ce conta! Lowe declarase masă festivă dintr-o serie de motive care scăpau de sub corectitudinea atitudinii obişnuite. Poate că, sătul de presiunile zilnice, răbufnise asemenea unui ceainic. Nu era lucru obişnuit să vezi un ofițer că el ordonând o pauză în toiul unei misiuni secrete. Kresner apăru cu un patefon şi un braț de plăci englezeşti şi americane, iar Porta declară deschisă festivitatea. „Cep!” comandă el spre bucuria copilărească a Micuțului, care desfundă primul butoi cu o cană de lemn şi un ciocan uriaş. Pe mese au apărut „antreuri sofisticate”, servite direct în cutii de conserve asortate cu doi saci de chifle vieneze, care circulau din mână în mână, totul stropit din belşug cu votcă şi bere neagră. A urmat apoi o tocăniță cu sos de vin şi cimbru, specialitatea casei, un jambon afumat asistat de o cutie imensă cu măsline, pe care s-a încins o bătălie în toată regula. După vreo două ore de muzică şi dans îndrăcit cu „puştoaicele” nevinovate, care mai că ne-au rupt oasele, Porta ne-a oferit surpriza festinului: „frigărui flambate”, între care, printre alte ingrediente, am recunoscut delicioşii porumbei, urmate de un deşert cu batoane de ciocolată, lichior şi compot de fructe. Cu un gest de bunăvoință supremă, Lowe a oferit întregului pluton câte o cană de şampanie, restul sticlelor rămânând la dispoziția „corpului ofițeresc”, aşezate în căşti pe post de frapiere. Toată distracția a degenerat într-un balamuc destul de decent pentru unii ca noi, ce a culminat cu french cancan-ul oferit de fete, o chestie de un haz nebun, căci

săriturile lor au făcut să pice pur şi simplu tencuiala tavanului. M-am trezit înşfăcat de o mână fermă şi, până să-mi revin din ameţeală, eram târât deja în camera de alături. O vlăjgană roşcată şi pistruiată, cu înfăţişare de războinică celtă, se prăbuşi drăgăstos peste mine.

— E timpul dragostei, puiule! zbieră ea, înfocată, şi mă dezbrăcă imediat.

N-am mai zărit decât doi sâni uriaşi şi apoi sfârşitul. Gândul meu din urmă s-a îndreptat către bieţii mei camarazi, oriunde ar fi fost ei în aceeaşi situaţie. Legionarul şi ofiţereasa se amuzau teribil de circul iscat. Până când şi Micuţul căzu pradă celor două însoţitoare blonde, fiind târât ca o cârpă prin sala de mese.

— Mon Dieu, hohoti Legionarul. N-am mai văzut asemenea viol!

— Asta este ceea ce numesc eu ritualurile de împerechere la SS-işti. Fetele mele au nevoie de sământă zdravănă, ariană!

— Mi se pare cam târziu, constată Kresner, sufocat de râs.

— Chiar dacă vom fi învinşi, micii arieni vor fi bineveniţi după război, hotărî madama, mulţumită să-şi vadă diavoliţele în acţiune, ca apoi să dea pe gât, dintr-o suflare, ditamai halba de bere.

Dintr-un colţ, Porta ţipă disperat:

— Nu e drept, bărbaţii fac aşa ceva, nu femeile!...

Un zgâlţâit puternic mă trezi din beznă. Am zărit jarul enorm al unui trabuc şi m-am prăbuşit la loc, zdrobit şi mahmur. Capul mi se învârtea cu viteza unui carusel în ritm de french cancan.

— Scoală odată, că te-am lăsat până în ultimul moment, ce crezi că eu mă simt mai bine? Parcă m-a călcat un tanc pe şira spinării! Cúrvele alea m-au distrus complet...

M-am ridicat în cele din urmă, căci Micuţul începuse să mă ducă târâş de-un picior. Avea dreptate, coloana era gata, cu Mercedesul lui Kresner în frunte. Lowe aştepta fumând gânditor pe bancheta din faţă. Camionul meu era al doilea. Porta aşteptă în spate, hălpăind, dintr-o cutie de conserve.

— E-n regulă, Swen? Strigă idiotul printre înghiţituri.

Am simţit că mi se face rău.

— Kreutzfeld, îndată ce urci, dă semnal de plecare! Avertiză Lowe.

Am urcat şi, pe mica banchetă din spate, am zărit două bidoane de cincizeci de litri.

— Rezerva strategică! zise făcându-mi cu ochiul Micuţul şi ridică fanionul galben.

Drumul ne duse peste Rin, unde barierele podului superpăzit se ridicară pe dată. Santinelele nervoase „lătrau” ordine, oprind circulaţia ca să ne dea întâietate. Oare cât de importanţi puteam fi? Ruta spre Limberg fu întreruptă apoi printr-un viraj la dreapta, care ne duse printr-un labirint de drumuri colaterale înţesate de antiaeriană. Spre miezul nopţii am oprit la porţile enorme a ceea ce părea un lagăr. Micuţul, care se tot dresese cu bere din bidon, slobozi un

râgâit atât de asurzitor, încât puse în alertă toate foişoarele de pază.

— Vă aşteptam dimineață! se rățoi un plutonier cu lanterna roşie.

— Tipii ăştia se mişcă repede! Îi comunică Kresner.

Am intrat pe aleea principală în plină vânzoleală şi nu mi~ a venit să-mi cred ochilor. În lumina palidă am desluşit uniforme străine.

— Ăştia-s prizonieri americani sau ce dracu'?

— Zău? se holbă Micuțul. Mie mi se par înarmați până-n dinți. Hey'you! What 'syourname? Strigă el către un tip din post.

— Zimmerman, boule! Treceți mai departe.

— Sunt ai noştri, reflectă Micuțul în râsul general. Te pomeneşti că ne-au vărsat la trupele de comandă! Am sfecliț. O, prietene, iar or să ne trimită în spatele frontului inamic, cu funia de gât...

Micuțul avea dreptate. Asemenea acțiuni se terminau rău dacă erai capturat. Puteai să fii împuşcat în cel mai fericit caz, dacă nu schingiuit şi spânzurat. Soldații în uniforme străine erau considerați spioni şi tratați ca atare. Avusesem o grămadă de experiențe din astea pe frontul rusesc, unde executasem lungi raiduri, îmbrăcați în echipamentul lor. Drumul nostru se încheie într-un parc auto, unde bănuielile noastre păreau a se confirma. Lowe ridică neputincios din umeri, semn că nu ştia nimic. Locul era plin de tancuri, camioane şi transportoare de proveniență americană.

— Ce se întâmplă? sări Bătrânul nervos. Ne trimiteți la americani? Asta ne mai lipsea.

— Habar n-am, dintr-o clipă în alta vom primi un curier. Kresner zice să aşteptăm liniştiți...

— Drace, luați câte-o bere, să vă întăriți! Interveni Micuțul.

Tot plutonul se înghesui fericit cu gamelele. Paznicul parcului primi şi el o porție în schimbul unei sobe-butoi care să ne îndulcească gerul din cortul alocat.

— Sunteți chiar din SSPolizeil? întrebă mirat soldatul.

— Ei, aş, ce-ai înnebunit! zise Porta, viclean. Cum eşti tu american!

— Mă gândeam eu, mare şmecher e Skorzeny asta!

O gheară de oțel ni se înfipse în beregate. Comandourile lui Skorzeny erau reunite pentru acțiunile riscante şi morții lăsați în urmă.

— Sunteți cumva de la Blindate? Urmă el, sorbindu-şi berea calm.

— Chiar aşa, confirmă Porta. E vreo chestie?

— Mă gândeam eu. Am auzit că va fi trimisă o unitate specială în spatele americanilor. Nu sunt prea multe vehicule, dar de ajuns pentru o diversiune.

— Merdel zise Legionarul, scuipând'. Quelle hon-eiu; quelle infamie... Ils soni des canailles ces SS-ists...

Soldatul râse, neînțelegând o boabă. De când era aici, se obişnuise cu tot soiul de „speciali”. Uşa din prelată se deschise şi Lowe pătrunse însoțit de un roi de fulgi albi. Expedie paznicul cu un gest scurt.

— Iar ninge, zise el. V-ați aranjat? Ce naiba aveți mutrele astea. A venit curierul, preciza el, scoțând un plic galben. Vom duce materiale pentru brigada lui Skorzeny, apoi ne vom întoarce la ai noştri, care au fost dizlocați în zona localității Prume...

Aruncă plicul în sobă.

— Drace, dar proşti mai suntem! Chicoti Barcelona. Şi noi care credeam că vom fi trimişi în spatele americanilor!

— În spate nu, dar în față cu siguranță, zise oftând Lowe. Am informația certă că vom ataca în zona Ardenilor cât de curând. Dumnezeu ştie cum vom scăpa şi din chestia asta...

Ne-am strâns unii într-alții în jurul sobei. Era un lucru mult mai trist pentru nişte veterani ca noi, să aflăm cu certitudine despre un atac, pe care, de altfel, îl presimțeam, decât viziunea unor misiuni de comando. Atacurile nu aduceau nimic bun, nici măcar în cazul victoriei. Doar moarte şi durere.

Când Dickson, colonel în serviciul de infanterie al Armatei I, transmise la 15 noiembrie şefului său, generalul Hodges, un raport ce cuprindea date despre o apropiată ofensivă germană, a fost considerat de-a dreptul țicnit şi fantezist. El arăta că Rundstedt pregătea o mobilizare totală a armatelor din zonă pentru o lovitură ce va asigura apărarea Reich-dului cu prețul celei mai mari înfrângeri a Aliaților. El fixă data atacului între 17-25 decembrie, spre amuzamentul teribil al generalului Siebert, şeful biroului de informații al lui Brad-ley. Agasantul ofițer era chiar la un pas de a fi scos temporar din funcție. În zonă, timpul era oribil, nemții, distruşi moral şi fizic, deci, niciun motiv de îngrijorare. Asemenea serviciilor britanice, care din lipsă de informații suficiente o încasaseră teribil la Arnhem în Olanda, trupele americane habar n-aveau ce se petrecea în spatele liniilor germane din zona Ardenilor.

În ziua de 16 decembrie, Bradley a sosit la cartierul general al trupelor aliate. Exact în momentul când intra în biroul lui Eisenhower, ironia soartei a făcut ca un ofițer de stat-major să vină şi să raporteze infiltrări de trupe germane, în zona Corpuluial VIII-lea de Armată al generalului Middelton, şi pe flancul drept al Corpului al V-lea al generalului Gerow. Încă surprins, comandantul suprem a fost convins că era o acțiune locală cu scopul de a distrage atenția şi a da o lovitură principală în altă parte. Bradley aprecia că se încearcă de fapt blocarea ofensivei lui Palton spre Saar.

Eisenhower a convocat rapid o serie de ofițeri ai Comandamentului Suprem, printre care mareşalul Aerului Tedder, generalii Smuth, Bull şi Strong şi, studiind harta Ardenilor, îşi dădu seama de ceea ce sesizase foarte bine, dar din păcate fără rezultat, şi bătrânul mareşal Rundstedt; anume că flancurile intrândului suntfoarte solide şi disponibile de a facilita introducerea de întăriri. A fost lansată totodată şi o teorie a „riscului asumat”, ca rezultat al unui „dêjâ vu” eisenhowerian, în care comandantul prevăzuse de fapt ofensivă şi locul ei. Teoria

era cel puțin ciudată, dacă ne gândim că nici generalii din prima linie nu se dezmeticiseră încă la două zile după atac. La nord, de pildă, în zona lui Gervw, unde Armata Ise afla în ofensivă împotriva barajelor de pe Roer, comandantul Hodges nu şi-a dat seama ce se întâmpla şi a ordonat ca ofensiva să continue. Noroc cu generalul Robertson, comandantul Diviziei 2, alcătuită din veterani, care a sesizat pericolul şi, alegând un aliniament de apărare, a salvat situația. Nu acelaşi lucru se poate spune despre prvaspata Divizie 99, silită să fugă în debandadă, până ce coloanele ei vor fi stopate de Robertson.

Bradley s-a întors urgent la cartierul său din Luxemburg, de unde va ține legătura permanent cu Eisenhower în primele zile critice. Misiunea sa de bază era să aducă întăriri în sprijinul Corpului al VIII-lea, care se replia şi, împreună cu Statul-Major al comandantului, să adune şi să regrupeze rezervele în vederea unei contralovituri, încă neprecizată datorită lipsei de informații.

Situația începea să se limpezească, însă, destul de repede, astfel că după întrevederea de la Verdun, din 19 decembrie, cu Teddet; Patton, Devers şi Bradley, Eisenhower a adoptat pe zonă următoare trei hotărâri cruciale:

1. Montgomery va comanda provizoriu toate trupele situate la nordul axei Prume-Givet. Această idee extraordinară, de a plasa întreg comandamentul din nord în mâinile acestui general, va declanşa o serie întreagă de discuții, atât din partea lui Bradley, care a afirmat că Montgomery „i-a şterpelit două armate”, cât şi din partea lui Monty, care, într-o conferință, se pare că îşi atribuise rolul de „mântuitor” al trupelor S.U. A.

2. Devers îşi va lărgi frontul, eliberând astfel câteva divizii necesare lui Bradley.

3. Intrândul din Ardeni va fi atacat de trupele proaspăt dislocate, atât din nord, cât şi din sud.

Aceste acțiuni vor reuşi să antreneze în zonă peste şase sute de mii de oameni, care îl vor priva pe Model de orice şansă.

O altă hotărâre transmisă comandanților săi, şi anume de a nu mai arunca forțele în luptă fragmentate, greşeală făcută de germani în Normandia, a avut că efect salvarea multor trupe, care ar fi fost repede distruse o dată introduse în lupta pe bucăți, în speță blindatele.

SALT ÎNAINTE

Aşteptam în măruntaiele fierbinți ale unui monstru. Cea mai teribilă armă de atac construită vreodată era la dispoziția noastră, gata să distrugă, să lovească şi să zdrobească sub şenile inamicul. Formidabilul „TV1 Tigru II”, cu muchiile blindajului teşite, cu şenilele sale late, capabile să treacă pe orice teren, turela aplatizată şi tun cu tragere rapidă de 88 mm, în stare să distrugă orice țintă. În ciuda greutății colosale – şaptezeci de tone – era o maşină extrem de suplă, care, condusă de un echipaj experimentat, făcea ravagii. Aceste tancuri au fost împărțite cu multă zgârcenie unităților, majoritatea înzestrând Armata a VI-a SS a lui Dietrich. Aducerea lor pe front era dificilă. Din cauza gabaritului şi greutății, erau necesare mijloace de transport speciale şi poduri întărite, ca să nu mai vorbim de cantitățile de combustibil imense înghițite de aceste maşinării cu adevărat drăceşti.

Cu o săptămână înainte, cei mai buni comandanți de tanc au fost chemați la parcul auto, unde au fost puşi în temă. Oricine s-ar fi bucurat să comande aceste maşini, ca o încununare şi recunoaştere a capacității lor, dar timpurile se schimbaseră, iar cei prezenți ar fi dorit mai degrabă să comande un... vin bun în spatele frontului. Porta şi Micuțul s-au bucurat însă sincer. Ei au considerat acest „König-Tiger” o armă demnă de nişte tipi ca ei.

— Zece minute dacă voi apuca să conduc chestia asta, mă voi considera binecuvântat de zei! A declarat Porta, fără să ştie că până la sfârşitul războiului va conduce tancuri mai uluitoare decât „Tigrul II”.

Wolff ne-a întâmpinat la preluarea materialului. Se comporta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Impenetrabil, nu reacționa nici în momentul în care Micuțul îi puse în față cutia de săpun extrafin şi îi ceru în schimb țigări.

— Dacă eşti incompatibil cu o asemenea marfa, n-ai decât s-o donezi infirmeriei sau văduvelor, îi zise el amabil şi îi întoarse spatele.

— Cine se crede ăsta? se indignă Micuțul. Vreo ființă superioară sau ce? Un simplu escroc ca şi noi, doar că îmbrăcat mai bine...

— Haina îl face pe om, îl potoli Barcelona, iar ideea nu e rea! Ia gândeşte-te, amigo! La infirmerie îl poți schimba pe spirt, cât despre văduve, ce să mai vorbesc! S-ar prăbuşi imediat la picioarele tale pentru o bucată...

— Uite, asta-mi place la Barcelona: rafinament spaniol, om subțire! Aşa că voi păstra săpunul pentru zile negre, poate chiar mă voi spăla într-o zi..., chicoti el.

Îl priveam acum, înaintea atacului, cum stătea aşezat peste proiectile şi se purica asemenea unei gorile inocente, iar sub fruntea lui îngustă şi încrețită părea că nu există loc de vreo altă spaimă.

— Ah, zise el, ia priviți puricii lui Adolf! Sunt atât de mari, încât s-ar putea compara cu nişte cuirasate pe lângă tancurile noastre.

— Să nu care cumva să-i scapi! strigă îngrozit Heide, ca şi cum el ar fi fost lipsit de aşa ceva.

Dar imediat se strâmbă, căci Mărunţelul omorî lighioanele între dinţi.

— Animal scârbos, sper să nu mai apuci sfârşitul războiului, căci oameni ca tine au dus Germania de râpă!

Bătrânul, sătul să tot scruteze ceaţa, intră şi trânti capacul turelei.

— Naziştii au dus ţara de râpă, zise el, întinzând un deget acuzator spre Heide. Cea mai bună dovadă e ceea ce se întâmplă acum. Ne aşteaptă o nenorocire...

Heide tăcu prudent, căci ştia că Bătrânul are dreptate.

— Mă gândeam la Wittman... Ce părere ar fi avut de tancul ăsta?

— El care era un as al „Tigrului”, deschise vorba Porta, dar Bătrânul era pornit de-a binelea împotriva regimului.

— Un as al naziştilor! strigă el înverşunat. Şi un SS-ist notoriu. Cei de teapa lui Hitler au nevoie de asemenea eroi, ca să arate lumii cine sunt şi să aibă motiv să bage în gura lupului pe alţii. A fost, într-adevăr, un mare specialist în blindate. Din Polonia şi până în Franţa, Rusia şi iarăşi Franţa a distrus sute de tancuri. Am auzit însă că era un lup singuratic, căruia nu-i păsa de alţii, nici de el, drept pentru care a pierit ucis într-un moment când Adolf îl rugase s-o lase baltă cu frontul. Dar n-a vrut... şi ştiţi de ce?... Ai?

— I-a tras aţa, îndrăzni să răspundă Micuţul. I s-a terminat norocul...

— Cum ţi s-a terminat ţie mintea! se răsti Bătrânul, spre hazul nostru, căci nu-l văzusem de mult aşa nervos. Pentru că n-a ştiut să se oprească la timp, blegule!

Îl ciocăni cu degetul în frunte şi continuă:

— Asta e marea nenorocire a naziştilor: habar n-au când să se oprească. Le lipseşte simţul măsurii, sunt megalomani; nişte ţicniţi periculoşi.

Aprinse antica sa lulea cu căpăcel de argint, pufăind ca o locomotivă în ascensiune.

— Dar tu ce zici, Swen? Mă sâcâi Porta, ca de obicei.

— Dreptatea este împărţită, am încercat eu să mă eschivez. Atât norocul cât şi momentul opririi sunt capitale! E mare lucru, adică un mare noroc să ştii când s-o iei la sănătoasa!

— He, he, he!... behăi Micuţul, care studia o ciudată conservă americană. De la debarcarea în Normandia, am devenit mari specialişti în domeniu. Hmm! Ia te uită! Spaghete cu sos de roşii şi carne! Cum dracu' de poţi trimite mâncare italiană tocmai de peste ocean? Tipii ăştia sunt nişte ciudaţi!

— E paella, prostănacule, paella cu carne! zise Heide, mirosind cunoscător.

— Tot un drac e! Conchise Micuţul. Poftim, ţi-o fac cadou, n-am de gând să halesc mâncare de broscari venită de la yankei!

Dar, cum „rafinatul” Heide se strâmbă, conserva trecu imediat în mâinile

hămesitului de Porta şi dispăru cât ai clipi. Scoase apoi capul prin tambuchiul său şi aruncă cutia în mijlocul unor grenadieri, care dârdâiau ghemuiți în groapa din fața noastră. Fețele tinere încă, neatinse de tăişul briciului, s-au întors spre el, albe şi speriate.

— Degeneratule! țipă un puştan cu trese de plutonier. Ce te-a apucat?

— Nu te mai smiorcăi, blegule! Să vezi când or arunca alde „Unchiu' Sam” cu bazooka ce-o să urlați...

— Sper să te lovească pe tine şi pălăria ta nenorocită prima dată!

Deodată se iscă un freamăt. Legionarul făcea semne cu fesul roşu, abia întrezărit prin ceață. Bătrânul transmise mai departe lui Barcelona şi făcu semnul crucii. Era ora opt şi zece minute.

— Acuş pornim, anunță el. Atenție la avanposturi! Lichidați-le rapid, căci nu vom avea acoperire de artilerie Proiectil brizant.

Proectil brizant! Repetă Micuțul şi împinse cu fruntea în culată un obuz cu vârf roşu.

Ne armăm mitralierele. Motorul porneşte cu un huruit ca de tunet. Din ceață se aude lătrat de arme în ritm debordant, şi cearta unor căței, apoi zgomotul caracteristic al benzilor derulate de mitralierele americane. Bătrânul dă ordin de plecare şi într-o clipă redevenim fiare ucigaşe contopite cu tancul. E greu de spus ce vedea Moşul prin ceața aceea, dar avea un instinct care te uluia ca întotdeauna. O simplă movilă, o ramură nelalocul ei, o gură de foc, pe care nu o confundă niciodată, erau semne de ajuns pentru a mă dirija fără greş şi în viteză. Calm, îl ținea pe zbanghiul de Porta în frâu. Patru brizante bine țintite, la un tur de zece grade stânga, au fost de ajuns să deschidă drum celor din Panzergrenadier. Focuri mici şi ciunte ardeau intens în ceață, cu sclipiri mov, probabil vreo lada cu rachete de semnalizare lovită. Rezemat de un ciot, cu ochii larg deschişi, tânărul plutonier privea rânjind hidos. Pieptul îi era străpuns de trei găuri enorme, iar falca aproape zbură. Porta îl salută, ridicând jobenul:

„Să nu doreşti răul aproapelui tău, monologa el. Tancul trecu peste rămăşițele unui cuib de observație.

Printre amestecul de oase şi noroi se vedeau clar două căşti germane cu plasă de camuflaj.

— Cine s-o fi grăbit? Chicoti Porta. Ei sau voi?

— Lasă gura, păianjen roşcat şi măreşte ritmul! Bombăni Bătrânul.

Blindatul acceleră, smulgând hălci noroioase din pământul înghețat. Vocea comandantului ne anunță să intrăm pe şosea cât mai târziu posibil. Interdicția radio încetă, în sfârşit.

— Atenție! strigară Heide şi Bătrânul în acelaşi timp. Din liziera desfrunzită se desprinse o arătare hilară, dar periculoasă. Un obuzier pe şasiu de „Sherman” manevra greoi. Spre uimirea mea, nu ne văzu, fiind probabil cu ochii pe şoseaua plină de transportoarele noastre. L-am încadrat rapid, dar, surpriză, imaginea se

dedubla brusc. Erau două!

— Expediază-i la dreapta lui Washington, Swen! comandă Bătrânul.

L-am lovit cu un perforant în laterala înaltă la câțiva centimetri deasupra şenilei. Capacele cutiei blindate au sărit în sus, ca dopurile unei sticle de şampanie, însă monstrul nu lua foc! Comandantul obuzierului vecin, care, printr-o îngrozitoare lipsă de atenție sau de experiență, încă nu ne vedea, se uită curios la găvanele căscate subit în blindatul lovit. Apoi, deodată, l-am zărit ridicând privirea, dar prea târziu: obuzierul explodă în țăndări, aruncându-l şi pe el cât colo. La lizieră se produse o viermuială.

— Doamne, țipă Porta, sunt o mulțime acolo! E o adevărată ambuscadă.

Într-adevăr, tufişurile din rugi de mure se mişcau convulsiv, aşa că am tras la grămadă, fără comandă. Tancul Legionarului şi cel al lui Barcelona îmi urmară exemplul. Coloana noastră ce înainta pe şosea avu un moment de ezitare. Lângă noi se ivi tancul de comandă al Chiorului, cu turela sa împănată de antene. Spre deosebire de alții, el nu renunța la tun, deşi era o înghesuială cumplită, şi avea grijă să pună la-ndemână câteva proiectile, care să-l ajute în caz de nevoie, dat fiind ca acest soi de tancuri era vânat cu sălbăticie.

— Ce se petrece acolo?

— Tocmai am lichidat o ambuscadă! îl informă Bătrânul; Mă întreb, dacă nu care cumva idioții ăia de pe şosea n-or să tragă.

Chiorul se uită prin periscopul de artilerie, ciordit de nu se ştie de unde, şi pricepu temerea Bătrânului. Tancuri „MarkT IV” din capătul coloanei îşi roteau derutate tunurile..

Spune-le idioților ălora să-şi păstreze calmul şi să continue înaintarea, îl avertiză el pe unul dintre operatorii t^o. Noi vom asigura avangarda: ne mişcăm rapid. Beyer, ce zici de ferma de pe deal, ar merita o grupă de cercetare?

— Eu zic s-o spulberăm imediat. Yankeii au obiceiul să folosească tunuri de calibru mare. O chestie din asta adăpostita acolo, şi-or să ne facă praf.

Tancurile trag la unison. Bucăți din acoperiş şi din ziduri zboară transformate în praf... Porta jeleşte la gândul orătaniilor ucise acolo. La oameni nu se gândeşte nimeni. Dintre rugi se vede țeava hidoasă a unui obuzier de 203 mm. Bătrânul avusese dreptate. Pornim cu toată viteza. Dincolo de fermă, într-o viroagă, un cătun de piatră pe care îl facem una cu pământul! Drumeagul îngust nu permite vreun ocol. Ajungem în livezi de pomi fructiferi, care rămân în urmă moarte. Un pluton de cercetaşi inamici este surprins lângă un gard de mărăcini, Jeep-ul arde aruncat cât colo, iar soldații sunt făcuți terci; slabă apărare americană este sfâşiată ca o cutie de carton, iar noi alergăm în viteză pe drumeagurile desfundate să interceptăm şoseaua, undeva la nord. Cu un Porta lăsat din frâu, bineînțeles că atingem primii nodul rutier. Tancul nostru, murdar de ^îoroi ca o purcea, țâşneşte peste rambleu şi frânează lung pe şosea. Iscodim împrejurimile, dar nici urmă de americani. Fuioare dezlânate de ceață se agață

printre crengi, într-o linişte stranie. Anunţăm liber prin radio şi rămânem să păzim intersecţia. Dinspre nord izbucnesc tunetele aieriene ale războiului, acolo unde inamicul reacţionează probabil. Şoseaua se cutremură deodată, înainte ca trupele noastre să înceapă să se reverse. Ne reluăm cursul în avangardă, cu toată viteza, ajutaţi de solul ferm al drumului. Prima localitate importantă ne întâmpină la barieră cu lovituri de artilerie prost ţintite, care pică dincolo de noi. Îi înghesuim cu lovituri concentrate de 88, dar imediat primim ordin să încetăm pentru a economisi muniţia şi să ocolim oraşul pe la vest, în direcţia Bastogne, ceea ce şi facem bucuroşi. Drumurile adiacente sunt însă teribile, total neadecvate tancurilor noastre.

Încetinim ritmul de marş, obsedaţi de vreun blocaj care ne-ar fi fatal. Un „Tigru" înţepenit e ca şi terminat, nu poate fi tractat nici de către altul, căci există riscul de a-i distruge transmisia, nici de două-trei semişenilate grele, pe care nu aveai cum să le aduci, sau, pur şi simplu, în situaţia noastră, de unde să le iei. Noroc că timpul era aşa de prost şi nu puteau interveni avioanele aliate, căci, dacă ne-ar fi surprins pe aceste căi de acces înguste, ne-ar fi terminat de mult. Dar iată şi inamicul. Cale de întoarcere nu există, iar în faţă sunt garduri succesive din piatră din spatele cărora se trage puternic, încasăm imediat două lovituri de aruncător prea slabe să ne provoace un rău. Îl strecurăm în faţă pe Legionar, al cărui tanc este prevăzut cu aruncător de flăcări. Jeturile sale aprind împrejurimile, dar nu îndrăznim să ne apropiem de gardurile blestemate, de frica vânătorilor de tancuri înarmaţi cu bazooka, aşa că îi mitraliem sălbatic. O grupă de grenadieri, susţinută de focul nostru, atacă prin învăluire succesiunea de parapeţi şi se încaieră pentru fiecare gard în parte. Plutonierul lor, un vulpoi bătrân, ne dirijează cu precizie prin radio şi reuşim să-i scoatem în final de acolo. Chiorul este turbat de furie, căci am consumat o grămadă de muniţie pentru grădinile astea, lucru care nu s-ar fi întâmplat dacă am fi avut acoperire de artilerie. În ceea ce ne priveşte, am rămas fără cabluri de remorcare, iar un ventilator huruie din cauza celor două mine de aruncător. Reparăm în cincisprezece minute totul, dar cablurile sunt irecuperabile. Ferească sfântul să rămânem blocaţi pe undeva!

Când am ieşit, în final, pe ruta principală, noroiul era deja prezent şi înaintarea lentă. Ştiam din experienţă că în curând aceste şosele se vor transforma în râuri de noroi. Suntem retraşi din flux în marginea pădurii, unde preţioasele noastre blindate sunt camuflate la repezeală. Tancul nostru este alimentat cu vreo două sute de litri de benzină şi asta datorită obsesiei maniacale a lui Porta de a nu rămâne în pană. Astfel că golim la repezeală toate rezervoarele vehiculelor distruse şi părăsite pe marginea drumului. Coloane de prizonieri americani apar de-a lungul şanţului, iar Porta nu mai are stare şi, în cele din urmă, pune ochii pe un negru uriaş cu figura crâncenă şi joben cu pene de indian.

— Hei „Pană-de-corb”, îl strigă el, ia fă-te'ncoace! Ia loc, amice!

Îi întinde o ladă de muniții.

— Dacă ai de gând să mă jecmănești, n-ai nimerit bine. Bastarzii voștri de pifani mi-au ras tot, de la ceas până la ciocolată..., zise el, râzând cu voce o baritonală extrem de plăcută.

— Fii pe pace, îi răspunse zâmbind roșcatul și îi întinse un trabuc uriaș. Obergefreiter-ul Josef Porta nu e un borfaș oarecare și nu fură de la prizonieri... Cum ziceai că te cheamă?

— Ei bine, sergent-major Matt Josua Forell, Divizia 28! Să înțeleg că ești un mare iubitor de negri și ai de gând să mă ajuți?

— Ai nimerit la fix! N-o să-ți vină să crezi, dar muzica și caracterul vostru mă fascinează, așa că, ce mai tura-vura, stau și mă întreb dacă n-ai chef s-o roiești la ai tăi!

Sincer uluită, „gorila” căuta un punct de sprijin împrejur, dar nimeni nu-l băga în seamă. Porta îi întinse o cană cu apă și îl îndemnă să bea.

— Apă, constată sec Matt. Care-i poanta?

— Asta e poanta, surâse enigmatic Porta și turnă un strop din poțiunea sa miraculoasă.

— Votcă! strigă extaziat majurul. Ce drăcovenie mai e și asta?

— Nu e niciun miracol, e știință. Știință nemțească, iar poanta e că îmi trebuie o legătură. Cred că ești de acord, dar ofensiva asta n-o să țină o veșnicie. Ai voștri or să ne dea peste bot imediat, însă, indiferent de ce-o să se întâmple, tu o să zaci într-un lagăr de prizonieri până la sfârșitul campaniei! Deci, mă bazez pe tine, să mă pui în legătură cu un tip puternic, în stare să-mi asigure protecție în schimbul formulei... Și să nu crezi că o să scapi cu vreo medalie de onoare. Am să te găsesc pe tot frontul ăsta, oriunde-ai fi! Nu-i așa, Micuțule?

Măgădăul, care asculta toropit discuția și aparent fără vreun interes, tresări și se ridică. Asemenea unui munte, era cu două capete mai înalt decât negrul. Figura lui era crestată de-ți îngheța sângele în vine. Îl bătu pe spate cu labele lui uriașe.

— Americănosule, trebuie să știi că noi umblăm liberi pe tot frontul, dacă vrem, și nu ne pasă de nimic, așa că hotărârea îți aparține! Ori te bagi, ori te întorci în coloana de prizonieri. Cu Porta nu-i de glumit, o să vezi!

— Băieți, asta e o chestie care-mi place, așa că batem palma. De cine-o să întreb când voi aranja treburile?

— Cred că voi răspunde la apelul „Hornul-galben”! zise arătând către jobenul sau. Și acum să ne grăbim, ora de apel va fi între cincisprezece și șaisprezece, indiferent de condiții!

Îmbrăcat într-o salopetă de camuflaj, l-am strecurat repede printre noi, iar Micuțul l-a condus în pădure. După nici cinci minute, un plutonier din SD apăru cântând asemenea unui copoi în călduri.

— Pot să jur, zbieră el, că acum ceva timp am văzut pe-aici un cioroi mare şi urât! Ştiţi ceva?

— Singura chestie mare şi urâtă de pe-aici eşti tu, răspunse Gregor care tocmai împărţea cărţile pentru un septic.

— Vă avertizez că nu-i de glumă! Este prizonierul meu şi îl vreau înapoi cât ai clipi!

— L-ai făcut tu prizonier? După câte ştiu, căcănarii de poliţai sunt obişnuiţi să se bată cu femeile şi copiii în spatele frontului, ori tu te oftici că nu poţi raporta iubitului Führer o căpăţână de negrotei.

— Te-am auzit, răsună o voce piţigăiată şi, din senin, apăru un căpitan.

Plutonierul zâmbi îngâmfat.

— Heil Hitler! Tună Mărunţelul şi ţâşni în poziţie de drepţi. Braţul său întins pentru salutul nazist trecu la câţiva milimetri de nasul ofiţerului cu un şuierat sinistru.

— Domnule căpitan, iertaţi-l pe acest soldat tembel, dar nu-i decât un erou schizofrenic retrimis pe front din greşeală! Locul lui e mai degrabă la balamuc!

— Erou, ce erou? Un defetist ordinar, şi lăsaţi dracului cărţile-alea, adunătură de trădători nemernici!

— Imaginaţi-vă, domnule, că Gregor a fost unul dintre ordonanţele şi şoferii personali ai Führer-ului! Din nenorocire, se afla lângă el în momentul atentatului, iar deflagraţia i-a tâmpit pe amândoi. Adolf şi-a mai revenit, prin graţia lui Dumnezeu, dar ăsta deloc, vorbeşte numai tâmpenii...

Am izbucnit cu toţii în hohote de râs, în timp ce SD-iştii se sufocau de furie. Chiorul apăru printre blindate.

— Într-o oră plecăm, Porta! Apropie-te, iar voi doi, dispăreţi, zise el, fluturând o mână către poliţai. Oamenii au alte treburi!

Porta se înfiinţa rapid cu plosca de rachiu, iar Micuţul cu un trabuc gata tăiat.

— Porta, urmă colonelul, abia am potolit spiritele în urma filmului cu Charlie Chaplin, aşa că fă bine şi ţine-te departe de banditţii ăştia din SD. Şi acum fiţi atenţi! Plutonul vostru va pleca primul într-un soi de recunoaştere prin luptă. Nu avem niciun fel de acoperire sau sprijin, aşa că mă bizui pe voi să nu picăm în vreo ambuscadă. Americanii sunt peste tot şi se mişcă rapid. Faceţi-i praf oriunde daţi de ei înainte de a se regrupa, şi fără fantezii. Ne-am înţeles?

Toţi comandanţii aprobară din cap. Chiorul îşi continuă inspecţia însoţit de Micuţul, iar lui Porta nu-i purta nimeni pică de data asta.

— Ce dracu'! Blestemă Bătrânul. Americanii ăştia chiar au de gând s-o roiască?

Lucrurile nu stăteau chiar aşa. A trebuit să facem chisăliţă una dintre acele ferme de piatră care împânzeau locurile pentru a-i scoate de acolo, cu o mare risipă de muniţie. Totul se desfăşura anapoda prin ceaţa aceea care

transforma ținutul acoperit de brumă într-un tărâm al fantomelor. Spre seară ne angajarăm împotriva unui sat în care se intra pe un pod de piatră. Era clar că nu se putea trece şi imediat izbucni un scandal monstru între Porta care voia să ocolim şi Bătrânul care voia micul nod rutier. Heide îi ținea partea şi Porta cedă în cele din urmă, sub amenințarea că i se va închide accesul la radio începând cu ora cincisprezece. Am plecat aşadar „voluntar" împreună cu Gregor şi Rodeck, ochitorul lui Birke, un soi de Micuțul în miniatură, sadic şi diliu, dar care în loc de laț purta o sabie de samurai. Am profitat de ceață şi ne-am strecurat cu dibăcie la baza podului. Am verificat tronsonul într-o linişte de mormânt. Podul era curat, dar stăruia un aer ciudat.

— Mine antitanc, şopti Rodeck şi arătă şoseaua.

— N-are importanță, zise Gregor, oricum „Tigrii" noştri nu pot trece. Podul e prea îngust, trebuie să măsurăm vadul.

— Ai cumva chef de vreo baie? Dacă tipii sunt acolo, iar noi vom măsura de pe mal, ne vor auzi cu siguranță.

— Eu zic să trecem şi să filăm locul.

Nu mai aveam răbdare, căci stomacul îmi fierbea de spaimă.

— Dacă sunt acolo, e imposibil să nu facă o mişcare... Am trecut podul peste bordura exterioară, asemenea unor pisici. Armele noastre înfăşurate în cârpe nu făceau niciun zgomot. Strecurați în boscheții de brad alb, am scormonit bezna cu binoclurile. Iată-i! Rodeck a descoperit primul. Un tun anticar şi două mitraliere cvadruple, camuflate la capătul unei mirişti, după un gard. Mai jos, pe direcția lor de tragere, malul canalului indica un vad circulat.

În clopotnița bisericii am descoperit alții care scrutau şi ei nervos orizontul, în aşteptarea unor tancuri, Ce nu vor să apară şi, în fine, la stânga podului între case, un „Sherman" negru, care se confunda teribil cu zidurile. La nici cinci metri de noi, apărură deodată jarul unei țigări şi un cuib de alarmare. Era o minune că nu ne-au văzut. Fără niciun semn, am scos armele albe şi i-am învăluit fulgerător. Erau patru. Însă doi moțăiau şi Rodeck i-a descăpățânat într-o secundă. Pumnalul meu a străpuns inima sergentului cu țigară, care a oftat imperceptibil, în timp ce Gregor l-a trăsnit pe celălalt între ochi. Rodeck a tăiat firele telefonului şi a descoperit un detonator. Deci, podul era totuşi minat abil pe undeva, pe sub arcadele grosolane din piatră. A privit GI-ul leşinat.

— Ce-ți veni dom'le? De prizonieri ne arde nouă? zise el, ridicând sabia. Am văzut destule...

— Aşa cum am văzut şi explozibilul plasat sub pod, ricana Gregor. Lasă-l, cine ştie ce surprize ne-au mai pregătit ăştia!

Rodeck se potoli şi, cu soldatul bine legat, am traversat în viteză, siguri că nu are cine să ne mai vadă.

— E un cuib de viespi acolo, Bătrâne, am zis eu. Trebuie acționat rapid, până nu vor descoperi lipsa pazei.

Prizonierul a fost trezit cu o cană de apă rece. Nici nu i se limpezi bine privirea, că în faţă sa zări mutra de coşmar a Micuţului şi a lui Rodeck.

— Ei, ce zici?

Se trezi cu laţul rece de oţel în jurul gâtului.

— Ai spus ceva? N-aud! zise Micuţul, strângând juvăţul.

Sabia lui Rodeck sclipi şi, cu o lovitură scurtă, tăie în două cască de oţel a americanului care, la vederea unei asemenea chestii şi uşor slăbit din laţ, începu să turuie de abia mai puteam să mai traduc. Am înţeles astfel că nu aveam în faţă mai mult de un pluton, dar foarte bine înarmat. La o rachetă roşie puteau veni şi alţii, aflaţi în apărare mai la est. Am alcătuit un plan, iar Heide îl anunţă pe Chiorul să trimită o grupă cu tărăboi mare, la dreapta vadului, pentru a ne acoperi acţiunea.

Tancurile au sosit cu farurile aprinse şi sunet de claxoane. Americanii se mişcau în direcţia vacarmului. „Sherman” -ul se dezlipi din grădină şi porni cu toată viteza pe lângă taluzul ce mărginea ogoarele. Era un semn că n-au minat terenul din faţa lor, motiv de bucurie pentru mine, Gregor şi Rodeck, care aşteptam lipiţi de tancul Legionarului, să verificăm zona după trecerea vadului. Surpriza era totală, deşi a fost puţin probabil să ne fi zărit cineva. Cinci proiectile explozive au ţâşnit din ţevile lungi, distrugând instantaneu turla bisericii, cuiburile antitanc, mitralierele şi amărâtul de „Sherman”, care rula încă cuprins de flăcări. Plutonul trecu intempestiv prin văd, iar noi am rupt-o la fugă peste miriştea brumată, cu detectoarele de mine în mâini. Un iad de mitraliere şi aruncătoare de flăcări ne acoperi. Bătrânul lansa fumigene, în timp ce noi traversăm în diagonală fără să găsim vreo mină. Rodeck acoperi lumânarea de magneziu şi monştrii se repeziră direct peste case. E de neînchipuit impactul unor maşini de şaptezeci de tone asupra înghesuielii de case, dar şi periculos. Un simplu soldat cu o bazooka sau sticle incendiare poate veni de hac blindatelor cât ai clipi, având în vedere lipsa de orizont printre ruine. Ne-am adăpostit la baza unui perete, aşteptând celelalte blindate. Rodeck a verificat atent torţele cu magneziu, căci o greşeala de culoare ne-ar fi putut aduce automat moartea. Eu priveam cerul neguros, care cernea fulgi de polei, dar nicio rachetă roşie nu avea să mai apară. Plutonul inamic a fost măcelărit în întregime, iar noi ne-am stabilit în locul lor. Chiorul a adus, de nu se ştie unde, o grupă de genişti care a deminat şi lărgit tablierul podului cu o gălăgie infernală, de parcă ar fi construit altul nou. Satul era părăsit de civili, dar Porta şi Micuţul au făcut un raid fulger şi au înhăţat toată haleala posibilă. Arta de a stăpâni terenul era punctul lor forte şi, în jurul miezului nopţii, iată-ne în compania Chiorului înfulecând găini la proţap şi frigărui din carne conservată stropite din belşug cu vin roşu american. UŞ Army ştia să aibă grijă de ai lor, judecând dupăcantitatea imensă a buteliilor de Beaujolais care se găseau peste tot. Infanteria purtată ne ajunse din urmă cu puţin peste ora două, dar tumultul deplasării nu reuşise să mă trezească.

Bătrânul m-a scos de la gărzi, datorită misiunii de cercetare, aşa că mi-am revenit în zori, legănat de rulajul lent al tancului. Mirosea a cafea şi țigări Camei; în față, moaca pocită a Micuțului.

— Ah, eroul nostru s-a trezit! Ai fost citat prin ordin de zi! Vei primi crucea de lemn cu şuturi în cur, dar mai întâi serveşte o cafea şi o țigară...

— Se întâmplă ceva nasol, zise Heide deodată.

— Ți-ai adus aminte cum te cheamă, ş-acum te urăşti pentru asta, îi râse Porta în nas.

— Ai putea să laşi la o parte glumele tale tâmpite! Ascult de-o oră toate frecvențele şi nu am decât o singură concluzie: trupele noastre din sud sunt blocate încă de ieri...

— Ce naiba aiurezi acolo? se răsti Bătrânul. Nu se puteau împo» tmoli aşa repede.

— Dar ce, mă crezi tâmpit? Izbucni Heide şi se lansă într-o combinație de explicații, care îl convinseră pe Bătrânul.

— Mie unul mi-ar părea bine să o încheiem cât mai repede şi s-o zbughim dincolo de Rin, la bordelurile noastre, declara Micuțul, defetist. Am auzit că belgiencele astea sunt nişte amărâte care umblă cu grenade în chiloți...

— Mai tacă-ți fleanca, cobe! sări Porta. Eu am treburi importante aici. Una e să tratezi ca învingător, alta e să te milogeşti ca învins! Măcar de-am ajunge la Namur, să mai tragem de timp...

— Până una-alta, se pare că vom trece Mense-ul singuri, fără idiotul de Brandenberger şi cu benzină de furat. Parcă vă şi văd cumpărând benzină de la americani, râse Heide.

— Află, imbecilule, se oțărî Porta, că, dacă m-aş fi ocupat eu de aprovizionare, o făceam şi pe-asta de mă pomeneau toată viața în cărțile de istorie... Hei! Voi, de-acolo, mişcați-vă odată, că n-am chef să opresc... idioților!

O pocnitură ne avertiză că Porta îi lovise pe cei din față. Am privit prin lunetă, căci nu aveam chef să scot capul în gerul de afară. Era un transportor pe care Porta îl tot ciocănea furios. Cutia de viteze a bietei maşini scrâşnea neputincios.

— La o parte! zbieră lunganul furios, ridicat în picioare. Doar n-o să oprim un regiment de tancuri din cauza ta?

Motorul autoblindatei începu să cedeze, aşa că înainta mai mult împinsa. Fața lividă de spaimă a unui maior se întoarse spre noi.

— Ori calcă-l, ori lasă-l în pace! strigă Bătrânul. Ăsta o să ne facă raport!

— Mă doare-n cot, zise el, scuipând, îl împing în şanț!

Îi făcu semn spre rigolă, întrucât din față se apropia o altă coloană, apoi acceleră. Motorul porni ca printr-o minune şi maşina o luă din loc ca din puşcă. Prin ceață răzbăteau cântece şi urlete vesele.

— Ia te uită, ne avertiză Porta, ne apropiem de un circ! Ce se întâmplă,

copii? Strigă el către Volksgrenadierii din camioane.

— Americanii au luat-o la sănătoasa, se predau în masă peste tot! - Sunteți siguri că nu visați? întrebă Micuțul. Absolut, n-am văzut aşa ceva de când suntem. Priviți, ziseră ei râzând şi aruncând în tancul nostru cu batoane de ciocolată şi țigări.

Era clar, prăpădiții ăştia, care habar nu aVeau de front, confundau opt mii-nouă mii de soldați prizonieri cu predarea unei armate întregi. Dacă Führer-ul ar fi văzut ce-a trimis pe front, ar fi amuțit de uimire. Totuşi) faptul părea prea puțin probabil, pentru un tip refugiat în fă^îi cavalereşti. Ajunsesem martorii unui nou mod de război în care absurdul se împletea cu burlescul, ca în filmele mute.

Operațiunea „Greif" se împotmolise lamentabil. Skorzeny a avut ghinion de la început. UaXerialul american livrat era insuficient, primise uniforme abia cât să-i ajungă pentru echiparea şoferilor şi a câtorva hsoptori, iar drept material rulant, vreo opt tancuri şi două mi de camioane. Ziua de 16 decembrie îl găsise alături de Qorpul Blindate SS, în sectorul Graben-Losheim. Dar ofensiva era condusă prost în aceste locuri. Americanii se încăpățânau să reziste, drumurile înguste se aglomerează şi apar prăbuşiri tot mai dese. Scorzeny se mulțumeşte, aşadar, să lanseze comandourile speciale în sectorul sudic. Ziua de 17 găseşte Corpul I Blindate SS staționând fără carburant, iar ruptură în care trebuia să atace Brigada 150, nu mai putea fi redată şi Skorzeny îşi pune oamenii la dispoziția Corpului Incapabil de a efectua o acțiune militară normală, el eşuează sângeros într-o tentativă de cucerire a oraşului Malm^y în fața Diviziei 30 americane. Brigada 150 este înlocuită de o divizie de infanterie şi trimisă pentru refacere, dar curând va fi desființată. Culmea rasului abia urmează. Cele opt echipe alcătuite din aproximativ douăzeci şi şase falşi americani, care au pătruns în spatele frontului, trec la acțiune; schimbă tăblițele de marcaj, taie liniile telefonice şi se semnalează câmpuri false de mine, ba chiar, culmea... aruncă în aer un depozit de muniție, dar niciuna dintre echipe nu găseşte vreun depozit de carburanți, atât de mult visați de OKW. Din data de 18, ei încep să fie descoperiți şi capturați, dar prea târziu; tot frontul american este cuprins de o „spionofobie", ce va provoca haos în rândul trupelor. Mii de polițişti militari au pornit în căutare de sabotori şi, în curând, jumătate din armată îl căuta pe Skorzeny în rândurile sale. Nu se ştie de unde s-au aflat semnele de recunoaştere, ca de pildă al doilea nasture de la bluză descheiat sau două ciocănituri în cască, dar, nefiind de ajuns pentru a-i distinge pe falşii americani, s-au inventat tot soiul de metode pornind de la a cita diverse localități său nume de sportivi şi până la a pronunța cuvântul „wreath". Toate aceste interogatorii deveniseră obligatorii la orice intersecție de drumuri, însuşi Bradley căzând pradă de nenumărate ori acestor controale furibunde. Psihoza ia amploare şi se răspândeşte ca o ciumă, până la Paris, unde Marele Cartier General de la Versailles este transformat într-o fortăreață. Eisenhower se trezeşte mai întâi spre hazul iar apoi spre furia lui prizonier în

propriul fief. Serviciile de securitate erau convinse că în regiune circulau zeci de asasini gata să-l ucidă pe comandant, şi aşa se face că nici la data de 27 decembrie, când pleca la Bruxelles să-l întâlnească pe Montgomery, el nu va scăpa de pază în exces a trupelor speciale.

Acțiunea „Stosser” nu a făcut decât să întețească starea de panică din spatele frontului. Imediat ce au aflat de paraşutiştii germani, soldații americani, care confundau cele două operațiuni speciale, au luat-o razna. Din toate părțile curgea o avalanşă de rapoarte care blocau o grămadă de oameni, ce trebuiau să verifice.

Gruparea de paraşutişti a Oberstleutnant-ului von Heydte a fost constituită la Alten la 11 decembrie, din personal preluat de la Armata I Aeropurtată ce staționa în Olanda.

Pe 15decembrie le va fi pusă la dispoziție Armată a VI-a Blindate SS. Paraşutiştii trebuiau lansați la sud de Europeni, în regiunea Baraque Michel, cu scopul de a intercepta comunicația Europen-Malmedy. Ei trebuiau să mențină această zonă până la venirea lui Sepp Dietrich, care avea misiunea de a cuceri masivul Elsenborn ce bara drumul spre Licge. OKW-ul va încălca, însă, din considerente de ordin tactic toate regulile prestabilite unui desant aerian; condiții de vânt sub şapte metri pe secundă ca limită pentru paraşutare, lipsa unor hărți detaliate ale regiunii sau un plan în relief, inamicul care domina terenul etc, lucruri care vor transforma această ultimă acțiune aeropurtată germană într-o sinucidere.

Cele patru companii sunt transportate în noaptea de 16-17 decembrie cu o sută şase avioane „Junkers” 52, ce decolează de pe aeroporturile Paderborn şi Lippspringe. Lansarea este amânată douăzeci şi patru de ore din lipsa mijloacelor de transport până la terenul de zbor, apoi, ca urmare a unor greşeli de navigație, ei vor fi lansați cu mult înaintea zonei de atac şi pe un vânt năprasnic ce depăşea şaptesprezece metri pe secundă. Oamenii se răspândesc pe teren, o parte din ei rănindu-se la aterizare, containerele cu armament greu, muniții şi alimente se pierd în majoritate, iar aparatele radio sunt distruse total. Heydte va reuşi să regrupeze cu mari eforturi abia două sute şaptezeci şi cinci de paraşutişti din o mie. După o scurtă ciocnire cu o unitate americană, ei pornesc în după-amiaza zilei de 17 spre Europen. Frigul şi zăpada, ca şi lipsa de informații, fac zile negre soldaților. Moralul lor este la pământ după noile ciocniri din zilele de 18 şi 20, soldate cu pierderi foarte grele. Ei nu ştiu că Sepp Dietrich a eşuat în misiunea lui de a cuceri masivul Elsenborn şi rătăcesc epuizați prin zonă, în căutarea unui contact. În fine, pe 21, se hotărăşte încetarea acestor acțiuni lipsite de sens şiparaşutiştii se împart în grupe mici pentru a putea răzbate prin liniile americane. Von der Heydte porneşte şi el la drum pe data de 22 şi ajunge, exterminat de oboseală şi cu picioarele înghețate, la Montjoie unde este făcut prizonier, ca şi cea mai mare parte dintre oamenii săi.

Bilanțul acestei dezastruoase acțiuni s-a soldat cu distrugerea a patruzeci de vehicule şi blindate, vreo treizeci de prizonieri aufost eliberați pentru a avea grijă de paraşutiştii răniți. Cam acestea au fost, în mare, campaniile trupelor speciale soldate cu un eşec fizic, dar care au avut un impact psihologic extraordinar asupra trupelor aliate.

ÎNTÂLNIRI LA NIVEL ÎNALT

„Ori la bal, ori la spital”! Cam acesta era spiritul care a caracterizat următoarele zile ale ofensivei. Aşa se face că ne aflam instalaţi comod în subsolul călduros al unei ferme în compania lui Matt „Pană-de-corb” şi a doi subofiţeri americani. Tipul se ţinuse de cuvânt şi ne-am trezit pe la patru şi jumătate după-amiaza cu apelul „Hornul-galben” şi coordonatele de întâlnire. Spre bucuria ofiţerilor care duceau lipsă acută de informaţii, ne-am constituit în grupă de voluntari pentru cercetare prin „ţara nimănui”. Era minunat când nimeni nu se interesa de război. Ai fi putut pica în reveria periculoasă în care, dacă puterea ar fi încăput pe mâinile celor mici, toţi „inamicii” şi-ar fi dat mâna de la Rin la Oder. Din păcate, nici la balamuc nu găseai o asemenea idee. Pentru a dezmorţi contactul, le-am adus cadou echipament de iama. De data asta, noi eram pregătiţi, iar ei dezbrăcaţi. Tipii erau turbaţi după suveniruri nemţeşti, aşa că le-am pregătit şi o ladă cu arme şi decoraţii superbe; în schimb, ei au venit cu un jeep plin cu cele mai fascinante bunătăţi, începând cu whisky de Tennessee şi terminând cu marijuana. Matt făcu prezentările fără fasoane. Plutonierul Spacek, de la intendenţă, de ce oare nu putea fi de altă parte şi deţinător al unei distilerii moştenită din tată în fiu? S-au pus actele pe masă cu numere matricole şi adrese. Spacek fu de acord pentru o jumătate de formulă să ne ajute la ananghie, căci, normal, avea relaţii în armata lui Patton. Porta făcu o demonstraţie cu licoarea fermecată, iar yankeii picară pe spate, muţi de uimire, apoi hotărâră, în cel mai curat spirit imperialist, formarea unei societăţi pe acţiuni, care să poată susţine amploarea unui asemenea proiect.

— Sper să te protejezi şi să nu crapi! încheie Porta. Aş fi complet dezamăgit…

Am încheiat scurta negociere cu un lung bairam început cu acel minunat whisky, care te ridica la rangul de înger, şi ajungând la ţigări răsucite din „iarbă”, care te ridicau mai apoi în Rai. Am râs cu fălcile scrântite când Micuţul a înghiţit zece pachete cu gumă de mestecat, iar Bullock a confundat supozitoarele de hemoroizi ale lui Gregor cu ciocolata nemţească şi a mâncat din curiozitate toată cutia; n-a murit nimeni. Ca să înviorăm atmosfera, am umflat prezervative albe şi verzi şi am pus muzică din colecţia lui Porta. Au urmat o masă atât de selectă, de-ar fi crăpat de invidie orice mareşal aflat la Ritz, şi-o beţie atât de porcească, încât ar fi amuţit şi cel mai ordinar beţiv. Pe la nouă seară am luat legătura cu regimentul, aşa că am organizat un concurs de tir în timpul căruia Heide şi Matt au urlat atât de convingător în microfoane, de-am umplut de emoţie ambele fronturi. Micuţull, care în ciuda minusurilor sale era un mare dansator, a învăţat cadril de Louisiana, şi în curând pereţii se cutremurau ca loviţi de bombe. Drept urmare, am fost expediat să văd dacă se întâmplă ceva. Ferma de piatră nu lăsa niciun zgomot în afară. Totul era liniştit, buhuitul frontului răsuna la câţiva

kilometri, în schimb se petrecu un fenomen care mă îngrozi: norii se destrămau, lăsând să apară petice de cer înstelat. „Fă, Doamne, să ningă, m-am rugat, iar avioanele să rămână la sol.” Şi m-am întors în adăpost.

— Cred că se înseninează! i-am anunțat.

Dar m-am ales cu un hohot de râs demențial, provocat de marijuana fumată în exces.

— La dracu' cu războiul! Am zis, şi i-am smuls țigara din gură Legionarului.

— La dracu', doar poate să mai aştepte până dimineață, mon ami.

M-am trezit cu o ciudată stare euforică, fără nicio urmă din acea mahmureală cumplită după o noapte de exces. Ruga îmi fusese ascultată, căci ningea din abundență cu fulgi mari şi liniştiți. Peisajul imaculat era absolut mirific, iar din balconul fermei se înalță un cântec de flaut atât de clar şi de echilibrat, încât părea izvorât din altă lume. Era Porta, care se născuse parcă greşit, pe un tărâm care nu-i aparținea.

— Doamne, oftă Matt, mi-ar plăcea să-mi cânte la înmormântare individul ăsta!...

— De ce nu la nuntă? Am întrebat eu mirat.

— Dacă mâine s-ar semna armistițiul şi s-ar termina nebunia asta, poate că da! Drumul e lung şi nu mă văd altfel...

— Putem interveni să rezolvăm chestia asta, zise râzând Micuțul. O rană bine plasată şi te întorci acasă! E mai rău de noi, că nu avem unde ne duce; indiferent de spital sau tabără, ne aşteaptă frontul iar şi iar, până o să crăpăm!

Porta, mulțumit de felul cum debutase afacerea şi cum în astfel de clipe avea şi idei geniale, lansă propunerea de a schimba maşinile între noi, precum şi o parte din hărțile care marcau practic aceleaşi rute şi cote. Ideea a fost primită cu entuziasm de ambele tabere, şi astfel Chiorul rămase fără Kubelwagen-ul său de campanie.

Americanii au plecat, urmând ca noi să părăsim ferma la o oră în urma lor. Porta ne-a pregătit o omletă uriaşă stropită cu whisky, asistat fiind de Micuțul, care băuse deja vreo douăzeci de ouă crude. Izgonit în cele din urmă, s-a apucat să cotrobăie prin acareturi, unde a descoperit un butoi uriaş cu Riesling de Moselle, din care trase imediat la măsea, nu care cumva să fie otrăvit de inamic. La etaj, maniacul de Heide îşi trăgea la maşina de cusut o salopetă albă de camuflaj, din lenjeria de pat. Porta bătu în cratiță anunțând micul-dejun. Masă grozavă în bucătăria rustică cu bârne înnegrite de fum şi veselă de cupru, aliniată pe rastele, ca la regiment.

— Cine credeți că or să intre primii aici? întrebă deodată Heide.

— Mon ami, cred că stăpânii fermei sunt pe undeva pe-aproape şi aşteaptă să plece tâlharii... Aşa că las-o baltă cu dinamită!

— Ba eu cred că trebuie minată. Ferma se află pe o cotă prea înaltă şi nu

vreau ca băieții noștri să moară pentru a ocupa locul ăsta.

— După cum am zis, las-o baltă! Dacă vor dori, într-o secundă vor rade locul ăsta şi ai noştri, şi ai lor, aşa că dă-le o şansă bieților oameni...

Uşa se trânti de perete şi un civil cu fața răvăşită năvăli înăuntru. Gregor, care făcea de pază, apăru în urma lui şi bloca ieşirea. Râdea amuzat că de o glumă bună. Omul rămase stană de piatră cu privirea îngrozită. Jeep-ul de-afară îl păcălise.

— Hei, mon ami! îl interpelă Legionarul în franceză. Vous attendez ou quoi?

— Sunteți americani sau..., bâigui el.

— Sau! zise Porta, salutând cu jobenul.

Îşi potrivi monoclul crăpat şi îl măsură din cap până în picioare.

— Cred că te mână ceva foarte urgent, eşti grăbit să lichidezi câțiva nemțălăi?

— Cred că deja este invers, zise el, frământând bascul în mâini. O echipă de-a voastră ne-a pus să ne săpăm mormântul.

— Ce tot spui acolo? sări Gregor.

— Exact ce auziți! Ne-a arestat o grupă din SS. Sunt trei familii în total, acuzate de colaborare cu partizanii care sapă dincolo de colină, la ferma Sainte-Michele!

— Ei, acum că ne-ai stricat pofta de mâncare, să mergem până acolo, zise Porta, ridicându-se. Şi bagă bine la cap, noi nu suntem din SS. Astea-s capete de mort de la blindate...

— E vreo diferență? întrebă omul uimit.

— E! Cum te cheamă?

— Emile, Emile Dubru, şi vă asigur că nu avem nimic comun cu Armată Secretă! Acolo sunt mai multe femei şi copii!

— Lasă asigurările şi să ne grăbim, altfel amicii tăi vor fi terminați...

Am demarat în trombă. Sub îndrumarea lui Emile, Porta conducea jeep-ul nebuneşte, cum doar el era în stare. Am pătruns intempestiv printre clădiri şi am constatat că belgianul avea dreptate.

— Are cineva altă părere? zise privind spre Heide. Acesta nici nu clipi.

Eu m-am agățat de mânerele uriaşei Browning.

— Rămân la mitralieră!

— Bine, Swen, ne acoperi! Să vedem ce se întâmplă! L-am recunoscut pe căpitanul subțirel cu voce pițigăiată de la SD şi probabil că Porta se bucura teribil să dea de el. Câțiva SS-işti aparțineau fasciştilor belgieni din legiunea Wallonie. Emile urmărea năuc scena. Porta strigă vesel:

— Ia te uită ce alăturare! Eroii de la Paderborn şi trădătorii lui Degrelle. Întotdeauna m-am întrebat cum se împacă cei mai teribili şi puri arieni cu toate lichelele Europei!

— Ce v-am spus eu! strigă triumfător Gregor. Ăştia nu sunt în stare să se

bată decât cu muierile şi copiii! Am avut dreptate, nu...?

Senderkommando-ul încremenise. Aşa ceva era de închipuit. Nu era posibil să fie tratați cu lipsă de respect, ei care erau stăpânii de drept în spatele frontului. Căpitanul realiză că situația devenise foarte periculoasă, dar educația şi aroganța SS nu făceau casă bună cu rațiunea.

— Ce vă băgați! „orăcăi” hazliu, precum Donalcj puck. Ştergeți-o imediat de-aici până nu dați de belea! Nu vă puneți cu noi!

Oamenii săi se agitară aprobator. Legionarul scuipa scârbit.

— Ai dreptate, căpitane, avem de-a face aici cu nişte ^amici foarte periculoşi! Mă refer în special la țâncul ăla de-colo cu față de ucigaş, ăla trebuie să fi lichidat o groază de germani nevinovați! Ia mişcă-te încoace, tâlharule, să te interogheze nenea Alfred!

Puştiul aruncă lopata, pe care abia o putea ține, şi-şi şterse nasul cu dosul mânecii. Era îmbrăcat cu o haină subțire şi tremura ca varga. Din ochii săi albaştri însă nu curgea o lacrimă.

— Voilă, mes camarades, se adresă el celor din legiunea Wallonie. Quel visage effrayant! II pourraiî vous a^assiner d'un seul coup s 'âl voulait! Comment t 'apelles-tu, p^țiț mis-erable?

— Roger, monsieur.

— Roger? Răcni Legionarul. Nici nu se putea alt-fel, e un nume predestinat. Poftim, Roger, ține pistolul meu, vreau să demonstrăm de ce eşti în stare.

Bietul puşti se prăbuşi imediat sub greutatea masiv-ului PPS rusesc. SS-iştii se priveau întrebători.

— Hram, dă-l încoace, prefăcut mic ce eşti! Voila, încearcă cu o grenadă.

Şi smulse de la centură o defensivă americană căreia îi scoase cuiul. SS-iştii dădură înapoi.

— Ați înnebunit! Izbucni căpitanul. Veți fi execrați o dată cu civilii, aşa ceva nu este posibil.

— Singurii nebuni de pe-aici sunteți voi, amice, replică Porta, îmbrâncindu-l. Iar în privința execuției, te înşeli de asemenea!

Unul dintre belgieni, mort de spaimă, interveni disperat:

Ninsoarea se întețea din nou. În câteva ore, groapa comică va dispărea complet sub covorul alb. Micuțul ne-a reamintit de butoiul cu Riesling, pe care îl meritam din plin de data asta.

Lowe e stupefiat la vederea jeep-ului, iar povestea abracadabrantă a lui Porta îl zăpăceşte de tot. Suntem primiți triumfal într-un moment când toată lumea ne dăduse diSpăruți. Trebuie să acordăm Chiorului o lungă întrevedere în Care'âi pasăm hârtiile şi îl îmbrobodim total. Căile de acces adiacente îl încântă pe general. Apare şi comandantul Hinka, care raportează despre butoiul cu vin alb, dar Chiorul se mulțumeşte cu jeep-ul. Se pare că experiența cu alcoolul îi ajunge. Inka turbează, dar Chiorul dă ordin clar să se păstreze butoiu^ apoi ne

expediază în timp ce se învârte în jurul jeep-ului, v'izibil încântat de noua sa jucărie.

Regimentul este în fierbere. Tancurile demarează umil câte unul pe direcția Bourcy, la nord de Bastogne. Bătrânul e curios de moarte. Nu crede o iotă din spovedania lui Porta, asortată cu eroisme tipic naziste, dar nu poate scoate o iotă de la nimeni. Toată afacerea pute, iar el se resemnează până la urmă, încetând să se mai intereseze de întâlnire. Străbatem şoselele noroioase în forță. Dumnezeul tanchiştilor e în continuare cu noi, blagoslovindu-ne cu o pătură groasă de nori. Întâmpinăm rezistență în împrejurimile localității, dar primim ordin să nu pierdem timpul, aşa că facem o voltă largă pentru a Ocoli Şsudul Noville, de care se vor ocupa cei de la Divizia 2 Blindate. Ne îndreptăm rapid spre Bretagne, să ajutăm idioții de grenadieri. Americanii fug rapid de colo-colo. Infanteria este tocată de înspăimântătoarele „Meat-chopper” cu patru țevi. Salve de mine ne susțin din spate şi ne repezim pentru a atinge valul de apărare care se agață de teren cu încăpățânare. Țancuri desfăşurate pentru apărare: Bătrânul îmi semnalează un „Sherman” la aproximativ nouă sute de metri. Îl angajam în viteză şi îl văd cum creşte în vizor de la un punct, cât o cărămidă, la o namilă neagră necamuflată. Trage prea scurt şi proiectilul pică în fața noastră. Trecem în viteză pâlnia de obuz. O grenadă de bazooka buşeşte inutil botul teşit, tencuit cu beton, al „Tigrului” nostru. Heide seceră cu mitralieră servanții care încercau o nouă lovitură. „Sherman” -ul răsuceşte turela înaltă, dar e rândul meu. Trag, şi proiectilul perforează scutul frontal cu o jerbă de scântei asemenea unei comete. Tubul gol pică cu zgomot. Micuțul încarcă un incendiar la repezeală. Namila încarcă fără dispozitivul ajutător, extrem de rapid, uriaşele grenade aurii. Doar el e capabil de aşa ceva. Tancul american e făcut terci şi arde cu vălătuci negri de fum, aşa că am lansat asupra cuibului foc. Mitraliera grea antiaeriană zboară bucăți în toate părțile, amestec de carne sfâşiată şi saci de nisip zdrențuiți. O mare de foc se propagă peste linia de apărare. Echipajul celui de-al doilea „Sherman” fuge nepăsător, părăsind blindatul. Tipi cu experiență, se pare, căci o tulesc în diagonală pentru a se apăra de tirul mitralierelor noastre. Ceilalți dispar şi ei în peisaj, iar lupta încetează brusc. Fără infanterie, care habar nu are pe ce lume trăieşte, nu putem face nimic, căci nu poți alerga câțiva inamici cu ditamai tancul. Cei care tocmai au fugit sunt veterani cu experiență şi foarte periculoşi. Cunoşteam tipul ăsta de soldați, ce ne vor aştepta cu tenacitate în altă parte, şi dacă acum nu am pierdut nicio maşină, se va întâmpla cu siguranță a doua oară.

Am inspectat pentru prima dată un „Sherman” în stare perfectă. Era un M4A2, cu tun de 76,2 şi patru mitraliere, de ultimă generație, totuşi prea slab pentru noi. Aceste „Tommy-cooking”, cum erau poreclite, luau foc imediat, în ciuda faptului că fuseseră reproiectate şi protejate mai bine împotriva loviturilor. Alte două mari dezavantaje se regăseau într-un handicap serios; grosimea blindajului de 30-40 mm față de 200- 110 a „Tigrului” şi faptul că tunul nu

trăgea cu proiectile. Avea însă şi un atu forțe: se găsea în cantități atât de mari, încât anula superioritatea noastră tehnică. Chiar şi un „Tigru” putea fi doborât de o haită de hiene!

Ne-am însuşit la repezeală toate lucrurile importante, părăsite în „Sherman”, inclusiv prețiosul combustibil, după care l-am aruncat în aer cu o grenadă plasată în magazia de muniții. Lăsăm zona în grija trupelor de acoperire, care să hărțuie americanii, şi pornim din nou în viteză, spre încrucişarea de rute care duc spre Flamierge şi Rochefort. Am atins punctul spre după-amiaza, interceptând astfel toate şoselele ce duc spre Bastogne. Rămâne de văzut încotro vom fi dirijați, aşa că aşteptăm apariția elementelor din Regimentul „Panzer Lehr”. Inițiem o partidă de cărți pe mâncare americană. Era o chestie avantajoasă dat fiind că sfârşeam prin a mânca împreună. Bătrânul apăru cu un comunicat prin care se cerea relații despre plutonul 3 al Brigăzii 1 SD, dispărută în luptă. Se oferea recompensă pentru orice informație.

— Cred că o să încep o investigație pe cont propriu, declară Micuțul.

Dar imediat căpătă un şut la țurloaie, iar incidentul se consideră încheiat. Lowe apăru pe o motocicletă care stârni invidia lui Porta. Frână arogant şi ne anunță că vom lăsa Bastogne în plata Domnului, urmând să pornim spre Rochefort.

— O Harley-Davidson? întrebă Porta mieros, şi pipăi drăgăstos rezervorul vopsit în kaki mat cu frumoasa emblemă.

Locotenentul se strâmbă ca atins de lepră.

— Ia-ți labele de pe „Indian” -ul meu şi să nu aud o vorbă de vreun troc sau licitație! Am comandat deja o cutie de lemn pentru colet, aşa că, în maximum două zile, o trimit acasă! Ai priceput?

— Doar nu credeam că tot ce mişcă pe frontul ăsta îmi aparține! Totuşi...

— Nicio vorbă! se răsti Lowe. Şi, ca să nu uit, veți rămâne să păziți intersecția până diseară, când veți fi schimbați cu cei din 26 Volksgrenadier. Dacă se va strecura vreun yankeu pe aici, veți răspunde cu capul! Beyer, ce informații avem?

— Americanii se regrupează în jurul Bastogne-ului, domnule. Dacă indivizii din Panzer divizion 2 nu vor ataca până dimineață, o să fie al naibii de greu să cucerim oraşul. Şi aviația...

Lowe privi harta, gânditor.

— Fără îndoială că va fi aşa, iar aviația noastră nu este niciodată unde trebuie, în ultimul timp. Ei, dar nu-i treaba noastră, de data asta! Vor scoate castanele din foc cu mâna altora. Nu?

Porneşte motorul cu ochii licărind ciudat. Pe şosea îşi face apariția jeep-ul Chiorului, care ne salută cu bastonul său de lemn, şi pornesc împreună de-a lungul coloanei regimentare. Nu trec nici zece minute, şi apare amicul Wolff în viteză. Maşina încetineşte, iar dobitocul urlă în gura mare.

— Hei, băieți, am auzit că se fâțâie pe-aici un fanfaron pe Harley-Davidson! Știți ceva?

— Chiar acum a luat-o încolo, arată Barcelona către Flamierge via Bastogne. Dar care-i poanta?

— Nemernicul a șutit motocicletă din parcul meu și, indiferent cine va fi, îi voi rupe bucile!

Face un semn cu cravașa și Mercedesul demarează în trombă, spre deliciul nostru, care abia așteptăm ca Wolff să pice direct în brațele americanilor.

Parcăm tancurile în apărare și organizăm gărzile, cu recruții cei noi, bineînțeles. Doborâm un brad pentru camuflaj și foc. Dacă la ruși nu găseai o țandăra, aici era Raiul pe pământ. Iama grea din Ardeni nu reprezenta aproape nimic pentru noi. Trăiserăm luni atât de cumplite în campania din răsărit, încât stârneam nedumerire prin nepăsarea afișată în Belgia. Bieții oameni proaspăt încorporați sufereau de frig, ca să nu mai vorbim de americani, care aveau să fie considerați eroi doar pentru simpla trecere a iernii. Habar nu aveau ce înseamnă să lupți la minus 50-58 grade Celsius, când și oțelul armelor devine casant, să privești neputincios cum îți pierzi extremitățile membrelor, una câte una, să te trezești putrezit până la senilitate fără să-ți dai seama, să mori încet, cuibărit printre Hbărci în bordeiul de zăpadă.

Ne-am uscat bocancii și picioarele, fericiți. Nimic nu vroiam mai mult decât să luăm cu asalt orașele. Zgomotul rău al luptei răzbătea clar dinspre Bastogne, punctat de bufnetul ciudat al artileriei grele americane. Războiul de-aici avea o fața diferită. Americanii își protejau oamenii. Nu vedeai atacuri eroice la baionetă, cu strigăte de ură. Ei te copleșeau cu un potop de foc și avalanșe de tancuri, și mai ales acele avioane de asalt care ne măcinau cu sălbăticie. Cel mai mic obstacol era tranșat cu obuzierele de mare calibru și totul cu o risipă de muniție care la noi era de neconceput. Lupta intra într-o fază tehnică, lipsită de personalitate, în care eroul trecea în plan secund. Proaspeții noștri recruți, prea puțin instruiți în (llptg) picau precum muștele, tocați de artilerie și mitraliere, să mai dea ochii cu vreun soldat american.

Soldatul american era o specie cu totul aparte. Nimic din patriotismul rușilor, cavalerismul englezilor sau bravada francezilor, departe de psihicul dur al germanilor. Gregor i-a descris succint și obiectiv: fanfaroni aroganți și necioplIți, dar în cele din urmă foarte imprevizibili. Din punctul de vedere al lui Porta, aveau foarte multe în comun cu noi și îi simpatiza, deși pentru el yankeii nu erau în general decât niște Găini bune de jumulit. „Americănoșii s-au născut ca și noi cu arma înmână. Pentru ei, moartea nu reprezintă ceva ieșit din comun; o națiune de gangsteri iuți la mânie și setoși la câștig” spunea el. Gregor Heide și Hinka îi urau pur și simplu, considerându-i o adunătură sinistră de nații condusă de evrei, Micuțul și Wolff nu vedeau decât vestul sălbatic, povești cu cowboy și pistoale Colt scoase la cea mai mică provocare, dar mai ales filmele la care ei ar fi

căscat gura zile întregi. Barcelona şi Wiese erau fascinaţi de-a dreptul şi nu visau altceva decât la însorita Californie. Wiese se credea chiar american reincarnat şi gândea în engleză. Plăcerea lui cea mai mare era să trăncăne cu prizonierii. Făcuse scăpaţi atât de mulţi, încât devenise legendar. Bătrânul şi Legionarul îi tratau cu condescendenţa unor profesionişti. Pentru orice, un amic se putea transforma rapid în inamic şi invers. „À la guerre comme à la guerre!” mormăia teribila maşină de război Alfred Kalb.

Curând, focul nostru deveni unul de front. Micuţul era un specialist desăvârşit al focului fără fum. El vâra lemnele care fuseseră puse în jurul vetrei la uscat, sub tăciunii încinşi, şi scotea necontenit jarul la suprafaţă. Căldura radia foarte puternic, iar fumul era aproape inexistent. Gregor şi Porta au fiert într-o marmită imensă ceai instant american, în care am aruncat vreo zece lămâi. Mirosea de te trăsnea. Până când şi geniştii, care minau fâşia din faţa noastră, au ridicat nasurile în aerul rece cu miros de citrice. Cei bătrâni ştiau că, dacă nu ne „organizăm” şi aşteptăm intendenţa, riscăm să jelim de foame sau de alte lipsuri. Eram singurii soldaţi din zonă care aveam echipament de camuflaj şi bocanci ca lumea, chiar şi feţele noastre erau camuflate asemenea paraşutiştilor.

Vocea Bătrânului ne trezi din cugetări. Erau o maşină de stat-major, însoţită de un transportor KFZ 251, şi un furgon radio, ce purtau fanioanele Diviziei 2 şi ale armatei. Bătrânul se informează la repezeală, dar nu mai apucă să ne scoale de lângă foc; nici nu era sigur că ar fi reuşit. Din maşini coboară o hoardă de ofiţeri superiori. Iată că recunoaştem pe generalul v'on Lutwitz, şeful Corpului al VIII-lea Blindate. Îl precede un tip înalt, cu faţa colţuroasă şi chipiul moale de veteran. Merge cu mâinile îndesate în buzunarele mantalei din piele şi ascultă absent ce i se comunică. Ajunge în dreptul blindatului nostru şi priveşte atent deodată cele şapte inele desenate în jurul tunului. Bătrânul apare şi înţepeneşte impecabil. Raportează rapid, având grijă să nu încurce generalul din drum. Clica ofiţerească se agită fără scop. Toţi dau din coate, când tipul scoate mâinile din buzunare şi le întinde spre foc, mâini albe, ca de porţelan, cu vinişoare albăstrii.

— Un ceai, domnule general, permiteţi? Zice Gregor şi întinde o cană cazonă, care împrăştia o aromă grozavă.

Generalul acceptă zâmbind şi, ca să pună capac, Micuţul întinde o cutie de tablă emailată în culorile primăverii.

— Prăjituri englezeşti, domnule. Nimeni nu face prăjituri mai tari decât ăştia de la Casa Regală! Explică el tâmp.

Ofiţerul bufneşte în râs şi serveşte câteva pişcoturi glasate. Se întoarce către Bătrânul, care aşteaptă năuc, dar regulamentar puţin în dreapta. Se înfiripă un dialog uluitor.

— Ei bine? Cum este?

— Nu este..., răspunde Bătrânul, dând scurt din cap în semn de negaţie.

— Şi îmbulzeala de azi?

— Comandantul avangărzii s-a lăsat înşelat de americanii care făceau zgomot prin împrejurimi.

— Graba strică treaba.

— S-a pierdut timp, dar acum e în regulă. Circulația este fluență.

— Şi altfel?

— Nu este..., zice Bătrânul, dând iarăşi din cap. Generalul aprobă gânditor, ronțăind tea-cooky.

— Sunt minunate... crezi că...

Micuțul scotoceşte la repezeală în raniță şi întinde o alta cutiuță aurie şi salută atât de prusac, că spulberă zăpada de pe tanc. Nimeni nu îndrăzneşte să comenteze. Se interesează de echipajul nostru şi ne felicita cu o strângere de mână pentru cele şapte victorii, aruncă ultimul strop de ceai fără ostentație şi pleacă, lăsându-ne cu gura căscată.

— Asta da chestie! Rupe Heide tăcerea. Nu te felicită în fiecare zi un comandant de armată.

Bătrânul e neîncrezător şi Julius trebuie să-i demonstreze că a dat raportul lui von Mante^uffel.

— Doamne! Geme el. Ori ne alegem cu un raport pentru indisciplină, ori vom fi cita'ți pe ordin de zi.

— Eu voi fi chiar decorat, declamă eroic Micuțul... Sau pus la zid şi jefuit de prăjituri. Credeți că şi-a dat seama că am mai multe?

Toată lumea râde în hohote. Suntem fericiți că am băut ceai cu şeful cel mare. Heide singur este trist că nu a fost printre noi şi un fotograf de front. Ocazie unică.

Micuțul ciuleşte urechea. Privim întrebători în ceață.

— E Mercedesul lui Wolff, păzea!

Mercedesul cu punți duble apare dinspre Bastogne. Se vedea cât colo că echipajul era bine jumulit. Aripa din spate şi portbagajul încasaseră o rafală de mitralieră care lăsase o dâră de găuri cât pumnul. Wolff se ridică în picioare, zgâlțâind rama parbrizului crăpat.

— Aştept o explicație, camarazi! Barcelona intervine cu glas mieros.

— Ah, Wolff, pentru numele Domnului! Un erou care vine din focul luptei! Tare am fi vrut să fim în locul tău, să ne îmbătăm de zgomotul exploziilor, să vedem americanii muşcând țărâna...

— Ce baftă pe tine! Zicem noi râzând. Un Oberst-intendent în misiune de cercetare.

— Îmi vreți pielea pe băț, nemernicilor? Dar cu mine nu vă merge! Credeți că nu ştiu ce învârtiți? Am auzit şi eu povestea cu grupa din SD dispărută! Mai vedem noi țărănoi murdari...

Apoi demarează, ocărându-ne în gura mare.

— Toată lumea e grăbită, constată Barcelona, fuge care încotro, dar în sens opus frontului.

— În felul ăsta, vom ajunge curând la Berlin...

Ne regrupăm în jurul focului. Gregor pune whisky în ceai şi în curând locul ceaiului este luat de alcool. Ceața se ridică mizerabilă, alcătuind un plafon de negură joasă. Începe să ningă cu o pudră fină de zahăr. Vântul tăios ne suflă pe la urechi, spulberând zăpada subțire în vârtejuri ciudate. O baterie He 88 trece către Flamierge, urmată de blindatele „Panzer”

Ale „Panzer Lehr”. Schimbul nostru venea mai devreme, spre dezamăgirea generală. Ieşim din umbra protectoare a brazilor, pe drumul noroios, şi pornim cu viteza melcului, căci nimeni nu are chef să se grăbească. Porta se roagă fierbinte pentru un blocaj de circulație, care nu întârzie să apară, lăsându-ne răgaz de somn.

„Pe mine nu mă preocupă flancurile!”, va exclamă în ajunul ofensivei, cu o nonşalanță inconştientă, Obersturmbannführer-ul Jochen Peiper, comandantul Brigăzii 1 Blindate SS „Leibstandarte Adolf Hitler”. Acest veteran, specialist cu o vastă experiență de front, suferea şi el de aceeaşi boală curioasă a tuturor superiorilor: „trăirea din amintiri”. Tactica să era bună, cu siguranță, dacă germanii arfi avut superioritatea aeriană, care să garanteze colonelului libertate de mişcare şi în formații rapide.

În acest moment, însă, Peiper se angajase în culoarul îngust al văii Ambleve, care se va dovedi curând o capcană mortală. Cum se ajunsese în această situație? Divizia 1 SS „Leibstandarte „avea drept misiune înaintarea spre Liege, de-a lungul rutei Stavelot, Trois-Ponts, Werbomont. Divizia 12 Tancuri SS „Hitler-Jugend”, care înainta pe axa Bullange, Malmedy, Spa, a rămas blocată în regiunea Butgenbach, în fața Diviziei 1 americane.

Peiper a primit misiunea de a deschide drum Diviziei 1, cu gruparea sa, ce cuprindea o sută douăzeci de tancuri de toate categoriile, o sută cinci vehicule şi mai multe companii specializate. Pe data de 17, el intră în localitatea Stavelot, uzând de podul capturat intact şi traversând cu greu străzile înguste, atacă în direcția Trois-Ponts pe un itinerar mult mai degajat decât valea râului Ambleve, dar, când să atingă obiectivul, geniştii americani aruncă podul în aer. De-aici începe balamucul, silit fiind să se întoarcă şi apoi să urce pe valea râului amintit, unul dintre cele mai încastrate din Belgia. În ziua de 18, oamenii lui Peiper erau înşirați de la Chenaux până la Stavelot, chinuindu-se să părăsească acest traseu incomod.

Este atacat de o aviație care îl imobilizează vreme de o oră, timp în care podul Neufmoulin, de pe răul Lienne, este aruncat în aer, iar colonelul obligat astfel să se întoarcă spre La Gleize, în toiul nopții, şi să reia coborârea pe valea Ambleve. Singura alternativă era să o ia spre Liege prin Aywaille, grăbindu-se astfel să intre în capcană. Americanii se regrupează în forță şi blochează accesul

spre localitate, iar în spate, Regimentul 117 recucereşte Stavelot, după lupte crâncene. În noaptea de 20-21, podul de la Stavelot este aruncat şi el în aer, izolând definitiv regimentul german. Armata a VI-a îl lasă pe Peiper în plata Domnului, deşi avea la îndemână mijloace suficiente pentru a nimici Regimentul 117.

Sperând să primească ajutor, cei din „Leibstandarte „se organizează în apărare pe terasele Im Gleize şi Stonmant, două localităţi bine plasate, de unde 'ei puteau ţine sub foc toate căile de acces strangulate. Bătălia va fi absolut sălbatică, mai ales în Stonmont, unde, pentru cucerirea sanatoriului, americanii şi fanaticii SS-işti se vor bate o zi cameră cu cameră. Cu cele mai bune trupe ale Reich-ului nu e de glumit şi americanii vor suferi pierderi grele, încolţiţi din toate părţile, SS-iştii se retrag în La Gleize, iar în noaptea de 23-24 americanii vor auzi zeci de explozii. Când vor pătrunde în localitate, la ora cinci dimineaţa, nu va mai fi nicio rezistenţă.

Toată tehnica blindată zăcea distrusă, iar în sat nu mai erau decât trei sute de germani răniţi şi o sută douăzeci şi trei de prizonieri americani. Peiper fugise prin pădure în direcţia sud-est, secondat de câţiva supravieţuitori ai dezastrului. Trupele aliate stăpâneau zona eliberând şi Malmedy, iar şoseaua spre Liege era definitiv pierdută pentru Sepp Dietrich.

Armata a VI-a SS se descurcă cu greu şi în cealaltă direcţie, unde totul era confuz şi unităţile se amestecau. Deşi vă ajunge în La Roche pe data de 20, oraşul Saint- Vith, aflat cu mult în spatele liniilor, continua să reziste, apărat de Divizia a VI-a Blindate, Divizia 106 şi trei grupări de luptă din Divizia 99 Blindate. La data de 17, pentru a forţa căderea unităţii, este trimisă Brigada „Führer Begleit”, care ajunge însă, inacceptabil de târziu, deşi nu se afla decât la patruşeci de kilometri de front.

Lipsa de experienţă combinată cu starea proastă a drumurilor şi blocajele de circulaţie şi-au spus cuvântul. Pe 21 decembrie, sub presiunea continuă a brigăzii angajate la nord şi a Diviziei 116 tancuri, urmată de 56o Volksgrenadier, trupele aliate cedează epuizate, Saint-yn] tipic în timpul serii, iar „Führer-Begleit” îşi continuă} atacul], cucerind pe 23 Sart-les-Saint-Vith, izolând astfel grupările Ji şi B de Divizia VII. Aliaţii, copleşiţi din toate punctele de vedere, se repliază cu pierderi grele spre zona Vieslam în centru se ajunge pe 23, până în apropiere de Uarche. Este ocupat Saint-Hubert pe marginile de nord până când eşuează. Pe 24, Divizia 9 Tancuri, aflată în rezerve este trimisă în ajutor, dar încercarea sa de a ajunge teafără eşuează din lipsă de carburant; în această zonă Q7Me/7CQ/contraatacă, barând definitiv înaintarea Armatei a VI-a, al cărei centru de gravitate era deplasat spre sud, pentru a Uşura misiunea Armatei a V-a. Zona de contact între cele două armate se va situa la sud de Saint-Vith. În aceste condiţii de eşec, Model îi propune lui Adolf un plan de sincronizare a frontului pe Meuse, cu obiective mult mai modeste.

Führer-ul acceptă, dar este prea târziu, căci Aliații sunt peste tot în aer şi se regrupează încet dar sigur pentru un atac masiv. Von Manteuffel primeşte, în fine, drept ajutor Divizia 15 Panzergrenadier, dar atât. Celelalte trupe promise vor fi ataşate Armatei a VII-a, pe latura de sud, unde situația era de-a dreptul şubredă. Pe 25 decembrie, Corpul al II-lea SS Blindate, care nu prea se remarca pe front, atacă spre mrd cucerind Manhay şi Grandmenil. Pierde însă localitatea şi trebuie să treacă în defensivă, prelungind frontul stabilizat al Corpului ŞŞŞ Blindate, şi cu aceasta trecând de nevoie toată elita Armatei a VI-a în apărare, în timp ce Armata a II-a pătrundea mai departe spre Meuse, în direcția inanț.

Chiar în mijlocul intrândului, Bastogne rezistă eroic, ținând pe loc trei mari unități germane, care nu răzbat defel liniile de apărare.

PUNCT LIMITĂ

Deodată am intrat la înghesuială. Traversam o vale îngustă când tancul nostru a primit o lovitură la baza turelei. Un scurtcircuit albastru a străfulgerat interiorul şi luminile s-au stins. Un fum greţos şi iute de gasca arsă invadează turelă. Porta accelerează şi răsuceşte instinctiv tancul. Tragem orbeşte cu tot armamentul, dar o încasăm din nou, de data asta peste bot între postul pilotului şi Heide. Blindajul rezistă, dar aşchii mici de oţel se desprind cu un şuier în toate direcţiile. Tot ce putea sări, sare din cauza şocului, iar staţia radio crapă instantaneu.

— Unde dracu' o fi şi Legionarul! Răcneşte Porta. Trag continuu, deşi nu văd mai nimic. Micuţul deschide trapa din podea.

— Vezi ce faci, Porta! Avertizează şi iese cu dexteritatea unei maimuţe, în plină viteză.

Bătrânul roteşte periscoapele, dezorientat.

— Îi văd, sunt doi trăgători cu bazooka la ora 15:00. Porta răsuceşte tancul dirijat de mine, căci turela e blocată spre stânga. Mitraliez cu sălbăticie locul, dar tipii au dispărut, sângele îmi curge pe faţă şiroaie, năclăind manşonul lunetei. Probabil una dintre acele schije mi-a zgâriat scalpul. Îmi înfăşor fruntea cu şalul meu de mătase albastră şi şterg geamul cu maioul. Hristoase! În vizor îmi apare, uriaş, un „Sherman” pe care îl vede şi Bătrânul, căci declanşează reflex toate grenadele fumigene.

— Scârba dracului de război!

Porta face o piruetă violentă, dar americanul nu ne ratează, dar nici nu poate lovi ca lumea. Şocul proiectilului e atât de mare, căci imediat sărim în sus, asemenea unui crab gigantic.

Zgomotul strident al motorului e ultimul lucru pe care îl aud, apoi asurzesc. Curios lucru, dar nu simt nimic! Porta şi Bătrânul sunt leşinaţi, iar tancul, scăpat de sub control, se răsuceşte bezmetic. Trapa chepengului meu a sărit din cauza şocului şi respir uşurat, dar, în schimb, mi-e o frică teribilă să ies afară, în liniştea de vată, îl zăresc pe Heide cum îi ia locul lui Porta la comenzi. Redresează şi atacă buza văii. Maşinăria ţâşneşte la 45 de grade prin ceaţă, asemenea unei rachete. Cu ochii pe trapă, zăresc brăduţii şi bulgării de noroi care plutesc aruncaţi pe şenile. Râd că idiotul în timp ce pământul umed îmi pică în faţă, apoi trapa este acoperită de cetina cu miros pătrunzător.

Atingerea acelor de brad mă trezeşte la realitate. Mă ridic şi scot capul printre crengi. Heide mână nebuneşte prin pădure, doborând totul în cale, iar pe flancul stâng zăresc de maşini blindate, negre, cu stele albe bine conturate pe turele. Heide mă zgâlţâie de picior şi îi fac semn că nu aud, apoi îi arăt cu palma spre stânga. Pricepe şi virează spre ambuscada americanilor, arătând spre cadranele ceasurilor, semn că e OK cu motorul. Testez turela pe manual şi

constat că merge, aşa că îl dirijez pe Heide cu vârful bocancului. Coborâm pantă cu viclenie printre brazii uriaşi, iar pe flancul drept zăresc un „Sherman”, care încerca să ne ia urma. Botul se ridică greoi, în limita de viteză, şi rămâne înțepenit într-o rână. Fac semn să oprim şi să surprind ucigaşul, care probabil ne atacase mai înainte, aninat precum o haină în cuier. Iau în vizor ca la carte şi trag în burtă printre galeți. Lighioana se dă de-a berbeleacul, cu o jerbă de scântei fabuloasă. Semnalizez şi mă reped să încarc cu dispozitivul. Doamne, cât sunt de grele! Îmi aduc aminte de Micuțul, pe care l-am părăsit acolo în Iad. Armez culata şi îmi reiau locul, fără să mă uit la Porta şi Bătrânul, care zăceau pe podea. Heide opreşte, aducându-mi în bătaie un alt „Sherman”, pe care îl lovesc în capota motorului din spate. Explodează orbitor, împrăştiind în aer bucăți de oțel, reîncarc asudat şi surescitat, apoi iau în vizor un altul care încearcă înnebunit să iasă din poziție. Echipajul celui de alături, care asista arogant din trape, era sfâşiat prin copaci.

Trag în acelaşi punct moale ca laterala unei țestoase şi îl împrăştii pe firmament. Heide – probabil – urlă de bucurie, dar nu percep absolut nimic. Timpanele mele, care au mai avut de suferit, sunt moarte, iar eu trec printr-o stare de beatitudine stranie. Manevrăm uşor şi ne creăm alt culoar de tragere printre brazi. Miruiesc al patrulea american şi ultimul din raza noastră, în târtiță. Vomită un ciucure de fum negru ca smoala, iar trapele se deschid; îi secerăm cu mitralierele ca pe muşte şi ne îndreptăm spre cuibul de vipere, trăgând continuu. Schimb cutiile cu benzi de cartuşe şi reîncarc. De data asta, noi suntem vânătorii care nu iartă. Stupefiat, zăresc o eşarfa roz, fluturată de o namilă cu bustul gol şi păros. E Micuțul, care face semne, vesel. Îl pescuim şi continuăm să tocăm în amestecul acela de incendii, pe care îl întețim cu trei proiectile explozive şi un incendiar. Ne oprim sleiți, în fine, şi ieşim prudent pe sub tanc, asemenea unor popândăi. Grupa noastră a fost nimicită în ambuscadă, dar şi cele opt „Sherman”, cu tot cu echipaje. Dintre carcasele arzânde, au început să apară supraviețuitorii. Îl scoatem pe Bătrânul şi pe Porta, încă în stare de inconştiență, dar întregi. Apar Barcelona, Gregor şi Legionarul cu oamenii lor complet năuciți. Lowe priveşte apatic dezastrul. Verificăm eroicul nostru „Tigru” şi descoperim nu mai puțin de trei cratere cât pumnul şi alte şase muşcături în blindajul lateral. Americanii trebuie să fi fost disperați de cât au tras în noi, fără să ne poată opri. Nu avem timp să ne ocupăm de solnița noastră, căci americanii se regrupează periculos. Lowe ne poziționează în apărare şi are dreptate. Dacă inamicul este puțin numeros şi va întâmpina rezistență, se va retrage, iar noi vom crăpa inutil; dacă-s mulți, vom fi nimiciți. Le retezăm elanul cu propriul lor armament.

Loviți cu tunurile celor două tancuri „Sherman” rămase intacte, urlă de uimire, iar focul concentrat a patru bazooka, ce aveau muniție din belşug, şi al mitralierelor „Browning” îi dă peste cap, îşi anunță artileria, probabil, căci un uragan de obuze grele pică în spatele nostru. Alte trei salve sunt trase aiurea.

Aşteptăm liniştiţi în ceaţa galbenă şi îi tocăm din nou la următorul asalt. Sunt de-a dreptul furioşi şi se aud strigăte de „Friţi împuţiţi” şi înjurături groaznice. Nu pricepeau de ce nu suntem încă morţi şi, ca să pună capac, aduc două tunuri de 50. Cu Legionarul comandant, Barcelona încărcător şi Heide pilot, punem în mişcare „Sherman” -ul. Acţionez turela ca să fiu sigur şi reglez becul reticulului. Heide se poartă uimitor de abil prin flancul drept, aşa că ne trezim la vreo zece-cincisprezece metri deasupra lor.

Legionarul îmi dă coordonatele şi primul lor tun sare în sus ca din praştie. Atacăm frontal, trăgând cu toate mitralierele. Jocul devine riscant, aşa că frânăm brusc. Iau în vizor al doilea tun pe care servanţii se chinuiau să-l întoarcă în noroi şi îl trăsnesc cu un brizant. Uimire! Obuzul american nu are efectul ştiut de noi al celui nemţesc. O jerbă de noroi se ridică zgomotos, dar tunul e tot acolo cu servanţii pitiţi în spatele scutului.

— Drace! Răcnesc la Barcelona. Bagă altceva!

Voi încerca una directă. Culata clămpăne, închide un proiectil cu vârf galben. Bufi. Un nor de ceaţă izbucneşte în linia americană. Era un fumigen, dar impactul lui cu scutul dă tunul peste cap. Furios, Legionarul iese afară şi înhaţă mitraliera antiaeriană. Trage ca bezmeticul, măturând efectiv cuiburile improvizate.

Muniţia bateriei explodează când în final reuşim să ne lămurim cu proiectilele „Sherman” -ului, iar americanii o iau la sănătoasa, întrerupând asaltul. Suntem neîncrezători, dar Heide lămureşte lucrurile, contactându-i prin radio pe ai noştri; regimentul trecuse în forţă, învăluind poziţiile aliate şi obligându-i să bată în retragere. Părăsim „Sherman” -ul pentru a cârpi „Tigrul” nostru şi a mai recupera încă două. Ajutaţi de mecanici, le punem în mişcare şi armăm cu muniţie. Pompăm din nou benzina americanilor, căci noi suntem pe sponci. Combustibilul promis nu soseşte şi în curând ne vom opri, vrând-nevrând. Îi aranjăm pe Bătrânul şi Porta la un spital de campanie în spatele frontului. Nu au răni vizibile, dar amândoi scuipă sânge. Roşcatul e furios la culme văzându-şi toate planurile de îmbogăţire năruite, aşa că vrea să rămână cu noi. Se ridică, încăpăţânat, face câţiva paşi şi leşină, căzând cât e de lung. Micuţul îl pune din nou pe targa compătimindu-l. Mai mult ca sigur avea plămânii rupţi din cauza şocului. Îşi revine şi horcăie nervos, iar eu trebuie să-i promit că voi lua contact cu Matt să continui negocierile. Micuţul îmi transmite indicaţiile urlând în urechea mea, căci încă nu auzeam că lumea. Sanitarii îi ridică, iar noi ne regrupăm în formaţie. Legionarul îl înlocuieşte pe Bătrânul, iar Gregor, pe Porta. Barcelona a preluat blindatul lui Blücke, care sfârşise decapitat în timp ce fugea, iar Birke, pe cel al lui Sanders, mort, asfisiat de gaze. Birke scăpase ca prin minune după ce „König Tiger” -ul său primise zeci de lovituri, care îl transformaseră literalmente într-o strecurătoare. Echipajul pierise ucis, dar el scăpase doar cu o rană la picior. Cu restul oamenilor agăţaţi de tancuri

pornim pe urmele regimentului. Tancul nostru merge perfect, iar instalația electrică e în regulă. Micuțul ne salvase prin ieşirea lui riscantă, prin care venise de hac celor cu bazooka. Două maşini de război extrem de periculoase. Aşezat între proiectile, desface calm conserve americane şi bea whisky. Împarte apoi grijuliu un borcan de murături, aşezându-le cu degetele-i jegoase în gamele şi, în fine, scoate din buncăr nelipsitele cutii de bere.

— Masa e gata, copii! Zice el, plescăind mulțumit. Taica Kreutzfeld are grijă de toate, ar trebui să-mi pupați labele în semn de mulțumire...

Râde grosolan şi îl pocneşte cu baioneta peste ceafă pe Heide, care moțăia obosit, de nu mai are putere să vocifereze. Mâncăm în tăcere, copleşiți de căldura tancului, apoi ne punem pe dormit. Singurul atent rămâne Gregor, care pilotează cu grijă, să nu ne împotmolim în vreo groapă. Abia spre seară revenim pe şosea şi traversăm fără oprire Rochefort, pe artera principală, îngustă şi distrusă. Totul este la pământ, iar localitate^ colcăie de trupe. Focuri galbene pâlpâie printre ruine, şute de prizonieri apatici se preling pe lângă noi şi totul este impregnat cu miros de ars şi moarte; tablou tipic de front. În nord, bubuiturile nu contenesc, iar pâcla întunecată ca noaptea este străluminată de izbucniri verzui. Următorul obiectiv şi ultimul obstacol este Dinant-ul şi, în sfârşit, râul Meuse, chestie de o zi-două. Legionarul este sceptic. Face calcule de aprovizionare şi pune pariu cu cine vrea că vom rămâne de căruță în următoarele ore. Primim, totuşi, ordin de staționare în vederea reorientării şi suntem alimentați, dar neîndestulător. Chiorul ne încurajează. Echipajul nostru primeşte felicitări, spre pucuria lui Heide. Pe Micuțul îl doare în spate şi se interesează vesel:

— O să fim transformați în cazemate, Chiorule? Aşa am auzit! Curvele-alea de la statul-major or fi crezând că benzina curge la ciuşmele în Belgia...

Chiorul dă din umeri şi caută ceva anume. Micuțul scoate rapid plosca din campania 1914 a lui Porta şi o întinde generalului, apoi îi pregăteşte un trabuc. După o duşcă zdravănă, întinde mâinile spre foc şi mormăie dându-se în spate:

— Din partea mea, sper să ne retragă la timp din apărare, sau cel puțin să nu mai intrăm în avangardă. Porcăria asta de înaintare; nu mai poate ține mult...

Îşi aranjează mantaua de piele şi porneşte mai departe în inspecție, urmat, ca de obicei, de Micuțul.

Ne îngrămădim în jurul focului. Vuietul frontului creşte necontenit şi nimeni nu are chef de vorbă, aşa că bemşi turnăm, aşteptând adunarea comandanților de tanc. Regimul rezervă -carele „Mark IV", pe lângă noi, urmați de pionierii care ne invidiază. De trei zile sunt alergați fără întrerupere. Un sergent oprit la focul nostru ne spune că au plasat sute demine de-a lungul zonei ce mărgineşte şoseaua spre Bastogne, unde luptele sunt cumplite. Americanii nu vor în ruptul capului să cedeze localitatea – care deja e făcută una cu pământul – şi stau ca un ghimpe în coasta noastră. Sergentul conchide că acțiunea de la Bastogne este atât de prost condusă, încât oraşul va rezista mult şi bine. Îl

servim cu un amestec de alcool fiert, pe care îl bem în loc de cafeaua ce lipseşte. O dată cu Porta, comandanţii noştri, în frunte cu Legionarul, sunt chemaţi la Chiorul. Sergentul şi grupa lui primesc ordin să rămână cu noi şi se agită fericiţi, iar Wiese cu „Pantera” şi încă trei „Mark IV”, de la plutoanele decimate, trec de asemenea alături de ultimii opt „König-Tiger” ai plutonului nostru. Nu trece o jumătate de oră şi Legionarul revine. Mai multe grupe vor pleca în patrulă, căci Chiorul nu mai are chef de surprize. Eu sunt scutit, dar nu vreau să rămân de caraulă în tanc, aşa că mă alătur grupei noastre, cea mai dură de pe tot frontul, cu Legionarul, Birke, Rodeck, Micuţul, Heide şi Barcelona. Înainte de miezul nopţii ne topim în întunericul de păcură pe schiurile noastre scurte. Heide poartă o staţie de radio americană uşoară, care ne va da un atu în plus. Evităm drumurile şi ne îndreptăm spre nord, prin zona dens împădurită a regiunii Foy-Notre-Dame. Totul e atât de pustiu, că te apucă fiorii, iar locul ne aminteşte de codrii Kievului sau ai Minskului, unde domneau partizanii. Nicio sută de regimente blindate nu ar fi răzbătut pe-aici şi mulţumim cerului că Rezistenţa belgiană nu acţiona asemenea ruşilor. Pe un drumeag, descoperim urme de blindate. „Mark IV”, citeşte rapid Birke şi ne luăm după ele pentru a le găsi pe un tăpşan înalt la marginea pădurii. Un nod forestier părăsit şi mocirlos este vizat de o companie a Diviziei a dou a. Intrăm în linii fără dificultate, iar comandantul lor spumegă de furie. Dacă am fi fost americani, am fi fost pierduţi de mult. Urlă că dementul la oamenii săi, apoi se întoarce lac de transpiraţie.

— Răcani neinstruiţi, ar fi trebuit să le luaţi gâtul! De unde veniţi?

Legionarul îşi declină originea, iar Oberstleutnant-ul cască ochii de uimire. Ar fi vrut să aibă măcar grupa noastră în subordine. Confruntăm hârtiile care nu corespund cu regiunea şi corectăm reţeaua drumurilor de care nimeni nu are habar. Situaţia era nasoală, dat fiind că oricând puteam fi surprinşi pe picior greşit, apoi ne arată direcţia unui cătun cuibărit la un kilometru de poziţia lui. De nicio oră se vedeau lumini acolo, dar nimeni nu ştie nimic. Ne dă un om de-al lui, căci noi aveam să ne întoarcem pe altă rută. Sătucul acoperit de nea pare desprins dintr-un basm de Andersen. Lumini palide strălucesc la ferestrele tivite cu gheaţă a două case. Micuţul fluieră cu ţignalul său care enervează câinii, dar nu se aude niciun lătrat. De pază, nici vorbă! Probabil că se cred departe de front. Ne apropiem tiptil asemenea lupilor. Voci în engleză răzbat din interior şi, împărţiţi în două, intrăm furtunos cu lovituri de umeri în uşi. Heide răcneşte îngrozitor şi trage o rafală scurtă.

— Hands up, boys, and no tricks!

— HoId the fire! We 're not ennemies! strigă un tip roşcat.

— Shut-up bloody pigs!

Într-o secundă, îi punem la podea, dar uniformele noastre de camuflaj îi derutează în continuare, până ce Micuţul îi arde peste bot roşcatului o palmă.

— Suntem nemţi, idiotule, nu pricepi?!

Dăm glugile jos şi se dumiresc. Capetele de mort de la chipie le înmoaie picioarele. De pe masă se aude gâjâitul unei stații radio, iar Legionarul îi ia la întrebări în franceză.

— Să-i terminăm! Zice agitându-se plutonierul străin şi ridică pistolul.

— Gura, tăticu'! îl împinge Barcelona. Noi decidem! Fii calm. O voce insistă în stație:

— Hello Shade, hello Shade, onion one calling! Heide înhață microfonul.

— OK, Onion, message received! Open your eyes!

— Hello Shade, what 's going on?

—

În secunda aceea, roşcatul sare brusc şi loveşte stația cu capul, atât de violent, încât se fac zob amândoi. Heide turbează şi îl loveşte cu bocancii. Dar tipul nu mai mişcă, aşa că îi zgâlțâie de beregate pe ceilalți. Şapca unuia sare şi pe umeri i se revarsă un păr blond strălucitor. O înşfacă de piept.

— Aha, iată o mică eroină a Rezistenței! Să vedem dacă ştii să mori pentru cauza ta!

Face semn Micuțului, care o înhață la repezeală cu lațul de oțel. Pe uşă apare echipa lui Birke. Rodeck aruncă pe podea o căpățână însângerată. Fata leşină, Heide e furios la culme şi ridică pistolul.

— Ce dracu', niciunul dintre nenorociți nu se ține pe picioare?

— Să-i terminăm! strigă iar plutonierul.

Dar Micuțul îl pocneşte fulgerător. Tipul pică trăsnit.

— Nu ți-a zis Barcelona să-ți ții gura?

Unul dintre belgieni, mititel, cu bască enormă, izbucneşte în râs.

— Nemții ăştia sunt țicniți de-a binelea...

Heide nu-l bagă în seamă. Atenția lui este atrasă de Rodeck, care scormoneşte prin hârtiile de pe masă.

— Ia-ți labele de-acolo, sunt ale noastre!

— Dar suntem împreună...

— Actele sunt ale mele, şi cu asta basta! Legionarul, care fuma liniştit lângă cămin, intervine şi stinge nervii:

— Gata, mes amis! Potoliți-vă! Ce importanță are, tipii discutau cu englezii sau americanii, iar domnul acela mic, de colo, o să ne spună cu cine anume, iar noi vom pleca imediat. Am pierdut o grămadă de timp aici.

— E vorba de serviciul informațiilor Diviziei 2, a lui J. Lawton Collins, care se repliază în forță către front şi Brigada 29.

—

— Ei, vedeți, era vorba de „Joe Fulgerul" şi amicii săi englezii. Ăsta nu-i un secret aşa mare ca să merite atâta balamuc, cineva trebuia să vină la întâlnirea cu ai noştri.

Un scaun vâjâie şi mititelul cade cu basca turtită.

— Colaboraționist nenorocit! se aude vocea baritonală a tipului gras, cu geacă de piele.

Apoi îl mai croieşte încă o dată cu scaunul. Mititelul se zvârcoleşte, gemând, şi leşină.

— Ştiu că o să ne împuşcați, ca pe ceilalți, aşa că să crape şi el!

— Hmm, după cum am spus, aici nu e vorba de trădare! Sunt lucruri pe care le ştim foarte bine, doar că situația a scăpat un pic de sub control din cauza nervilor!

— Dar care sunt ceilalți? întreabă Rodeck.

— Ai voştri au împuşcat vreo douăzeci de tineri mai jos, pe valea râului. Nici nu sunt măcar îngropați. Un adevărat masacru. Unul din ei a scăpat şi ne-a povestit totul. I-au aruncat în cariera de gresie.

— Asta chiar e interesant. Poți preciza locul?

Tipul însemnă locul pe hartă fără ezitare, iar Rodeck obținu în felul ăsta o dublă informație: din punctul unde ne aflam, se putea intra foarte uşor cu o călăuză pe firul pârâului în liniile noastre.

— Gata, hotărăşte Legionarul, plecăm, am pierdut o jumătate de oră prețioasă. Voi, arătă el spre civili, vă descurcați cum ştiți, nu mă interesează.

Plutonierul cel agresiv a fost trezit cu o cratiță de apă, apoi ne-am despărțit şi ne-am continuat drumul, conduşi de o hartă precisă, completată în două ore, printr-un noroc. Schiurile alunecă uşor pe zăpada imaculată, pădurea ne acoperă protector. Experiența şi instinctele căpătate în Est îşi spuneau cuvântul. Şi în curând atingem prima grupare americană. Heide semnalează puternica formație motorizată. Dacă am fi dispus de aviație în zorii zilei, ar fi fost distruşi. Nu puteam spera nici măcar într-un atac de artilerie. Artileria grea nu exista în zonă. Ne mărginim să pipăim limitele trupelor inamice, care se adună alarmant de repede. Anunțăm neîncetat coordonatele, până ce Chiorul se declară mulțumit şi ordonă să revenim la bază, dar Scaraoțchi şi-a vârât coada cu ajutorul Micuțului. Taman când ne pregăteam retragerea discret, neghiobul a zbughit-o, fără avertisment, spre aglomerarea de camioane care transporta marfa. Birke se amuză teribil.

— Animalul vostru are de gând să oprească ofensiva aliată?

Priveam îngroziți evoluția Micuțului, care, o dată pornit, era greu de controlat, şi cum Bătrânul şi Porta lipseau, niciunul dintre noi nu-i putea ține piept, iar pe Legionarul, ca şef, îl durea în cot. Forțați de împrejurări, ne-am pregătit să-l acoperim, în mod ciudat, căci logic ar fi fost să-l abandonăm şi să dispărem cât mai repede. Cu agilitatea-i bine cunoscută, el se cațără pe sub prelate, „inspectând” conținutul camioanelor. Din când în când, face semne vesele, dar inconştiente, pentru că putea fi descoperit oricând, apoi se vâră pe dedesubt, semn că le mina, şi nu mă puteam împiedica să nu-mi imaginez răspunsul său: „Adică ce, să mă întorc cu tiribombele acasă!” Inevitabilul se

produce când dă nas în nas cu doi chiulangii, care soileau sub un camion. Gorila îi arde rapid cap în cap, dar unul apucă să urle, provocând înjurăturile santinelei.

Boul nostru îi răspunde cu un: „Gura, porc yankeu!”. Dar în germană, atât de clar, că se aude până la noi, apoi îl doboară cu pumnalul. Prea târziu însă. Americanul apucă să apese trăgaciul şi rafala pistolului sparge liniştea. „Hunii! Hunii!”, se aud strigăte de alarmă. O dâră de trasoare şerpuieşte pe deasupra parcului auto, urmată de o rachetă albă, care transformă noaptea în zi. Silueta uriaşă se vedea perfect, ca o fantomă strălucitoare. Se răsuceşte lent spre dreapta, ca într-un balet magic, şi trage prelung, doborând americanii din gardă, apoi pică pe burtă. Lumina se stinge, iar noi ne vârâm capetele între umeri. Camioanele explodează în lanț şi lumina reînvie puternică cu reflexe roşii. Mii de licurici portocalii se învârtejesc prin aer şi un miros pătrunzător de tutun umple văzduhul. Peste noi pică o ploaie de mazăre şi fasole, asortate cu biscuiți. Micuțul, din nou în picioare, râde ca un dement, în mijlocul infernului. Trei jeep-uri sosesc în grabă. Rodeck cu bazooka îi aşteaptă în marginea şanțului. Trage, iar Barcelona îl alimentează ritmic. Jeep-urile zburătăcesc fărâme. O hoardă urlătoare de soldați apare peste taluz. Sprijin bine patul mitralierei în umăr şi țintesc prin înălțătorul ridicat la trei. Bobitele fosforescente se aliniază în cătare, pe umerii siluetelor întunecate. Căştile lucesc în noapte, iar eu trag, MG-ul latră, rapid, siluetele cad secerate. Toată lumea trage din picioare, acompaniindu-mă. Două mine de aruncător pică între noi, dar nimeni nu bagă de seamă şi ne învârtim furioşi spre corturile conturate la dreapta drumului. Ciorchini de steluțe izbucnesc şi coboară atârnați de paraşute minuscule, un „Studebaker” cu punte dublă țâşneşte din parcul de flăcări şi percutează în primul cort, ca apoi să treacă mai departe, cu prelată fluturând asemenea unor aripi uriaşe de bufniță. Mitraliera cvadruplă din centrul taberei îl urmăreşte, dar Rodeck o spulberă cu ultimul proiectil de bazooka. Scoate sabia cu lama dreaptă şi, urlând fanatic, se repede la atac. Îl urmăm electrizați.

— Allah el akbar! strigă Legionarul. Vive la Legion!

Camionul condus de Micuțul doboară cort după cort, în timp ce el trage pe geam cu un M45, fără întrerupere. O nouă salvă de aruncător încearcă să ne doboare, dar grenadele pică peste americani, care zbiară mutilați. În fața mea, un soldat țopăie fără un picior; îl dobor cu o lovitură de mitralieră şi mă arunc pe burtă în spatele unor lăzi. Un vălmăşag de amărâți, care nu pricep ce se întâmplă, cad secerați. Fesul roşu al Legionarului se vede alergând printre corturi, urmat de basca scoțiană a lui Birke. Rodeck hăcuie puştanii îngroziți, asemenea unui samurai întărâtat. Apare şi Micuțul chiuind bezmetic. Ține un tip de picior, pe care îl foloseşte drept măciucă. Capul omului este făcut terci şi sângele țâşneşte peste noi la fiecare lovitură. Îl aruncă cât colo, masă de carne zdrobită, şi înhață altul, care chirăie îngrozit.

— Ai face bine să-ți păstrezi casca pe cap, altminteri o pățeşti ca celălalt! zbiară găliganul dezlănțuit.

Lupta se încheie brusc din lipsă de combatanți inamici. Tabăra a fost distrusă în nici cinci minute, de o liotă de fiare mai rele ca moartea. Heide le aplică lovitura de grație muribunzilor. Cei răniți uşor au parte de acelaşi tratament din partea lui Rodeck. Două bestii care nu ştiu ce e milă. Încântați, dau de un preot care se târăşte gemând. Rodeck îl stopează cu un şut şi îi râde în față satanic.

Tânărul slujitor al Domnului este deja pe jumătate nebun de spaimă. O asemenea grozăvie nu a văzut în viața lui. Caută cu fața schimonosită spre Legionar, care îşi schimbă țigara nepăsător.

— Hei, subofițer, nu se poate aşa ceva...

— Ai nimerit greşit, amice! Allah nu se îndură de ghiaurii necredincioşi.

— Dumnezeu e unul! țipă preotul.

— Dumnezeu ți-a jucat o festă nasoală, fiule! îl apostrofează răutăcios Bircke. Roagă-te urgent!

Ridică sabia, dar eu nu mai rabd. Îi proptesc MG-ul în şale.

— Lasă-l! Terminați odată şi să ne cărăm. Ai lor vor veni curând şi or să vă sfâşie ca pe câini!

Privesc spre Legionar, care îmi face hatârul şi mă ascultă.

— Iar tu mergi cu noi!

Minăm muniția stivuită şiruri, apoi o tulim în viteză cu unul dintre jeep-urile „Willis”, rămas intact. O ninsoare deasă porneşte să cadă în zorii vineții. Regimentul ne-a dat un punct de întâlnire mult spre vest de locul unde îl lăsasem. Harta regiunii îmi apare clar în minte. Fac Un viraj pe drumul forestier şi mormăi nervos:

— Vreau să văd locul unde au fost împuşcați belgienii! Spre uimirea mea, nu reacționează nimeni. Micuțul îmi întinde o sticlă de whisky şi rânjeşte amical.

— Apăi, dacă are omu' o dambla ce să-i faci ?! Bine că e în drum, cel puțin...

Manevrez pe drumurile desfundate până la vadul pârâului, însemnat de belgian. Traversez şi intrăm pe stânga în râpa unei foste extracții de gresie. E groaznic. Sub şopronul lung din tablă ondulată, zac cadavrele aliniate ordonat a zeci de civili. Plimb lanterna peste fețele învinețite de frig. Marea majoritate sunt tineri de liceu. Au fost împuşcați în cap.

— De mâna SS-ului! Zice Rodeck, expert. Acum, că te-ai lămurit, ar fi trebuit să iei câteva poze!

— Nu asta mă interesează, bombănii eu Şi îl debarc pe preotul năucit, care dă cu ochii de cadavre şi încremeneşte. Şocul este atât de mare, încât îşi revine din apatie. – Pot să-i binecuvântezi? întrebai eu, arătând neîncrezător Biblia.

Îi fac semn şi se apucă de rugăciuni, trecând pe la capetele morților.

Aprinde mici lumânări din ranița sa, din cele pentru Crăciun.

— Crezi că vom fi iertați vreodată? întreabă Heide.

— E greu de spus, dar cineva trebuia s-o facă. Nu meritau aşa ceva, indiferent cine erau. E înfiorător să crapi ca un câine.

— Şi acum? se aude vocea tristă, a preotului.

— O să te lăsăm aici. Într-o oră--două, te vor găsi cei din Rezistență... sau ai tăi, după câte Se aude! Baftă!

Pădurea se zgudui brusc de tunetul artileriei. Canonada îşi mărea intensitatea cu repeziciunea unei avalanşe de pietre. Nu se vedea nimic, dar şocul obuzelor grele era atât de puternic, încât zăpada pica din brazi cu un foşnet sinistru.

Contraofensiva aliată, declanşată aproape din mers, se rostogolea spre noi şi nu te puteai împiedica să te gândeşti cât de inutil devenea totul în acele clipe. Nu puțini au fost cei care şi-au aruncat armele în astfel de cazuri şi au dezertat aşa, pur şi simplu, fără nicio motivație aparentă...

De la 21 decembrie, oraşul Bastogne era complet încercuit, dar asediul se desfăşura fără un rezultat notabil. În zonă se găseau trupele grupării B, dislocate din Şoar, şi Divizia 101 Aeropurtată, condusă de generalul Anthony C. McAuliffe, dislocată de la Reims în mare viteză. Cei unsprezece mii de oameni ai săi erau prost echipați şi obosiți, cu efectivele incomplete, dar vor constitui, totuşi, un nucleu de rezistență extrem de periculos, aşa cum numai veteranii încercați ştiau. Ziua următoare, generalul Heinz Kokot trimise către prânz un grup de parlamentari, care să ceară predarea oraşului, însă răspunsul lui McAuliffe se va rezuma la un răspuns scurt: „Nuts!”, cu un sens larg interpretabil. Refuzul este urmat de începerea fără întârziere a operațiunilor de asalt sângeroase şi devastatoare pentru oraş. Americanii vor cunoaşte un asediu crâncen şi neobişnuit pentru ei, în care singurii eroi se vor dovedi medicii şi personalul spitalelor de campanie.

După un violent atac de artilerie, executat cu tunurile de pe tancuri, localitatea Marvie, punct strategic în apropiere de Bastogne, este luată cu asalt. Un pluton american este spulberat în grabă, dar tancurile nu pot trece pe străzile înguste şi blocate. Luptele de stradă izbucnesc cu intensitate. Mai la vest, americanii abandonează Flamierge şi se repliază pe înălțimile de la Mande-Saint-Etienne. La prânz, ghinion! Timpul este favorabil şi aviația aliată lansează o sută cincizeci de tone de materiale în încercuire, acțiune care se continuă pe 24, cu încă o sută de tone, pierderile fiind sub 7%. Presiunea ofensivei Armatei a IH-a, prin Divizia 4 Blindate, spre oraş, se resimte şi se hotărăşte grăbirea atacului. Diviziile 26 Volksgrenadier şi 15 Panzergrenadier; proaspăt sosite, vor ataca în cursul nopții de 25, de teama unei acțiuni a aviației aliate. Operațiunea se desfăşoară în vestul oraşului, pe un teren considerat favorabil blindatelor. Americanii, proaspăt aprovizionați, sunt pregătiți de ripostă, convinşi de

superioritatea artileriei lor. La ora două şi patruzeci şi cinci de minute începe atacul în zona localității Champ. Divizia 15 pătrunde în interior, unde angajează lupte dure de stradă. Se produce o breşă şi în zona batalioanelor 1 şi 2 din Regimentul 502, dar comandantul nu vrea să se angajeze decisiv până dimineață, căci era imposibil să vezi ceva din cauza beznei. În Champ, o companie ajutată de două autotunuri rezistă. La şapte şi zece minute, o grupare din 15 Panzergrenadier, cu optsprezece tancuri „Mark IV” şi desant de infanterie străpung frontul pe la nord de Mande-Saint-Etienne. Americanii aruncă în luptă tot ce le cade în mână, inclusiv bucătarii şi dactilografii statului-major; aflat în castelul Rolle. Gruparea blindată se desparte în două: unsprezece tancuri în direcția Hemroulle şi şapte spre Rolle. Compania C, aflată, în fața grupului din urmă, se repliază spre un aliniament aflat în liziera pădurii, unde se aflau dispuse din timp două dispozitive antitanc. Desantul cade lovit defocul mitralierelor şi patru „Mark IV” sunt distruse. Cele două rămase sunt dirijate spre nord, pentru a cădea în spatele localității Champ, dar se rătăcesc şi vor fi unul capturat şi altul distrus prin ceața care împiedică orientarea.

Cealaltă grupare de unsprezece tancuri nimereşte într-o avalanşă de foc al divizionului de artilerie grea şi eşuează lamentabil. Până la ora nouă, gruparea este anihilată, iar la ora cincisprezece, Champs este recucerit. În cursul zilei de 26 decembrie, atacurile din sectorul de vest au loc fără rezultate. La ora cincisprezece, o grupare condusă de colonelul Wendell Blanchard din trupele ce soseau în ajutor ajunge pe înălțimile de la sud-vest de Assenais şi, ajutată de un puternic atac de aviație, străpunge linia subțire a încercuirii. Cu primele blindate ale Diviziei 4, va sosi şi generalul Maxwell Taylor, care preia comanda de la McAuliffe. De-aici înainte, Divizia 101 va câştiga inițiativa şi va degaja, după zile de lupte crâncene oraşul Bastogne, complet devastat. Comandanții germani au contribuit cu încăpățânarea lor la sporirea renumelui acestui oraş, deşi ar fi putut mai bine să se lipsească de el. Americanii care au înroşit cu sângele lor zăpada din jurul Bastogne-ului şi-au meritat cu prisosință inscripția de pe grandiosul monument ridicat aici: „LIBERTORIBUS AMERICANIS POPULUS BELGICUS MEMOR".

TEORIA BILELOR

Dacă deşerţi într-un spaţiu restrâns un sac de bile, spaţiile dintre ele devin absolut intangibile. Cam aşa se putea defini situaţia noastră la momentul acela. Nu puteam ajunge în liniile noastre, dar nici aliaţii nu ne puteau dibui. Cunoşteam zona prea bine, ca să ne putem juca de-a-v-aţi-ascunselea timp îndelungat. Într-o viroagă, am dat nas în nas cu ei. Părerile erau împărţite.

— Sunt englezi, conchide Heide, privind prin binoclu.

— Să ne cărăbănim, zice Micuţul. Putem sta liniştiţi undeva, până vin ai noştri, şi să tragem la aghioase!

— Să-i prăjim, declară Birke tăios. Îi urăsc de moarte pe ticăloşii ăştia.

— Mă uimeşti, sare Rodeck. Toată ziua Anglia în sus, Anglia în jos...

— Maică-mea era scoţianca, iar tata refugiat german, idiotule!

— Am trăit s-o aud şi pe-asta! Râde Barcelona. Suntem o mică „Legiune străină", demnă de „Mergi-sau-crapă".

Legionarul nu se învrednici cu niciun răspuns, moţăind în continuare.

— Puneţi-vă castronaşele, zice Heide, aruncându-ne câteva căşti englezeşti ascunse sub scaun.

Tipii care zăriseră bereta lui Birke deja ne făceau semne.

— Încotro? întreabă scoţiano-germanul, dezasigurând pistolul „Thompson". Ce unitate sunteţi?

— Brigada 29, grupa de cercetare, rosteşte apatic un pitic spelb şi pistruiat. Idioţii ăştia ne aleargă de parcă am fi întorşi cu cheia! Dar voi, încotro?

— Spre huni, bineînţeles, zice Birke, arătând spre nord, fără să mintă de altfel.

Trage o duşcă de whisky, la care pistruiatul înghite în sec.

— Aveţi idee unde este linia de contact?

— Habar n-am, dar aş putea să întreb baza. Ce-ai zice de o gură de trăscău? Noi avem o cafea grozavă.

Facem schimb de sticle şi de termosuri.

Englezii ridică antena cu patru mustăţi şi cheamă radioul. Cafeaua e teribilă. Bem în tăcere şi fumăm fără o vorbă. Toţi sunt atât de obosiţi, încât nici nu ridică ochii din căni. Heide notează conştiincios toate datele. Observ cum Birke lasă jos ţeava „Thompson" -ului. Unul dintre colegii englezi adoarme sprijinit de mitralieră.

„Ce dracu' avem noi cu ăştia?" Micuţul schimbă o „Cruce EK III" cu tot cu baretă pe o „Inimă Purpurie" americană, iar Heide face schimb de coduri cu operatorul.

Ne-am despărţit fără niciun incident, spre uimirea sinceră a lui Birke, care era hotărât să consulte un psihiatru la întoarcere. Cred că îmbătrânisem pe front şi aveam în sânge fuga de încurcături inutile. Nici nu demarăm bine că

pistruiatul strigă şi aruncă ceva negru şi oval. Am îngheţat de spaimă. Aşa ne trebuia, dacă am mers pe încredere. Barcelona râde.

Obiectul era un săculeţ de cafea măcinată! Frumoasă atitudine! Ne plasăm într-o poziţie foarte bună, care ne permite să ţinem sub observaţie trei căi de acces. Împrejur se iscă o vânzoleală, un balamuc, dar nimeni nu are timp de odihnă. Un duel violent izbucneşte dincolo de pădure, în poziţia colonelului. Vuietul motoarelor nemţeşti se amestecă cu cel englezesc, iar canonada creşte. Nu ne trebuie mult să ne dăm seama că ai noştri o luau pe coajă.

Legionarul, care părea că doarme profund, sare brusc.

— Tipii ăştia s-au obrăznicit de-a binelea, merde! Ia ciuleşte urechile, Micuţule!

— Vin tancurile englezilor, şenile subţiri. Cel puţin, şase „Cromwell" şi trei autoblindate „Austin".

— Madre Dios, ce plăcintă! Nu vi se pare cam mare?

— Avem tacâm complet, zice Birke, scuipând înveselit de perspectiva răzbunării.

— Am înghiţit noi chestii şi mai mari! hotărăşte Legionarul.

Dispozitivul de atac a fost constituit în câteva minute cu Micuţul la bazooka şi Barcelona încărcător, Legionarul la aruncător de flăcări, Rodeck la „Browning" -ul pe jeep, iar eu la MG 42. Birke urma să anihileze spatele coloanei cu trei „Faustpatronen". Pe făgaşul îngust, blindatele nu aveau nicio şansă. Totul ţine de noroc şi iuţeală. Iată-i că vin cu un jeep „Austin" în frunte.

Legionarul rânjeşte.

— Voilă, mes amis! Cine credeţi că orchestrează comedia? Chiar tipii din Rezistenţa belgiană. M-aş fi mirat să cunoască ei cărările astea!

Aşteptăm camuflaţi în ambuscadă asemenea unor fiare necruţătoare. Vuietul motoarelor se înteţeşte, ambalate puternic pe drumul desfundat. Micuţul se ridică în picioare, cu „burlanul" în spate. Trage şi vedem grenada care trece ca o cometă şi loveşte primul „Cromwell" la baza turelei, chiar în dreptul pilotului. Echipajul sare prin trapele deschise asemenea unor păpuşi dezarticulate. Turela pătrată se desprinde deodată într-o răsucire pe spate şi loveşte tancul din urmă. Micuţul a tras deja, apoi s-a deplasat uşor spre stânga, pentru a viza al treilea tanc. Rodeck mătură scurt cu mitralieră „Austin" -ul mânjit cu gri şi negru. Găuri mari înfloresc în parbrizul şi uşile blindate. Ocupanţii sunt ucişi pe loc. Din spate ţâşnesc flăcări. Birke şi Legionarul urlă ca la balamuc; unul în engleză, altul în arabă. Unul dintre tancuri virează şi încearcă să se caţere pe taluz. Şenilele derapează în gol, muşcând pământul. Tancul se culcă pe-o rână şi, cu o mişcare lentă, cade în lateral. Cu o bufnitură, se blochează în blindatul din faţă. Cei doi monştri rămân înţepeniţi. Echipajele ţâşnesc prin trape.

— Arde-i, Swen! Râde Heide, care urmărea tărăşenia aşezat comod în jeep.

Până să reacţionez, o mare de flăcări înghite totul.

— Allah elakbar! Răcneşte Legionarul şi trage frenetic în masa aceea de oţel.

Blindatele se dezghioacă precum nişte gogoşi uriaşe şi negre. N-am apucat să trag un foc, şi totul e distrus. Niciun supravieţuitor nu există în flăcările de cazan drăcesc. Ne regrupăm şi schimbăm în grabă locul, pe unul dintre cele trei ieşinduri împădurite. Micuţul şi Birke pregătesc micul-dejun... de parcă s-ar fi întors de la sapă. Heide face cafea în spirtiera specială, americană. Cerul vibrează de tunetul avioanelor care trec spre liniile noastre. Două „Thyphoon", cu botul roşu şi aripile pline de rachete, trec atât de jos, încât scutură zăpada din copaci. Se întorc apoi de-a lungul coloanei distruse şi dispar rapid cu o răsucire pe spate. Pentru o fracţiune de secundă, am zărit un lung şir de tancuri pictate pe fuzelajul unuia dintre aceşti ucigaşi siniştri. M-am ghemuit reflex, cu inima cât un purice, deşi ştiam că, la viteza aceea, era imposibil să ne zărească. Altele au urmat în valuri neîntrerupte şi, sigur, nimeni n-ar fi vrut să fie acolo unde atacau ele. Aliaţii îşi făcuseră în ultimul timp obiceiul de a lovi orice obiectiv; de la un amărât de camion până la trenuri, tot ce mişca era distrus.

Heide a aflat că ai noştri se retrag în apărare pe direcţia Hauffalize, iar o parte din Divizia 2 se zbate ca un drac, aproape încercuită. Asta se putea vedea şi de aici. La răscruce, vânzoleala se înteţea. O echipă de genişti cu macarale şi buldozere degaja drumul blocat cu blindatele distruse de noi. Câţiva ofiţeri se învârteau nedumeriţi, cercetând pagubele. Suntem descoperiţi, dar nimeni nu se agită. Ne confundă cu una dintre acele grupe de pază, pe care toate armatele din lume le pun la intersecţii. Riscurile sunt enorme, căci putem fi spânzuraţi pe loc, dar nu dăm semne de nervozitate. Ne întreţinem cu ei, apoi ne aprovizionăm din coloana lor de intendenţă. Micuţul şi Heide plasează sub camioanele grele „Vickers" mine cu explozie întârziată. Suntem „înlocuiţi" cu un detaşament de „Tommies" şi ne ataşăm unei coloane de blindate. Birke cântă la cimpoi imnul Scoţiei. Un sergent, acelaşi ca peste tot, urlă la noi, dar se alege cu un potop de înjurături spurcate şi o grămadă de gunoaie aruncate în cap. Soldaţii se amuză teribil şi ne felicită cu fluierături. Sergentul înghite hapul, speriat de mutrele noastre. Pe drum ne încrucişăm cu patrula pistruiatului.

— Hei, Little Willi, cum merge? Strigă Micuţul vesel.

— Hei, Tiny! OK! Hunii şi-au luat picioarele la spinare! Dar fiţi atenţi, că mai sunt unii pe-aici care umblă cu şmecherii!

Toţi se bucură. Aşa este când eşti învingător. După o noapte de alergătură, trupele lui Montz au dat peste cap vârful de atac al Diviziei 2 Blindate. Trupele noastre, fără muniţie şi combustibil, au încasat-o de urgenţă. Evident, avem baftă. Ne opreşte o dubă de poliţai militari. Degetele noastre sunt încleştate pe trăgaci, gata să ne vindem pielea scump, dar ei ne desemnează să păzim punctul de trecere în care ne aflăm. Situaţia devine plină de haz. Poliţaii şi noi suntem stăpânii drumului. Sergentul Freddie este încântat de moacele fioroase ale

comandoului nostru. Chiar şi ofiţerii dau în bâlbâială şi scot actele la verificat foarte repede. Nicicând nu s-a văzut eficienţă mai mare, dar şi sticle de cherry şi girm golite! Heide este în formă de zile mari şi reuşeşte să plaseze, fără să-l poată dibui, tot stocul de mine cu explozie întârziată, pe care le agaţă de orice, cu ceasul reglat la două ore. Micuţul jefuieşte fără milă răcanii slabi de îngeri, pe care îi expediază apoi cu lovituri de baston. Rodeck, cu iuţeala sa de mână, reuşeşte şi el un tur de forţă la furat carnete de serviciu, pe care Birche le modifică imediat, cu ajutorul trusei de care nu se despărţea niciodată. Eram totuşi atenţi, pentru că între noi şi englezi nu stăteau decât bluzoanele de camuflaj. Surpriza cea mai tare ^ parvine spre seară, când un grup de ofiţeri ne înmânează o fotografie împăturită într-o hârtie de o sută de dolari. Spre hazul nostru, de-a dreptul nebun, din poză ne privea o mutră infectă, cu joben galben şi monoclu crăpat. Pentru orice informaţie primită, în caz că individul va cădea prizonier, era rost de încă o sută de dolari. Iată, aşadar, englezii intraţi în cursa pentru formula buclucaşă. Ne odihnim cu schimbul îmbuibaţi de bunătăţi, căci de plecat fără ordin nu putea fi vorba. Totul merge ca pe roate până la căderea serii şi aflăm cu precizie locul unde suntem căutaţi, adică total aiurea, spre linia frontului. Probabil că explozia vehiculelor minate care ajunseseră acolo, le-au întărit această credinţă. Micuţul devine visător.

— Ce-ar fi să rămânem printre ei, până ajungem la Berlin? Nu ne-ar băga nimeni în seamă, am păzi drumuri, iar la momentul oportun, ne vom răspândi la casele noastre! Tare, nu?

— Vorbeşti prostii! se oţărăşte Heide. Farsa asta nu poate dura mult, ca să nu mai vorbim că în toate armatele e la fel şi am semnale că puturoşii ăştia de englezi sunt mai răi decât prusacii! Ce zici „Mergi sau crapă”?

— Cea mai elegantă armată este cea franceză. Aici am învăţat un lucru foarte important: să nu ai încredere în englezi şi în prusaci, învăţăminte care s-au dovedit a fi pline de adevăr. Uite, să vă demonstrez... Hei, Freddie, am o nelămurire!

—

Sergentul, pe jumătate obosit, pe jumătate beat, vine împleticit.

— Ei, care-i treaba, camarade?

— Eu şi amicii mei ne gândeam la paralele şutite de la prostovanii de recruţi. O să avem probleme cu cineva?

— Bineînţeles că nu, răspunde el, sughiţând. Şaizeci la sută îmi vor reveni mie de drept, iar patruzeci la sută, vouă, şi salut! N-am văzut, n-am auzit...

— Şarpe! Şuieră Micuţul, îndată ce sergentul se îndepărtă. Şarpe ticălos şi calic! O să-l sugrum cu prima ocazie!

— Din partea mea, ai liber, mon cher! Pe mine nu mă cheamă Beyer, deci n-ai decât să ucizi toate scârbele astea! Ai văzut, da ?!

Rodeck şi Barcelona apar cu un civil de braţ.

— Avem o surpriză plăcută. Ia priviți!

În lumina lanternei îl recunoaştem pe tipul solid din localitatea părăsită.

— Oh, rânjeşte Legionarul, enchanté! Amicii noştri din Rezistență sau din armata de Eliberare! Cum merge cu spionajul?

Grăsanul priveşte năuc. Ochii săi albaştri şi rotunzi se luminează brusc.

— Oh, camarazi! Ştiam eu că nu sunteți germani! Ce prost sunt. Chiar am auzit că ați dus un preot în locul groaznicei execuții a SS-iştilor! Ce prost sunt şi cât mă bucur!

— Da' ce ne bucurăm noi! Zice Heide, împungându-l cu degetul. Tocmai ne gândeam că avem nevoie de codurile naziştilor pentru radio! Ce zici, ne ajuți?

— Ştiu câteva, însă vă bateți capul de pomană! E de ajuns să luați legătura cu abonații din zona ocupată de germani. Idioții s-au retras, dar liniile telefonice n-au fost aruncate în aer.

Rămânem perplecşi când tipul ne indică pe hartă limitele apărării şi localitățile aferente poştei şi telefoanelor.

— Ai idee unde se află punctul „Jackie”? Continuă Heide. Trebuie să ajungem neîntârziat în zona de staționare a intendenței.

— Bineînțeles, există un centru de colectare a laptelui şi o fabrică de brânzeturi aici. Floare la ureche! Da' ia ziceți, ați auzit cumva de un tip care transformă apa în alcool? Tare-aş vrea să-l găsesc primul!

Râdem în hohote şi confruntăm fotografiile. Heide întinde o altă hartă şi, plin de sadism, îi explică „Grasului”:

— Tipul e o mare lichea şi un parşiv fără pereche! Ştiu exact unde poate fi găsit în momentul ăsta. Cu relațiile lui, se dă bolnav şi o soileşte într-un spital de campanie!

— Oaaaaa, dar asta e minunat! Am prieteni cu duiumul în toată regiunea! îl bunghim imediat! O vorbă doar, şi împărțim totul frățeşte! Ce zici?

— Mă pui într-o situație delicată față de camarazii mei, ca să nu mai vorbesc de poliție. Şi ai noştri, şi ai lor sunt peste tot ca furnicile şi cu urechile ca antenele!

— E destul pentru toți, iar eu sunt un tip de încredere. Nu uitați că puteam să fac mare tărăboi de când ne-am despărțit, dar mi-am ținut gura şi v-au lăsat în pace. Am alte probleme pe cap. Nici Aliații nu sunt mai breji ca nemții, când e vorba de jafuri!

— Ei bine, batem palma! Ne duci cât mai repede la căşărie, iar eu îți dau pe mână tipul din fotografie.

— Julius, ce-ți trece prin cap? îl împunge Legionarul.

— În curând ne vor schimba, e clar, nu? Cunosc toate mişcările de trupe. Dacă ajungem în fieful intendenței, avem şanse să ne procopsim cu o misiune de aprovizionare în linia întâi, altfel, aici crăpăm!

— Nu eşti prost deloc, pe Allah! Mi se pare aberant, dar merită să încercăm,

nu?

Heide are dreptate. Pe la şapte, suntem eliberaţi din post şi ni se emite un bilet în regulă, pentru liberă circulaţie.

— Încotro? întreabă Freddie.

— La „Jackie”! Răspunde Micuţul, stupid.

— Ce dracu' faceţi acolo?

— Suntem înnebuniţi după brânză! Zice Heide şi aruncă o privire ucigătoare Micuţului.

— Perfect, se înveseleşte Freddie. Merg tot în direcţia aceea!

— Spune brânză, idiotule!

— Brrrrrânzăăăă..., face Micuţul.

— Stai cu ochii pe el şi, la cea mai mică greşeală, îl sugrumi! Pricepi? Nu care cumva să mai faci vreo tâmpenie! Dacă pricepi ceva, bate din picior! Şuieră el către Micuţul, care se holba neîncrezător.

— Cum adică, vrei să machesc poliţaiu'?

— Doamne, cât de bou poţi să fii câteodată! Nu acum, ci pe drum, în caz că se prinde cine suntem! Ei?

— Potoleşte-te! Rânjeşte Micuţul. Nu te mai ambala aşa! De unde era să ştiu că nemernicul ăsta vrea să vină cu noi?

— Facem o pană! Sugerează Rodeck, arătând spre sabie. Până rezolvăm, poate pleacă cu altceva.

— Eu zic să-l luăm cu noi, totuşi. Un poliţai autentic dă bine, în caz de control...

Pornim îngrămădiţi în „Willis” -ul greu cu punţi duble. Micuţul scoate de sub scaun una dintre acele sticle după care se lungea gâtul oricărui englez cinstit.

— Oh, dear, whisky! Geme Freddie, întinde mâna, dar Micuţul i-o retează.

— Pileală fără cafea şi trabuce, nu merge! Cafea avem, dar tra buce...

— La dracu'!

Se strâmbă şi caută prin raniţă bunătăţile descoperite de ochiul ager al Micuţului, apoi smulge din tocul auriu două ţigări de foi, de parcă şi-ar fi scos inima. Mâncăm şi bem vârtos după spaima de peste zi. „Grasul” ne conduce abil prin bezna să o tai cu cuţitul, dar iată lanterne strălucind. Un punct de control. Opresc, dar zbieretele în chip de cântec se derulează asurzitor. Freddie este recunoscut imediat. Stratagema dă roade.

— Intraţi într-o zonă periculoasă, suntem avertizaţi. Frontul interferează aici şi atacurile germanilor care nu s-au predat şi se ţin lanţ. Drumurile sunt pline de vehicule distruse şi ar fi mai prudent să aşteptaţi până dimineaţă...

— Nici vorbă, rosteşte Heide tulbure. Ne grăbim, aşa că stai liniştit. Ar fi chiar culmea să fim omorâţi de huni chiar acum!

Râdem în hohote de beţivi. Gândul acesta era extrem de amuzant. Poliţaii

renunță. Suntem prea aghesmuiți ca să ne mai înțelegem cu cineva. Le facem semne ca nişte paiațe dezarticulate, în timp ce jeep-ul țopăie peste hârtoapele înzăpezite. Tipii aveau dreptate. Drumul era un infern, din cauza tehnicii împrăştiate peste tot. Nu ne venea să credem câte chestii zăceau părăsite de la camioane la tancuri care nu păreau lovite.

— Drace, constată Birke, dar tare s-au mai grăbit tipii ăştia! Ce chestie!

— Au căpătat ce-au căutat, zice „Grasul” cu glas obosit. Nu trebuia să revină şi să distrugă Belgia pentru nimic.

În vocea să nu se distingea nici ură, nici răzbunare. Era doar tristețe.

— Dă-i bătaie, Swen, mormăie Legionarul. Şi fii atent la gropi.

Nu apuc să demarez, că o gaşcă ieşită din beznă ne taie calea. Zăresc lucind căşti germane şi frânez puternic.

— Halt! Hande hoche!

O rafală de avertisment bubuie. Micuțul, criță, se ridică cu sticla în mână.

— Ce-i cu voi, idioților! Rage bestia. Vă credeți la Baden-Baden în vacanță? Dacă până-n secunda asta n-ați tras, lăsați-o baltă cu prizonierii! Fetițelor...

— Doamne, sunt ai noştri! se bucură un puşti cu față mânjită de funingine.

— Cine sunteți? se răsteşte Heide. Ce căutați aici?

— Locotenent Dieter, Divizia 2, batalionul 18, „Mark IV”. Am fost măcelăriți în iadul de pe lume. Eu şi băieții formam o grupă de rezistență, dar suntem complet dezorientați. Englezii sunt pretutindeni.

— Tâmpitule! Zice Heide sărind din maşină. Mişcă-te-ncoace! Ascultă-mă atent! Eşti pe cale să compromiți o acțiune de comando sub acoperire! Ține harta asta şi încearcă să te infiltrezi pe unde crezi, deşi părerea mea e că n-ai pe unde şi ar trebui să te predai până nu faceți vreo prostie...

— Eşti sigur că nu aiurezi?

— Chiar eşti tâmpit dacă n-ai luat în calcul chestia asta! Sunteți prea mulți ca să treceți neobservați. Deja ne caută pe noi de azi-dimineață şi nu am chef de elucubrații patriotarde. Acum retrage-ți oamenii cât mai discret şi roiți-o, altfel riscăm să fim ucişi în câteva ore.

— Am luat notă de poziția ta şi mă voi gândi serios! îl încredința locotenentul de nouăsprezece ani, apoi fluieră chemându-şi oamenii.

— Ce e asta? se holbează Freddie.

— Nişte fraieri, pe care i-am dus cu preşul, răspunde Heide, arogant.

— Nu ăştia, ăia..., bâiguie polițaiul.

Privim în direcția indicată şi, în slabul clar de lună, zărim o haită de lupi albi, trecând fantomatic. Cel din față, un animal superb, ducea în colți un picior... de englez, de german să fi fost, nimeni nu şi-a dat seama. Am urmărit fascinați lupii. Ciudată întâlnire în mijlocul frontului a unor fiare, care încercau să se ignore reciproc!

— Dă-i bătaie, Swen! Aud vocea Legionarului.

— Şi fii atent la gropi, îl îngână Barcelona.

Atingem baza de aprovizionare puţin după miezul nopţii, în mijlocul satului. pe o clădire de piatră impozantă, fluturau steagurile comandamentului. În jur domneşte o vânzoleală de balamuc, în care trecem absolut nebăgaţi în seamă. Heide şi „Grasul” pun la punct un plan atât de simplu şi idiot, încât ne luăm cu mâinile de păr. Birke doarme răpus de oboseală, iar Micuţul şi Rodeck dispar în peisaj. Barcelona e disperat.

— Heide, chiar crezi că englezii ăştia sunt neghiobi? O să fim împuşcaţi imediat.

— Ba te înşeli! Planurile simple sunt geniale. Pricepi? Când eram adolescent, obişnuiam să mă strecor în cantinele cazărmilor îmbrăcat soldat şi să halesc pe săturate. Crezi că mă întrebă cineva ce caut acolo? Ţi-ai găsit! Nimeni nu e mai credula decât o adunătură de soldăţoi aroganţi şi care se consideră atotstăpânitori! Treaba e simplă! Birke va completa un ordin de aprovizionare către linia întâi, cu cerneală violetă şi antet original. Niciun intendent întreg la minte nu rezistă unui asemenea ordin de transport, iar noi vom duce cadourile şi păpică de Anul Nou eroilor din prima linie, corect?

În sala zgomotoasă şi împuţită apare un grup de poliţai însoţiţi de Freddie. Banderolele lor albastre, cu inscripţia PM, contrastează puternic cu uniformele de culoare incertă ale soldaţilor.

— Uite-i, ăia's! Arată Freddie cu degetul jegos. Băieţii ăia!

— Hello, chaps! Salută un locotenent cu alură irlandeză.

— Bonsoir, mes amies! Îi întâmpină Legionarul. Locotenentul are o tresărire, dar face un efort perfect camuflat şi se abţine. Noroc că nu erau Micuţul şi Rodeck în acel moment.

— Ei bine, care e povestea cu friţii? Nu cred o iotă!

— Sergentul nu aiurează, omule! Erau acolo şi ei, şi lupii. Tipii ăia sunt nişte diavoli, ascultă ce-ţi spun! Noroc cu vlăjganul de Tiniy, care s-a înfipt în ei, altfel cine ştie ce dracu' se întâmpla.

— Sunteţi gata să semnaţi o declaraţie, în care să susţineţi aiureala asta?

— Absolut... şi încetează cu tâmpeniile! O să râdem cu gura până la urechi, când veţi afla că tipii pe care-i căutaţi s-au ascuns prin zona aceea!

Uşa se deschide şi în cadrul ei apare o namilă... cu două funii de ceapă în diagonală, peste piept, în chip de cartuşiere. O voce jovială răzbate în vacarm.

— Hei, gagiilor, ar trebui să treceţi pe la cantină, au o tocăniţă bestială şi plăcinte cu afine!

— Sfinte Sisoe, ce mai e şi asta? Sare locotenentul.

— Amicul nostru Tiny, râde Heide.

Din spate, apare Rodeck cu sabia într-o mână şi o tavă aburindă în cealaltă. Poliţaiul transpiră uşor.

— Plăcintă, zice râgâind asasinul. N-au vrut să-mi dea, dar i-am convins

până la urmă. Irlandezi zgârciți, nu pot să-i sufăr!

— Cine dracu' sunteți? Bâiguie roşcatul. Birke ridică alene capul adormit şi scoate din bască un carnet pe care-l întinde cu o mină scârbită.

Polițaiul se holbează uluit, după care acceptă realitatea.

— SAS! GoodLord! Acum înțeleg totul! Vă las... Se retrage cu un salut scurt şi adaugă:

— O să înaintez imediat un raport... „Conspiratorii" se reped asupra plăcintei cu adevărat dumnezeieşti, pe care Rodeck o taie cu sabia de samurai. Micuțul provoacă răcanii la un concurs de pileală, pe care îl câştigă împreună cu un caporal de paraşutişti. Sunt purtați în urale pe mese, nimeni nu mai băuse o asemenea cantitate de cherry-brandy, care pentru unul ca Micuțul era apă de colonie. Birke descoperă o grămadă de compatrioți. Cimpoaiele țiuie strident şi se încinge un dans ca în inima Highland-ului:

— Hip, Hip, Glasgow Hurray!

Petrecerea se dezlănțuie sub ochii tulburi ai ofițerilor, care dau din capete, mulțumiți de băieții lor. Friții o încasau, iar eu meritam un moment de respiro. Heide şi „Grasul" s-au cărat discret, iar eu m-am furişat pe urmele lor, curios de moarte. Drace!

— Doar nu pui la cale vreo mârlănie ?!

— Ce-ți pasă! E război, voi lua legătura cu ai noştri.

— Ce rost mai are, doar nu crezi că ofensiva va continua? S-a terminat, asta a fost ultima zvâcnire...

— Nu fi tâmpit! Nu vreau decât s-o întindem de-aici, iar eu să fiu citat pe ordin de zi pentru misiunea asta. Dă bine la dosar.

„Doamne, Heide, soldat stupid! Îmi zic în gând. Ce stupid!"

Intrăm în oficiul poştal părăsit. O sală minusculă cu două cabine şi o centrală în miniatură. „Grasul" preia căştile şi manevrează fişele. Spre hazul nostru, sistemul funcționează. La Giselle dăm de ai noştri. Surpriză totală. Lowe şi Chiorul sunt chemați la telefon din partea, 3unicuței". Suntem sfătuiți să nu ne expunem inutil, în condițiile situației penibile în care se afla Divizia 2. „Grasul" îşi găseşte la rându-i oamenii pe care îi interpelează într-o germană curată. Mă întreb dacă nu care cumva tipul ăsta e din SS Wallonie.

— Nu mi-o luați în nume de rău, zice el, dând din umeri. Eu am alte treburi pe frontul ăsta. De război şi fapte eroice se ocupă alții. Să rămână stabilit lucrul ăsta, căci nu vreau să mă trezesc cu vreun laț de gât...

— Cred că ştiu cum stăm. O să ne conduci în continuare şi vei avea protecție în partea cealaltă.

Cei doi bat palma şi mă întorc să-l scot pe Birke din toiul petrecerii, căci timpul ne era defavorabil. Surprinzător, dar nu era beat, ci doar obosit de zbânțuială. Îl târăsc la oficiu, unde se pune pe treabă, după o cafea zdravănă, şi în nicio oră redactează ordinul de aprovizionare. Heide şi „Grasul" contemplă preț

de zece minute capodopera şi hotărăsc, plini de ei, că nu are niciun defect. De-aici înainte totul va depinde de Heide, care se retrage în camera de alături şi reapare, după un timp, îmbrăcat într-o impecabilă uniformă englezească cu grade de locotenent. Nu te puteai împiedica să nu-l admiri, atât de fercheş arăta. Îşi pune boneta şmechereşte, pe-o ureche, iar pe umeri aruncă neglijent o tunică îmblănită.

— Urați-mi noroc şi regrupați-vă! Ori vom izbândi, ori va trebui s-o rupem la sănătoasa! În ambele cazuri trebuie să fiți împreună!

Zâmbitor, îşi pune o pereche de mănuşi din piele maro, fină, şi dispare arogant în noapte.

Mă reped la cantină să-l avertizez pe Legionarul, dar pe drum mă izbesc de el.

— Am văzut deja, mon cher! Allah să ne țină! Dacă Heide face o greşeală, vom fi nevoiți să ne vindem pielea scump. O asemenea faptă nu va fi trecută cu vederea aşa uşor.

Cu mari cazne, îi scoatem pe ceilalți din toiul petrecerii şi ne adunăm în oficiul transformat în „stat-major”. Clipele trec greu, dar tocmai când Barcelona ia hotărârea să plece în recunoaştere, Heide îşi face apariția mai înfumurat ca niciodată. Aşteptăm cu sufletul la gură.

— Care-i treaba, nu ne mai fierbe, cretinule! Răcneşte Barcelona.

— Ți-am făcut rost de un container plin cu portocale, jubilează Heide- Şi încă vreo câteva tone de bunătăți.

— Allah e mare! Răsuflă uşurat Legionarul. Heide, eşti un băftos!

Țopăim de bucurie într-un dans burlesc. Suntem foarte aproape de o mare cacealma. Bem cafea cu brandy şi fumăm Chesterfield, apoi mergem să organizăm transportul. Cinci camioane cu pachete de sărbători, gata să plece cu acte în regulă. Micuțul priveşte extaziat.

— Ce dracu' faci? Mişcă mai repede! Răcneşte Heide.

— Mă gândesc...

— Uite o chestie nouă, râde ironic. Ar trebui să te opreşti să nu-ți sângereze creierul!

— Julius, eşti un dobitoc! Chiar dacă mai ai sclipiri... Mă gândeam cum ar fi să ajungem la ai noştri fără pileală, când ăştia au aici tone de coniac şi şampanie.

— Băutura nu e trecută în acte, aşa că n-ai decât să te descurci cum oi şti. Gata, la treabă! Ne îndeamnă nişte furieri cam leneşi.

Totul este gata, inclusiv băutura tocmită de Micuțul cu ceasuri americane, şi pornim în jurul orei cinci, pe un timp glacial şi nefiresc de senin. Ne mişcăm prudent pe drumul înzăpezit. Heide lansează codul de sosire. Barajele se înmulțesc. Hotărât lucru, obsesia englezilor pentru comandouri este veşnic trează. Actele însă ne deschid drumul. Băieții din linia întâi au dreptul la o masă

de Anul Nou cum scrie la carte. Împărțim țigări şi băutură, iar coloana noastră este privită cu recunoştință. Prin nişte troiene teribile, atingem penultimul eşalon de atac. Dincolo de ei e „țara nimănui". Trecem pe lângă un şir lung de blindate cu motoarele duduind, încălzite. Ne poziționăm într-o văgăună şi Heide dă semnalul. Nici zece secunde, şi un tir drăcesc, de „Nebelwerfer" şi artilerie blindată, spulberă linia din fața noastră. Blindatele trăsnite ard de la prima salvă. Anihilăm scurt însoțitorii şi curățăm cu foc de mitralieră supraviețuitorii. Salvele se mută dincolo de noi, aşa că pornim la repezeală spre „țara nimănui", care ne întâmpină cu un amestec cumplit de tehnică distrusă. La marginea drumeagului desfundat, zac două cadavre cu chip albăstrui, înghețate bocnă. O flamură albă, înfiptă într-o baionetă, flutură țeapănă, ca o morişcă de vânt. Tirul inamic răspunde cu violență, dar nu suntem cei vizați. Avansăm ajutați de lumina lunii uriaşe. Un semnal roşu, două verzi, la care răspundem invers, ne avertizează avanposturile noastre. Pe taluzul primei tranşee zărim o statuetă deşirată cu poalele mantalei fluturând şi conturul unui joben pe cap, asemenea unui personaj balzacian. O scânteiere rapidă trădează reflexia monoclului. Scot capul pe geam şi salut cu mâna pe maimuțoiul de Porta, care adulmecă aidoma unui ogar în aer. Apar Bătrânul, Lowe şi Chiorul. Din poziții se ridică urale de întâmpinare în timp ce focul artileriei amuțeşte brusc, iar noi suntem dirijați spre amplasamentul unei bucătării jalnice. Aflăm de la Porta o chestie cel puțin ciudată. Fugise din spital, căci de câteva zile era vânat cu perseverență de tot soiul de indivizi dubioşi, iar linia întâi devenise locul cel mai sigur. Heide era singurul dezamăgit de apariția veselă, în imaginația sa văzându-l deja răpit şi asasinat sau cel puțin schingiuit cum se cuvine. În cortul amărât al cantinei suntem asaltați cu întrebări. Doamne, ce bine este printre camarazi la o cană de băutură! „Două petreceri bune, una după alta, nu strică niciodată", după cum spunea Micuțul.

În zorii zilei de 1 ianuarie, aviația germană iese la atac într-o operațiune fără precedent în tot războiul. Cerul se cutremură literalmente în urletul sutelor de avioane pornite la vânătoare. În câteva minute, nenorocirea se abate ca o lovitură de măciucă peste capetele Aliaților. Situația este catastrofală. Nu mai puțin de opt sute de avioane aliate sunt scoase din luptă, cu prețul a nouăzeci-nouăzeci şi cinci aparate germane doborâte de de antiaeriană şi cele câteva avioane englezeşti care au putut să intervină, dând dovadă de un curaj nebun. Armata aeriană tactică este KO, iar cenzura face eforturi disperate şi hilare de a minimaliza dezastrul care arfi putut avea un impact absolut defavorabil asupra opiniei publice. Mareşalul Broadhurst, comandantul Diviziei 83 Aeriene, a reuşit printr-un efort extraordinar să reunească toate rezervele disponibile pentru a face față în următoarea săptămână nevoilorfivntului. Practic, o singură escadră, anume 122, va fi singura în măsură să lupte zi şi noapte, pierzând în câteva zile optsprezece piloți şi douăzeci de avioane.

Dar iată cum s-au desfăşurat lucrurile. Generalul Speerle s-a hotărât să rişte această lovitură. El a dat ordin să se maseze pe zece aerodromuri şi bazele lor satelite aproximativ zece Jagd-Geschwadere ce reuneau peste o mie treizeci şi cinci de avioane „Focke-Wulf 190D9” şi „Messerschmitt 109K”. Toată acțiunea a fost ținută, ca de obicei, în cel mai mare secret, piloții nu aveau habar de nimic. În amurgul zilei de 31: stingerea. Fără masă festivă, fără distracții de revelion, doar o masă uşoară. La ora cinci, în zorii zilei de 1 ianuarie 1945, au fost treziți şi înştiințați de fantastică lovitură pusă la cale de Speerle. Entuziasmul a fost general. Goring însuşi a făcut un tur de forță pentru a încuraja personal toate escadrele. Fiecare pilot a primit instrucțiuni, iar la ora H au decolat alcătuind trei mari formații, conduse de câte un „Junkers 88”, care dirija navigația. O formație a coborât de-a lungul golfului Zuidrezee şi a urcat către Bruxelles, alta spre Arnhern la Eindhaven, iar ultima, prin Venloo, a tăbărât asupra americanilor. Surpriza a fost totală, iar Aliații au urmărit cu gurile căscate cum escadrele lor erau măcelărite la solfără să poată face nimic.

Deşi magistral executată, lovitura nu a mai putut fi fructificată cum se cuvine din lipsă de resurse, aviația vlăguită nemairevenindu-şi cu adevărat până la sfârşitul apropiat al războiului!

HOLD UP

Vârful de lance al generalului von Manteuffel, care înaintase vijelios, a fost spulberat. Peste o mie de oameni, prizonieri şi sute de maşini au fost capturate sau abandonate, din lipsă de combustibil. Tone de echipament duse pe apa sâmbetei, risipite în van din cauza unei idei tâmpite! Chiorul e nebun de furie, dar nu se poate face nimic. Contraatacăm pentru a da posibilitate flancului Diviziei 2 să se replieze în ordine, dincolo de câmpurile minate. Suntem acel cui jenant care-ți intră în talpa bocancului aşa cum am fost întotdeauna. Nu mai avem decât un pluton de „Tigri Regali”, restul sunt maşini de umplutură. Câteva „Mark T IV”, nişte „Pantera VB”, zdruncinate, fără piese de schimb şi patru „Tigrii VI”. Ne lansăm într-un iureş sinucigaş, asupra englezilor care dormitau, siguri pe ei. Linia înaintată e făcută terci cât ai clipi, fără să tragem un foc. Soldații fug, cuprinşi de panică, în lumină tulbure a dimineții. Îi urmărim în vuietul motoarelor ambalate la maximum. Totul merge la iuțeală, căci în curând vom fi atacați de artilerie; zăresc un grup, care încearcă disperat să întoarcă un PAK în poziție; îl avertizez pe Porta, care se repede peste el. Englezii fug ca potârnichile, tunul este făcut una cu pământul. Curios lucru, nimeni nu trage. Ei fug, iar noi alergăm de colo-colo, ca nişte gândaci mari şi beți. La un moment dat... stupoare! Englezoii dispar fără urmă. Ne oprim şi contemplăm terenul cu gura căscată. Micuțul, care tocmai era la masă, iese pe turelă, iscodind zările, ținând drept streaşină o pâine dreptunghiulară englezească şi țintind cu un cârnat uriaş.

— Am o idee, gagiilor...

— Ăsta e cel mai rău lucru, râde Porta.

— Poți să râzi cât vrei, maimuță proastă, dar eu îți spun un lucru: o să pățim la fel ca în Caucaz. Ne învârtim în jurul cozii, încercând să prindem un purice!

Micuțul avea dreptate pesemne, căci din liniile inamice se auzi o voce veselă.

— Hei, friților! Ce s-a întâmplat? Ați obosit cumva? Haideți o dată, veniți încoace!

Un hohot de râs izbucni dinspre ei.

— Na, poftim! răcni Micuțul. Puneți-vă castroanele de bărbierit, ticăloşilor, o să vă trimit imediat un obuz în căpățânile alea seci!

— Nu poți vorbi serios, malacule! Am auzit că nu mai aveți de mult aşa ceva!

— Aşteaptă numai, să vezi! Porc englez, bastard nenorocit ce eşti! Swen, miruieşte-i pe bandiții ăia cu o boabă țintită la fix!

Trag cu o corecție de cinci sute de metri, iar proiectilul zboară şuierând. Se aude o bufnitură surdă. Era un perforant.

Maiorul von Gartman zbiară ca apucat de streche.

— Ce e asta? Ați înnebunit? Vă opriți în mijlocul unui atac și vă arde de glume cu inamicul! Trageți, bandiților, sau vă mănâncă Tribunalul Militar!

Foc! Foc cu toate armele...

Colonelul Hinka îl potolește în cele din urmă, altfel ar fi dat în apoplexie. Calm, îl dăscălește:

— Dragă conte, e inutil să urli. Englezii știu că nu avem combustibil, așa că vom aștepta în apărare, fără să risipim muniția. În curând, vor ataca ei cu adevărat, și să ne ferească sfântul! Pricepi? Ăsta e un soi de luptă, pe care l-am experimentat la ruși. Alergi, alergi, dar vine un moment când trebuie să te bați și nu ai cu ce!

— Avioane! Anunță Micuțul cu nasul spre cer. Vin să ne radă!

Din liniile britanice se înalță coloanele de fum roz ale lumânărilor de marcaj. Știm că nu avem nici treizeci de secunde, așa că ne oploșim rapid în amplasamentul părăsit de englezi. Iată-i! Pirații sosesc, bine informați, cu aripile încărcate de bombe și rachete care pot șterge într-o secundă un regiment de blindate de pe fața pământului. Nu există milă, nici îndurare. Vin în picaj, iscodind terenul în căutarea victimelor înspăimântate ca niște șobolani. Micuțul așteaptă ca de obicei, cu mitralieră grea pregătită, asemenea unui cavaler rătăcitor, gata să accepte orice provocare. Gartman este uluit.

— Tipul ăla ce face? Nu e zdravăn la cap?

— Cred că e cel mai zdravăn dintre noi! Râde Hinka. Arde-i, Kreutzfeld!

— Veniți la taica Wolfgang! Urlă Micuțul zguduit de reculul mitralierei. Doborâți-i pe nemernici!

Exemplul uriașului este electrizant. Toată lumea trage în „Tempest” -urile dezlănțuite cu ce are la îndemână. Tirul drăcesc străfulgera tot frontul amestecat cu exploziile bombelor de cinci sute de kilograme și rachetelor. Avioanele cu baterii roșii și galbene revin la atac. Ținta lor sunt blindatele. Deodată se produce o rupere violentă printre escadrile. Un roi de „Focke Wulf'-uri bot-lung, cu burțile portocalii, țâșnește printre englezi, rupând formațiile de atac. Un „Tempest” lovit la nici treizeci de metri pică asemenea unei ghiulele. Motorul sare și se rostogolește ca o minge de foc uriașă, lăsând în urmă o dâră de benzină aprinsă. Fuzelajul percutează unul dintre vehiculele blindate semișenilat, din care grenadierii fug îngroziți. Explozia infernală aruncă prin aer corpurile arzânde ale soldaților surprinși. Duelul aerian capătă proporții halucinante. De la înălțimea aceea, orice avion lovit cade imediat ca bolovanul peste liniile frontului. În sarabanda aceea drăcească, „Focke Wulf'-urile câștigă teren. „Tempest” -urile sunt prea greoaie la înălțime mică. Atunci atacă englezii acoperiți de tirul artileriei grele. Zăpada topită sfârâie. Noroiul aruncat în aer revine sub forma unei ploi fine ce înnegrește peisajul. Tancurile grele „Challenger”, urmate de „Cromwell” și „Sherman Fire Fly” vin alergând cu toată viteza. Pământul se cutremură sub greutatea șenilelor. Comandanții chiuie și trag cu mitralierele de

pe turele, în ceața de un alb-murdar, siguri că n-a mai rămas mare lucru din noi. Dar, în găurile mocirloase, tancurile noastre sunt intacte şi aşteaptă asemenea unor crabi în vizuină. Preluăm, prin semne din tanc în tanc, câte unul dintre inamici. Al meu este un „Challenger” cu dinți de rechin pictați pe botul teşit. Camuflajul său vărgat cu alb şi negru te duce cu gândul la un tigru albinos. Fiara vine sforăind pe şenilele late. Noroiul sare ca din stropitoare, aruncat în sus. Zăresc chipul comandantului, cu mâinile încleştate pe mânerele mitralierei. Are cască de piele rotundă şi poartă un şal în culorile drapelului britanic. Cobor mira vizorului şi prind în colimator capul pilotului sub turelă, în dreptul tunului de 76 mm. Râde şi scuipă pe botul tancului. Ochesc la baza inelului, în husa de protecție a scutului. Câteva secunde şi căpățâna aceea se va rostogoli macabru.

— Foc! comandă Bătrânul.

Tunurile „Königstiger” trag la unison. Grenada mea loveşte exact locul țintit şi turela înaltă zboară smulsă din rulment. Tractorul mai avansează câțiva metri şi apoi se opreşte în flăcări, vomitând fum negru ca păcura. Tancul din spate împinge carcasa arzândă şi trece nepăsător mai departe. Trag cu tot armamentul, dar tirul tunurilor din mers nu este nici pe departe precis. O nouă salvă de-a noastră îi face să se răzgândească. Monştrii tunători dau înapoi, mai puțin infanteria, care, cu o tenacitate tipic englezească, năvăleşte înjurând peste noi. Două valuri sunt decimate, dar alții vin urlând sălbatic. Grenadierii blindați sunt scoşi din poziție, iar noi sărim din tancuri şi angajăm lupta corp la corp într-un stil pe care englezii nu-l mai cunoscuseră. Să vezi căpățâni rostogolindu-se şi burți despicate nu este chiar aşa de uşor. Înspăimântați de hăcuială, se retrag, urmăriți de tirul nostru drăcesc; ofițerii încearcă să le stea în cale, dar bieții oameni nu sunt decât nişte „cârpe” şocate, care strigă ceva despre diavolii din trupele de elită germane. Schimbăm pozițiile la trei sute de metri mai în spate, pentru a preveni tirul artileriei ce nu avea să întârzie. Uraganul proiectilelor grele, ale sutelor de tunuri şi mortiere mătură poziția goală. Un alt roi de bombardiere pică peste noi, americane de data asta, dar cele ale lui alde Goring nu mai apar să ne salveze. Cerul aparține Aliaților. Suntem aruncați şi perpeliți ca nişte jumări în tigaie. Revenim apoi pe vechile poziții, pentru a respinge un nou atac, spre exasperarea comandanților englezi, care nu pot intercepta astfel şoseaua spre Hauffalize. Un viscol puternic se porneşte, încurcând şi mai mult socotelile. Urlă toată noaptea, iar zăpada acoperă rănile pământului. În flancul de nord se aud deplasări de trupe, care încearcă să ne ocolească, după toate aparențele. Ne cuibărim între şenilele tancului. Porta nu poate ține motorul pornit, din cauza rezervorului aproape gol. Aprindem focul într-un cazan, în dreptul trapei de sub tanc. Interiorul o să se cam afume, dar nu e nicio pagubă, atâta timp cât avem căldură. Foaia de cort se dă la o parte şi se ivesc Legionarul, Barcelona şi Gregor, care aduc rații de front americane. Slavă Domnului, că, în acțiunea asta, am avut hrană din belşug, datorită aprovizionării aliate! Le înfulecăm haleala, fără prea

multe fasoane. În tranşee, dintre şenile, îşi face apariţia Chiorul.

— Un ceai se găseşte pe-aici? Nu ştiu cum se face, dar nu se găseşte un strop de căldură pe toată linia. Aghiotantul meu e un cretin!

— O să vi-l trimit pe Micuţul să improvizeze ceva! îl linişteşte Bătrânul.

— Cât despre ceai, oftează Porta, mai degrabă un punch specialitatea casei, cu whisky şi ciocolată.

— Avea dreptate tipul ăla, râde Micuţul. Parcă n-am mâncat niciodată atâtea bunătăţi.

Generalul obez râde înfundat, că de-o glumă bună.

— Asta a fost cam ultima bucată de plăcintă pentru băieţii buni. De-aici încolo, s-a terminat. Ascultaţi, zice el după o lungă pauză, în care a sorbit încet din amestecul fierbinte. În zona Vielsalm, idioţii de SS-işti cedează. Mai nou, au fost paraşutate în spatele nostru trupele generalului Gavin, iar aici, oraşul Saint-Hubert va fi părăsit mâine seară.

— Aşadar, o roim? Zice Porta.

— Exact! Dar noi vom fi ca de obicei ultimii, cu misiunea de a menţine căile de comunicaţie cât mai multă vreme, aşa că vreau să vă menajaţi. Fără eroisme inutile, căci totul s-a terminat. Trotineta lui Adolf e făcută praf. Beyer şi Blom, veţi decide ce vehicule vom părăsi. Totul va fi aruncat în aer şi, la prima oră, ne retragem uşurel.

Bătrânul şi Barcelona se alătură Chiorului, studiind harta. În ceea ce ne priveşte, noi suntem fericiţi. O retragere bine organizată are avantajele ei. Porta organizează pocherul de seară. Toată lumea e plină de bancnote aparţinând tuturor ţărilor, iar roşcatul se gândeşte să şi le adjudece. Un lucru neclar îi scarmănă mintea. De câteva zile devenise cel mai vânat subofiţer de pe tot frontul. Parcă toate armatele din lume porniseră în căutarea lui. Să fi scăpat vreo vorbă mârşavii de americani? Să fi interceptat cineva convorbirile radio? Să fi fost ascuns în casa conspirativă vreun membru al Rezistenţei belgiene? Iată o mulţime de întrebări pe care şi le punea, luându-ne drept martori şi fără să sesizeze surâsul nostru trădător. În timp ce noi soileam, pentru prima oară cu adevărat, pe durata acestei ofensive, geniştii au închis câmpul de mine cu o reţea impenetrabilă. La prima oră am dispărut tiptil, lăsând în urmă o grămadă de maşini-capcană. Lipsă cronică de combustibil şi-a spus cuvântul, transformând această ultimă aventură a lui Adolf într-o chestie scârboasă. Am deşănţat grămezile de grenadieri cocoţaţi pe tancuri, apoi a trebuit să oprim cu forţa o coloană de cisterne, care ducea combustibil spre Vielsalm. Era de neiertat modul de a gândi al comandamentului, iar protestele celor din coloană nu ne-a împiedicat să-i uşurăm de benzină destinată SS-iştilor puşi pe fugă. Şeful cisternelor s-a tocmit în cele din urmă cu Chiorul, ca la uşa sinagogii, aşa că a trebuit să înscenăm o distrugere în bombardament şi să expediem şoferii la una dintre unităţile armatei noastre.

Toată ziua ne retragem lent pe culoarul îngust dintre Hauffalize şi Bastogne, salvaţi de aviaţie, din cauza vremii urâte. Urmăm un traseu sinuos şi pierdem contactul cu englezii. Suntem dirijaţi deodată spre enclava Bastogne, unde interferăm cu SS-iştii Diviziei 1 Tancuri şi rămăşiţele Brigăzii „Fiihrer Grenadier" care opuneau, ciocănindu-se ceas de ceas cu americanii, o rezistenţă furibundă. Primim ordin să umplem flancul stâng până la trecerea trupelor noastre prin coridor. Ocupăm poziţie între ruinele unui sat, nu se mai ştie care, dat fiind că toată regiunea este distrusă îngrozitor. Beciurile sunt „ocupate" cu soldaţi americani morţi şi îngheţaţi în poziţii neverosimile, ce alcătuiesc un grotesc şi înspăimântător muzeu al statuilor. Figurile vinete-albastre ale puştanilor privesc cu ochii mari şi sticloşi zidurile reci de piatră.

În timp ce Micuţul se amuză teribil, noi fugim ca de ciumă din gropile morţii, preferând să ne petrecem noaptea afară, după nişte parapeţi încropiţi din zăpadă. Se înseninează brusc. Norii fug ca nişte zdrenţe uriaşe, halucinante. Peste câmp vin sute de mogâldeţe albe. Gregor le-a văzut absolut întâmplător când a ieşit din iglu să se uşureze. Ne repezim la arme tot atât de tăcuţi precum inamicii noştri. Se cunoşteau de la o poştă că erau de elită. Paraşutişti antrenaţi să atace fantomatic şi ucigător. Iată-i gata să ne pice în cârcă cu bazooka, mortierele şi mitralierele lor, şi ar fi reuşit dacă un pişăcios de sergent n-ar fi ieşit la plimbare. Acum îi sesizăm clar în noaptea înstelată. Prin vizorul meu cu infraroşii, zăresc un grup de trei servanţi pregătiţi să lanseze o grenadă cu aruncătorul. Bătrânul mă atinge uşor cu vârful bocancului, semn să fiu gata. În interiorul turelei e frig al dracului, dar colimatorul încălzit electric îmi menţine clar câmpul vizual. Un ghiont, şi trag instantaneu. Proiectil brizant cu bile. Şoc! Mogâldeţele albe sunt proiectate în aer ca nişte păpuşi dezarticulate. Câmpul devine un iad clocotitor. Ciorchini de rachete albe transformă noaptea în zi; opresc reflectorul de infraroşii şi continui să trag, calm, metodic, la indicaţiile Bătrânului, care la un moment dat era periculos să mai rămânem în poziţie. Artileria grea ne putea face pilaf într-o secundă. Dar motorul rămase tăcut.

— Ţin să precizez, râde Micuţul, că domnii subofiţeri Heide şi Porta nu sunt la post! Asta miroase a insubordonare crasă, dacă nu chiar trădare. Abia aştept să-i raportez pe imbecilii ăştia doi...

— Până una-alta, lasă clanţa şi fă ceva! Pe yankei nu-i interesează pălăvrăgeala ta şi abia aştept să te văd când ne-or trimite un proiectil de 300 mm în boaşe!

— Păi, bravo! zbiară Micuţul. Toate se sparg în dovleacul meu, Kreutzfeld în sus, Kreutzfeld în jos...

Se aşază rapid pe scaunul pilotului, agil în ciuda staturii uriaşe, o adevărată minune de mobilitate. Acţionează meticulos butoanele şi manetele, repetând cu voce tare. Motorul porneşte ascultător.

— Încotro! zbiară el, cu mâinile bine înţepenite pe volan.

— Înapoi, idiotule! Douăzeci de metri, apoi revenim în poziție.

Atacul inamic se frânge. Soldații se retrag pe câmpul năclăit cu sânge, iar noi refacem iglurile de zăpadă. Heide apare într-un târziu, bine jumulit.

— Iată-l şi pe eroul nostru! îl ironizează Micuțul. Ai fugărit cumva americănoşi?

— Gura, boule! Am fost aruncat în aer de o mină, sunt pe jumătate zob, iar Porta a fost umflat de nişte tipi. Am crezut că-s din SS, dar acum nu mai ştiu...

— Ce vrei să zici? întreabă Bătrânul.

— Exact ce auzi! Au discutat câteva secunde, apoi l-au trosnit în căpățână şi gata! N-am putut face nimic. Eram năucit de suflul exploziei, dar am văzut tot, l-au dus spre vest de liniile noastre, în direcția pădurii.

L-am anunțat pe Hinka care ridică nepăsător din umeri. Ce puteam face, era noapte. Lowe ne va lăsa să pornim în căutare de dimineață? Facem pe detectivii şi găsim lucrurile lui, inclusiv jobenul galben şi ponosit, pe care nu-l mai purta de frică, în ultima vreme. Zorii ne-au găsit făcând planuri. Hinka nici nu vrea să audă, căci avem şi aşa destule belele pe cap. Ne retragem, iar el hotărăşte că vom avea nevoie de toți oamenii; mai ales veteranii. Ordinele curg gârlă. Se caută un convoi de cisterne cu benzină. Un general de brigadă din SS pune întrebări în dreapta şi în stânga, dar nimeni nu ştie nimic. Când, totuşi, reuşeşte să afle câte ceva, o salvă de artilerie grea mătură pozițiile, iar eroul nostru, rămas în picioare, conform tăriei de caracter a tuturor SS-iştilor, primeşte în plin o schijă, care îl aruncă cât colo.

— Adio, codoşule! Râde Legionarul, privind zdrențele negre împrăştiate în decor.

Ne adăpostim de urgență în beciurile morții, singurele în măsură să ne ofere cât de cât un adăpost. Totul se cutremură, atmosfera se încinge sub exploziile teribile ale salvelor de 155 mm. La finalul celor zece minute interminabile, peisajul este schimbat total, iar jumătate din blindatele noastre, făcute zob. Din cer se prăvălesc avioane de asalt, care lansează sute de rachete de jur împrejur. Amestecați printre morți, ascultăm urletele monştrilor, care vin în picaj iar şi iar, pentru a scormoni fiecare gaură. Zgomot de şenile. Avioanele atacă continuu, în timp ce blindatele lui Patton atacă în viteză, urmate de paraşutişti. Vin țopăind peste gropi, cu toate obloanele zăvorâte, demonstrând că s-au învățat minte să mai creadă în puterea totală a artileriei; şi au dreptate. De prin văgăunile nevăzute, soldații în uniforme negre cu hârci rânjite la chipie se reped asupra tancurilor, ignorând tirul violent. Tot ce pică în mână devine o armă mortală, de la cocteiluri Molotov până la „Faustpatronen" şi bazooka de captură. Tancurile „Sherman" se aprind ca nişte torțe, dar atacul nu se opreşte. Siguri pe victorie, yankeii atacă în iureş, urlând. SS-iştii nu dau înapoi şi sunt tocați încetul cu încetul. Primim ordin să retragem ultimele blindate intacte şi ne repezim să executăm operațiunea. Nici două minute, şi o luăm la sănătoasa, spre

amuzamentul americanilor, care râd aroganți. Dar iată că un cârd de „Junkers” vine în picaj şi aruncă asupra lor bombe incendiare. O mare de flăcări țâşneşte cu zvârcoliri incandescente portocalii. Le urmează zece-douăzeci „Focke Wulf 190” antitanc, care zgâlțâie din țâțâni atacul american şi ne dă posibilitatea să ne desprindem. Pe deasupra trece şuierând o pereche de reactoare. Le privim cu gura căscată, căci rar vedeai aşa ceva.

— „Arado 234”, zice Heide atotştiutor, ca de obicei.

Alte trei perechi trec semănând un covor de bombe cumulative, care explodează cu lumini de magneziu. Din turbina unuia țâşneşte o trenă de fum negru. Dă rateuri asurzitoare, redresează turând al doilea motor şi deodată pică dincolo de pădure, dar fără să ia foc, judecând după lipsa obişnuitei coloane de fum. Totul s-a petrecut extrem de rapid şi nu ne revenim din uimire. Ordin de regrupare. Noua poziție pe un deal pietros, împădurit pe alocuri cu pini uriaşi. Grenadierii de pe tancul nostru ne ajută să ne îngropăm pe jumătate în zăpadă. Primim drept întărire un pluton de autotunuri uriaşe „Jagd Tiger” cu tunuri de 128 mm. Privim orizontul plini de speranță că americanii nu vor fi atât de cretini, încât să vină imediat după noi, dar tipii sunt deştepți şi ne putem odihni, în fine. Pe la prânz, în mod ciudat, furierii ne aduc mâncare caldă; una dintre tâmpeniile războiului, am putea spune. Ciorbă de vită cu bucăți uriaşe de carne, fasole cu costiță şi prăjituri cu marmeladă. Micuțul şi le adjudecă şi pe cele ale „tunarilor”, iar bieții de ei, nişte puştani de şaptesprezece-optsprezece ani, nu au curaj să protesteze. Iar locotenentul, un țânc blond, e atât de speriat de moaca „atentatorului”, încât îşi uită şi gradele. Apare Chiorul. Lucru important. Bate cu toiagul său de stejar în scutul nostru. Iese Bătrânul şi discută cu voce şoptită, apoi îl înhață pe tânărul locotenent şi îl dădăceşte îndelung.

— Când voi spune eu, vă retrageți! 'nțeles? N-am nevoie de eroisme ieftine, aproape că nu mai avem tancuri!...

Pleacă gânditor, adus de spate.

— Care-i şpilul? întreb.

— Avem baftă! Trebuie să aruncăm în aer avionul căzut! E singura şansă să-l găsim pe idiotul de Porta... Adună-i pe toți, la urma urmei, voi l-ați băgat în rahatul ăsta!

— S-a băgat singur! ricanează Micuțul. El şi tâmpita lui de băutură! Nu putea să fure şi el ceva normal, ca toată lumea! Eu n-am de gând să risc ca să-i salvez curul puturos!

Pornim spre seară, dar să treci dincolo de pădure nu era chiar aşa uşor. Liziera era plină de trupe americane. Țevile mitralierelor grele se zăreau printre nămeți, detaşându-se ca nişte țepi negri pe fondul alb. Câteva luminițe pâlpâiau în lanțul de trăgători. Erau atât de siguri pe ei, încât sporovăiau liniştiți în jurul focurilor. Punctul alb a apărut printre carele blindate, păzite de un singur om, pe care Micuțul l-a sugrumat rapid cu lațul şi pe care am fost obligați să-l cărăm o

bucată de drum. În felul acesta puteau crede orice lucru mult mai bun, decât dacă l-ar fi găsit mort. Lunecând pe schiurile noastre finlandeze, printre brazii uriaşi, am depăşit tăcut liniile inamice, în direcția indicată de Bătrânul. Ca la un semn, ne-am refugiat sub cetina acoperită de zăpadă până la pământ a unui molid. Patrula americană a trecut pălăvrăgind pe lângă noi. Din discuții am dedus că avionul nostru a fost descoperit şi marcat câteva sute de metri mai încolo, în formație adevărată. Imediat am dat de crengi retezate şi bucăți de aripi împrăştiate. Epava reactorului zăcea sprijinită în botul sfărâmat din plexiglas cu ampenajele intacte. Turbinele înnegrite de temperatură aveau panouri demontate şi aşezate cu grijă pe zăpadă de alături alte piese recuperate. Un țarc cu fanioane roşii împrejmuia locul, iar într-o parte, un cort mare pe ale cărui ferestruici se zărea lumină.

Am împănat avionul cu amatol, după care Heide a montat trei focoase sensibile la şoc şi o bombă-capcană cu ceas reglat la o oră. Am privit în cortul în care o echipă de cinci ofițeri scriau de zor în lumina reflectoarelor. Bucăți de metal şi aparatură electrică erau împrăştiate pe mese. Gregor a descoperit mormântul proaspăt al pilotului cu casca de zbor şi plăcuțele agățate de crucea grosolană din lemn. Rămânea de văzut dacă nu e o cacialma, aşadar sondăm movila cu sonda de mine şi descoperim fără surprindere că mormântul era gol. Gogoaşă veche ca să ne mai păcălească, iar pilotul era deja în drum spre unul dintre lagărele speciale pentru aviație ale Aliaților.

Intrăm discret în cort şi îi punem cu botul pe labe rapid. Luați ca din oală, tipii nu au timp nici măcar să mişte. Heide şi Barcelona îi interoghează. Ardem toate hârtiile în soba mare de fontă. Inginerii aproape că plâng de oftică, dar asta e soarta. Privesc frumoasa pasăre de pradă vopsită în camuflaj de iama, un avion ultraperfecționat, rasat, şi nu mă pot împiedica să nu-mi pun întrebarea Legionarului:

„Cum de-au pierdut germanii războiul?”

— S-au încurcat în amănunte! Vine răspunsul micului războinic, care parcă îmi citise gândurile.

— E timpul s-o luăm din loc, zice Heide. Avem un fir. Tipii ăştia susțin că un roşcat mare şi prost se află prizonier în tabăra trupelor SAS belgiene...

— Eşti tâmpit? Sare Micuțul. Doar n-o să dăm buzna într-un lagăr pentru Porta. Nu merită în vecii vecilor!

— Atunci, votăm... şi repede, bombăne Bătrânul. Din clipă în clipă, trebuie să pice americanii.

— Eu nu votez! Răcneşte Micuțul țâfnos. N-am de gând să-mi las pielea pe-aici!

— Nici eu! îl susține Gregor. Ne-am îndeplinit misiunea. N-aveți decât să vă cărați. Noi vă aşteptăm ca oameni de legătură. Cineva trebuie s-o facă...

—

Bătrânul acceptă, oftând.

— Plecați chiar acum în punctul de trecere! Să n-aud că i-ați lichidat pe tipii ăştia! Clar?

Priveşte către Micuțul, care mormăie înciudat.

Ne reluăm drumul spre interior, ajutați de beznă şi ceața densă. Belgienii trebuie să fie undeva în sud, în dispozitivul Diviziei 6 Aeropurtată britanică. Aşadar, „Grasul” ne-a dus de nas, după principiul: „Fă-te frate cu dracul, până treci puntea”. Am interceptat şoseaua spre Saint-Hubert şi intrăm într-o aglomerație de nedescris. Sute de vehicule şi blindate se vânzoleau de colo-colo, concentrându-se pe axa şoselei. Am ascuns schiurile. O patrulă de genul ăsta ar fi dat de gândit prin zona riguros controlată de Aliați. Cunoşteam deja terenul şi ne agățăm de o companie de genişti care dezăpezeau drumurile. Aflăm că vom da curând de amicii noştri din SAS, care patrulau frecvent în chip de polițai, ceea ce se şi întâmplă. Îndrăzneț, Legionarul sare în fața jeep-ului blindat şi răcneşte în franceză. Pe vestonul său de camuflaj alb, strălucesc contrastant bareta şi decorațiile Legiunii Străine. Tipii cad pradă manevrei imediat. Legionarul îi chestionează autoritar, dar nu aflăm nimic interesant. Situația devine alunecoasă. Spre surpriza noastră, le cere să ne ducă la comandament. Mi se face părul măciucă, dar mititelul insistă, căci belgienii nu se lasă convinşi. Face semn să-i învăluim şi văd hangerul său arăbesc, cu lamă curbată, sclipind într-o mişcare circulară de seceră. Din gâtlejul şoferului țâşneşte sângele, iar Legionarul trece ca fulgerul peste el şi intră în maşină. Nici nu apucăm să ne dezmeticim, că fiară îi ucide pe cei trei ocupanți ai jeep-ului. Ne însuşim beretele şi demarăm lent spre Saint-Hubert. Ninge viforos şi zăpada abia dată la o parte e deja învăluită de alte troiene. Un post de control ne dirijează pe un drum secundar, pentru a face loc unui convoi de tancuri „Sherman”. Nimerim într-o coloană de „Studebakere”, scărmănată temeinic de polițiştii americani. Este controlat vehicul cu vehicul. Am dat de dracu' şi, pentru o secundă, îmi închipui că au descoperit cadavrele belgienilor, dar îmi alung gândul sinistru. Armăm pistoalele. Un sergent cu gluga bluzonului trasă peste cască urlă la cei din față şi flutură un pumn de hârtii. Unuia dintre soldați i se pun cătuşele. Ne vine rândul.

— Actele! Rage malacul fără să țină cont de brasardele noastre cu însemnele MP.

— Ai înnebunit, abia am trecut adineauri în sens invers! strigă Heide.

Tipul vâră capul înăuntru, aghezmuindu-ne cu un dampf de whisky. De partea cealaltă apare un chip negru. Incredibil, era „Pană-de-corb”, care rămâne şi el ca trăsnit.

— E în regulă, Billy, îşi revine el rapid, sunt băieții mei. Ei, Alfred, trage mai încolo.

Aprindem țigări, iar Matt ne oferă un termos cu ceai.

— Doamne, rânjeşte el cu dinții sclipitori, voi nu vă potoliți niciodată? Pe

frigul ăsta noi suntem, pur şi simplu, paralizaţi.

— O iarnă în Rusia şi te vei crede aici la Casablanca, râde Legionarul.

— Ştiu ce căutaţi, zice Matt, ridicând un deget înmănuşat. Ar fi trebuit să luaţi legătura radio în loc să vă băgaţi în gura lupului. Era de-ajuns cod „Pană de corb” şi lămuream lucrurile imediat.

— Adică ce vrei să zici? întrebă Bătrânul.

Porta e la noi. Aşteptăm un moment prielnic pentru a vi-l returna.

Suntem uluiţi. Aşa ceva e de necrezut. Noi alergăm prin nămeţii de zăpadă, iar maimuţoiul stă bine mersi la căldură şi bea trăscău cu americanii. Matt priveşte amuzat feţele noastre de bovine.

— Trebuia să ne protejăm investiţia, nu? L-am scos din ghearele Rezistenţei belgiene, care l-ar fi tăbăcit bine pentru nenorocita de formulă. Nu ştiu dacă aţi aflat, dar tot frontul este în căutarea ei, inclusiv SS-ul.

— Ce să spun, ne-am pricopsit cu o râie de toată frumuseţea! Bodogăne Barcelona. Kreutzfeld avea dreptate! Câteodată nu merită!

— Ne întoarcem, hotărăşte Bătrânul. Cu cât trece timpul, cu atât ne scad şansele. Crezi că ne poţi conduce până dincolo de aria concentrării?

— Bineînţeles, şi asta cât mai repede, dar mai întâi să rezolvăm cu Porta. Este ocazia bună şi pentru noi de a-l expedia…

Toată lumea îşi bea ceaiul, tropăind din bocanci. Dintr-o dată tuturor le pierise cheful.

— Ei, haide, n-a fost vina lui că se află aici. Ştiţi bine că cineva a ciripit luând totul drept o glumă bună. Să-i dăm bătaie, vom rezolva imediat toată chestia.

— Cred că e cazul să nu mai facem pe supăraţii. Ce-ar fi viaţa fără Porta?

Nu era un argument suprem, dar atmosfera devine mai destinsă.

Mart ne conduce în fieful său şi, într-adevăr, găsim acolo un Porta în formă de zile mari, care înveselea cortul cu bancuri porcoase şi povestiri pline de haz. De surpriză rămâne blocat, apoi reacţionează tot atât de urât ca şi noi, motivând că i-am distrus vacanţa şi jură că va şterge toate datoriile Micuţului pentru refuzul său de a veni în misiunea de salvare. Se lamentează, văicărindu-se din toţi rărunchii, şi doar Bătrânul îl linişteşte că americanii sunt peste tot şi în curând se vor sătura de el. Jeep-ul nostru este umplut, pentru nu ştiu a câta oară, cu tot felul de bunătăţi. Matt ne admiră. Alţii în locul nostru ar fi dispărut de mult, lăsând baltă armată lui Adolf, cea părăginită. O adevărată conspiraţie este pusă la cale, pentru a ne strecura printre liniile engleze şi americane, cu tot cu maşină. Micuţul şi Gregor ne aşteptau în punctul de trecere, spre „ţara nimănui”, ascunşi într-o vizuină de zăpadă, asemenea urşilor.

— Era şi momentul, se agită Gregor. Frontul se mişcă lent, dar continuu, şi n-a trecut nicio oră de când tancurile „Sherman” au atacat fără pregătire de artilerie…

Regăsim poziția de pe dealul împădurit, părăsită şi răvăşită. Tancurile „Jagd-Tiger” zac distruse asemenea unor monştri antediluvieni. Judecând după grămezile de tuburi arse şi urme, aici a avut loc o luptă aprigă între tancurile „Sherman” şi plutonul, care probabil nu a vrut să se retragă. La baza poziției, printre craterele lunare, se văd opt tancuri „Sherman”, care ard mocnit. Heide pune în funcțiune stația radio şi dăm de ai noştri. Mont-le-Bain fusese recucerit, iar Armatele I şi III se aflau foarte aproape una de alta, urmărind să facă joncțiune la Hauffalize. Dacă nu ne mişcăm repede, riscăm să picăm iar în încercuire, asemenea unor muşte bețe. Alergăm din răsputeri spre Moville, unde se dau lupte grele în lumină albă a rachetelor, dar... stupoare, constatăm că am depăşit regimentul şi trebuie să aşteptăm. Un tur de forță extraordinar, trebuie să recunoaştem!

În zorii zilei de 16 ianuarie, alimentăm cu benzină din rezervorul unui Chrysler rătăcit. Avertizăm regimentul. Chiorul, care nu se mai mira de nimic, vociferează, curios să afle cum am ajuns acolo. E mulțumit, totuşi, de această avangardă ciudată şi ne preia în jurul orei opt. Jeep-ul blindat devine noua maşină de comandament, iar noi ne preluăm eroicul „König Tiger” cu cele unsprezece inele ale victoriilor din Ardeni pictate de Micuțul pe țeava tunului. Ne îndreptăm neîntârziat spre Wiltz, unde rămânem până a doua zi, apoi suntem dislocați dincolo de Linia Siegfried, exact în punctul de unde plecasem cu o lună în urmă. „Barbarii” au fost alungați de lumea civilizată în văgăunile din care ieşiseră. Aventura se terminase, o bătălie scurtă, dar intensă, în sunetul nebunesc al tancurilor. Un ultim act menit să gâdile orgoliul unor nebuni, care se credeau zei ai morții.

La final, o veste devastatoare pentru Josef Porta ajuns Oberfeldwebel prin mila lui Dumnezeu: regimentul nostru urma să fie refăcut urgent şi trimis pe Frontul de Est.

— Visul american s-a prăbuşit! zise râzând în hohote Julius Heide, în timp ce obloanele camioanelor se închid în urma noastră.